

AO JYUMONJI

Minh họa: **EIRI SHIRAI**

HỒ TRUNG ĐỨC dịch

level.3

— Dẫn bước phải nhận thức rằng
thế gian này chẳng như mong đợi

Grim Gear

— ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN —

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

**level 3. Dấu buộc phải nhận thức rằng thế gian này chẳng như mong
đợi**

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2019

1. Thân phận, tài năng cùng sự cay đắng

“*R*anta! Đừng có đi quá xa đây...!”

Haruhiro vừa lên tiếng nhắc nhở Ranta như vậy, vừa tìm kiếm sơ hở phía sau lưng con kobold foreman đang giao đấu với Moguzou.

Không, sơ hở thì có. Khá nhiều là đằng khác.

Lúc trước cũng vậy. Bây giờ cũng vậy. Cậu có thể làm được, có thể xử được nó.

Con foreman vung đuôi, hùng hục di chuyển về cả bốn phía trước sau trái phải, nhưng cậu đã nắm được thói quen của nó, có thể dự đoán đại khái tình huống, nếu Moguzou tấn công thế này, con foreman sẽ đỡ thế kia, sau đó nó sẽ ra chiêu thế này, nếu không phải vậy thì sẽ ra sao. Cậu tự tin rằng dù dùng Backstab [Đâm sau lưng] hay Spider [Nhện sát thủ] thì đâu sẽ giải quyết được nó.

Dù vậy, Haruhiro vẫn không thu hẹp khoảng cách với con foreman.

Vì cái này *không đúng*.

Mục tiêu của Haruhiro là thứ khác.

Chắc lại không thấy được rồi, cậu nghĩ... Cái đường kẻ đó.

Cái đường kẻ phát sáng mờ lung, mờ ảo, mong manh.

Giá như mình nhìn thấy được nó.

Cô Barbara của guild đạo tặc đã nói rằng: “Cái *đường kẻ* mà nhóc thấy, sau khi tích lũy kinh nghiệm thì ai cũng sẽ bắt gặp một, hai lần... À, nói là cảm nhận được thì chính xác hơn... Lúc thấy lúc không. Đâu phải cứ tập trung là thấy được.”

Cô Barbara cũng nói: “Đó là một dấu hiệu không tồi.” Cô còn cảnh báo cậu rằng: “Nhưng cũng đừng có nhàn lẫn. Nó cũng chẳng phải cái gì đặc biệt cả.”

Nếu có đủ kinh nghiệm, ai cũng sẽ *nhìn thấy một, hai lần*.

Nhưng Haruhiro đã nhìn thấy đường kẻ đó đủ từng đấy lần. Ngay cả lúc hạ con Đốm tử thần Dead Spot... Không, đường kẻ lúc ấy rõ ràng hơn nhiều. Nếu không nhìn thấy đường kẻ đó, Haruhiro đã chẳng thể kết liễu được Dead Spot. Có lẽ Dead Spot sẽ hất Haruhiro ra rồi tấn công đồng đội của cậu. Nếu vậy, có lẽ đã có thương vong, có lẽ đã có ai đó phải chết.

Haruhiro... Cả bọn Haruhiro đều được đường kẻ đó cứu mạng.

Nếu việc nhìn thấy đường kẻ đó đơn giản chỉ là ngẫu nhiên...

Tình cờ vào đúng lúc đấy, cậu nhìn thấy nó. Nếu chuyện chỉ có vậy thôi...

Nghĩa là, bọn cậu quá may mắn. Haruhiro đã gặp may. Nếu không gặp may, có lẽ cả hội đã chết rồi.

Nhưng mình không muốn nghĩ đó chỉ là vận may... Phải không nhỉ...?

Cho dù thực lòng Haruhiro vẫn không hiểu rõ nhưng cậu chắc chắn nghĩ rằng giá mà mình thấy được đường kẻ đó. Cậu muốn thấy nó.

Nếu được, mình muốn có thể nhìn thấy nó một cách thoải mái tự do.

Nếu có thể thấy đường kẻ ấy thoải thích bất cứ lúc nào mình muốn thì... chẳng phải mình thành vô địch hay sao...?

Mình cũng chẳng muốn thành vô địch gì đâu. Nhưng nếu mình có thể mạnh lên... Nếu bản thân có năng lực để quyết định được thắng bại vào những lúc hiểm nghèo...

“Cảm ơn...!”

Khi trong đầu cậu chỉ toàn đường kẻ, đường kẻ, đường kẻ, Moguzou đã tung toàn lực trút lên con foreman một cú chém chéo xuống đầy sức mạnh, với tên thường gọi là Cảm ơn trăm và tên chính thức là Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ]. Thanh kiếm của Moguzou chém ngập vào bả vai con foreman khoảng mười lăm đến hai mươi centimet. Bộ giáp xích con foreman đang mặc hoàn toàn chẳng thành vấn đề. Đúng là sức trâu. Nhưng không chỉ có thế. Còn cả thanh kiếm nữa.

Một thanh kiếm thích hợp với những cú ra đòn chặt chém. The Chopper.

Cả bọn đã cùng thảo luận, cuối cùng đặt tên nó theo ý tưởng của Ranta.

Chiều dài của nó khoảng một mét hai, cũng không ghê gớm lắm, nhưng được cái rất dày. Tuy có miếng chắn ở tay cầm, nhưng nó mang lại ấn

tượng như một con dao mổ khổng lồ vậy.

Chủ nhân trước đây của nó chính là con Dead Spot.

Cậu ấy sử dụng thành thạo ghê.

“Hừm...!”

Moguzou đá ngã con foreman. Không chần chừ một giây, cậu ấy đập thanh kiếm chặt chém vào đầu con foreman, khiến nó vỡ toác ra.

“Tiếp...!”

Thật đúng là đáng tin cậy.

Vừa mới cảm thán xong, cậu nghe thấy Merry gọi tên mình: “Haru!”

“Hả!? Chuyện, chuyện gì...!?”

“Chuyện gì cái đầu mày...!”

Cậu chẳng thích bị Ranta nói thế. Nhưng mà, bị nói cũng phải chịu thôi.

Gần đây, nhóm Haruhiro đã quyết định tập trung đi săn lũ foreman thuộc nhóm elder kobold ở tầng ba khu mỏ Cyrene, địa bàn sinh sống của bọn kobold worker. Talisman [bùa] của bọn foreman tuy khá hên xui nhưng cũng có khi bán được giá, hơn nữa, lúc này, khi không còn Dead Spot, khu vực tầng ba cũng không quá nguy hiểm. Một *bãi săn* ngon lành ổn định để kiếm tiền.

Tuy nhiên, chỗ này dù sao vẫn là căn cứ của tộc Kobold đối địch, nên không có chuyện không nguy hiểm. Nói thẳng ra, nếu không cẩn thận sẽ bị bọn chúng cho ăn quả đắng ngay.

Moguzou đã hạ gục con foreman nên chỉ còn lại hai con follower. Ranta bám dính con follower A, còn con follower B thì bị Yume và Merry đánh cho như tử. Khi vô tư nghĩ rằng vì con foreman khó nhằn bị xử lý rồi nên chiến thắng đã nằm trong tầm tay, thông thường sẽ xảy ra những việc như thế này.

Chẳng phải một con foreman khác đang dắt theo ba con lâu la không phải loại hiền lành và sần sập lao tới từ phía đối diện à?

Haruhiro vừa mới nhắm đếm: “Sáu...” thì Moguzou đã hét lên một tiếng: “Cảm ơn...và phang thanh kiếm chặt chém vào con follower B đang chiến đấu với Yume cùng Merry rồi hạ gục nó.

“... A. Năm.”

“Hãy a...!”

Cậu tướng Ranta đang vào thế Bind [Chặn kiếm] với con follower A, nhưng cậu ta lại đẩy nó ra sau.

Đây là kĩ năng trong Chiêu thức hắc ám mà cậu ấy mới học, Reject [Xua tan thịnh nộ]. Một kĩ năng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, đẩy đối thủ đang dồn tới bằng kiếm để nói rộng khoảng cách. *Không ngờ cái thằng Ranta ấy mà lại có ý muốn học hỏi một kĩ năng như thế này.*

Tuy nhiên, nếu kết nối được với kĩ năng khác sau chiêu Reject [Xua tan thịnh nộ], trong trường hợp mọi việc suôn sẻ, nó sẽ tạo thành một combo [đòn liên hoàn].

“Anger [Cú đâm phản nộ]...!”

Sau khi đẩy con follower A ra ngoài, cậu ta giậm chân và tặng cho nó một cú đâm vào cổ họng.

Khinh suất quá.

Vừa rồi, trong giây lát, Haruhiro đã trót nghĩ Ranta thật là ngầu.

Ranta không chỉ học kĩ năng. Sau khi chiếc mũ giáp giống cái xô mà cậu ta ưa dùng trước đây bị hỏng, Ranta đã mua một chiếc mũ giáp có gắn tấm che mặt gọi là bascinet. Chắc cậu ta lại nghĩ mấy chuyện ngu ngốc kiểu như: “Dù nó đen sì và là đồ cũ, nhưng chính những thứ đó lại hợp với hắc ám kị sĩ như tao đây.” Nhưng thực ra, chẳng hiểu sao, cậu ta cũng ra dáng hắc ám kị sĩ, và không phải là không có chút ngầu.

“... Vậy là, bốn...!” Haruhiro vội vàng ra hiệu lệnh. Cậu tạm thời vẫn là thủ lĩnh mà. “Moguzou lo con foreman! Ranta, nhờ mày một con follower! Hạ nó nhanh hết mức có thể nhé! Hai con còn lại tạm thời để tao và Yume...!”

“Hây!” Moguzou lao về phía con foreman rồi vào thế Bind [Chặn kiếm]. Cậu ấy dùng chiêu Wind [Cuốn lấy] để uy hiếp và liên tục dồn ép đối phương.

“Hatred [Nhát chém thù hận]...!” Ranta nhảy xổ vào con follower C, dù cú chém đầu tiên bị nó tránh được nhưng cậu ta vẫn tiếp tục tấn công liên hồi, và quả nhiên đang áp đảo được nó.

Yume lao thẳng vào con follower D từ phía chính diện. Thấy đối phương vùng xềng xuống, cô ấy hô: “Ừ ủa!” rồi lộn thấp người để tránh cú đó. Đó là chiêu Lộn kiểu chèn cô ấy mới học, một kĩ năng trong Thuật dùng dao găm. Dù vậy, cậu cảm thấy chiêu này chẳng có liên quan trực tiếp

gì đến dao găm cả. Con follower D tỏ ra bị bất ngờ, còn Yume thì tiếp tục áp sát nó. Cô ấy tung ra một chiêu liên hoàn từ Cắt tia cho tới Thập tự chéo, khiến con follower D hoảng sợ.

“Cả tao nữa...!”

Chẳng phải cậu muốn thể hiện hoành tráng gì, và cái tình huống vật lộn này cũng không phải sở trường của đạo tặc. Con follower E cần xẻng lao đến tấn công. Đó là một cái xẻng chắc chắn, được làm bằng kim loại đến tận tay cầm, không chỉ để đào lỗ mà còn có thể dùng làm vũ khí. Haruhiro đánh bật nó bằng dao găm. Swat. Swat. Swat. Swat [Đập ruồi] là kỹ năng cơ bản dùng để phòng thủ, nhưng nếu có cơ hội thì còn có thể làm được việc này.

Haruhiro không dùng Swat [Đập ruồi] mà né cái xẻng con follower E đang vung mạnh tới. Con follower E có lẽ thấy không ổn nên nhanh chóng thu xẻng về và lần này, động tác vung của nó chặt chẽ hơn. Một cú vung chú trọng vào tốc độ hơn là uy lực.

“...!”

Haruhiro liền dùng Swat [Đập ruồi]. Để đẩy cái xẻng ra phía ngoài thân người của con follower E, thật mạnh. Kết quả là cậu tạo ra được khoảng trống.

Cậu chớp lấy thời cơ, luồn vào trong lòng nó rồi dùng tay trái và cánh tay phải tóm lấy cánh tay phải của con follower E. Con follower E bị vặn cùi chỏ và kêu lên inh ỏi. Haruhiro liền ngáng chân rồi vật nó ngã lăn đùng.

Đây là đòn Arrest [Bắt giữ], một kỹ năng trong các sát chiêu khi đánh nhau mà cô Barbara đã dạy cậu, hoặc nói đúng hơn là nhồi nhét vào thân thể cậu gần như là mọi lúc.

Lúc tung đòn quyết định cảm giác cũng hơi bị thích đấy, nhưng trông chẳng bắt mắt chút nào.

Haruhiro giẫm thật lực vào cằm con follower E vừa ngã. Phần đầu của lũ kobold giống với loài chó, tuy lực cắn mạnh nhưng bản thân độ bền của hàm tuyệt nhiên không hề cao. Nó đặc biệt yếu ớt trước những xung kích theo phương ngang. Con follower E rơi vào tình trạng đã tắt thở, hoặc là gần như thế.

“Ohm Rel Ekt Param Darsh...!” Từ đầu gậy của Shihoru, nguyên tố bóng tối trông như tảo cầu màu đen phóng ra, vẽ thành một đường xoáy ốc

rồi bay đi. “Yume...!”

“Hô nya!” Ngay khi Yume thụp người xuống, nguyên tố bóng tối bay qua đỉnh đầu cô ấy rồi đâm trực diện vào con follower D. Nguyên tố bóng tối chui vào trong cơ thể con follower D qua mũi, tai và mồm của nó. Ngay lập tức, con follower D giống như bị lú lẫn, đứng ngậy ra như trời trờng.

Đó là phép Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn].

Mặc dù từng nói muốn nâng cao sức tấn công hơn, nhưng Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] mà Shihoru mới học lại là phép thuật tác động lên não của đối phương để gây rối loạn. Dù hơi giống với phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] khiến kẻ địch ngủ say nhưng có vẻ Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn] dễ có tác dụng với cả những đối thủ cảnh giác hoặc đang hưng phấn. *Cảm giác có thể nói rằng đó là một lựa chọn đúng chất Shihoru, và thứ hữu dụng thì sẽ luôn hữu dụng.*

Dù Yume đang ở ngay trước mặt nhưng con follower D đột nhiên ném xẻng đi và ôm đầu.

“Ư nya nya nya nya...!”

Yume dùng dao sẵn chém con follower D tới tấp. Con follower D có vẻ đã lấy lại sự tỉnh táo, nhưng quá muộn rồi. Bị chém tới bời như thế làm sao có thể lật ngược thế cờ được nữa.

“Gu ra...!”

Ranta đâm một chiêu Reject [Xua tan thịnh nộ] rồi kết thúc bằng chiêu Anger [Cú đâm phẫn nộ]. Cậu ta hạ gục con follower C bằng một combo [đòn liên hoàn] mà gần đây cậu ta rất hay dùng.

“Nurn...!”

Moguzou đang khổ chiến với với con foreman sao? Không. Không phải vậy. Hiện tại, kiếm của con foreman đã không chế được cánh tay trái của Moguzou, nhưng đó chắc chắn là do cậu ấy cố ý. Moguzou đã mua giáp tay cùng giáp hông của một bộ giáp làm từ sắt tấm khá phù hợp, nhờ tiêm rèn giáp chỉnh lại kích thước để trang bị cho bản thân. Cậu ấy cũng học thêm một kỹ năng trong kỹ thuật chiến đấu dành cho trang bị nặng.

Thanh kiếm của con foreman va vào tấm giáp ở cánh tay trái của Moguzou rồi bật nảy ra rất mạnh. Không phải kiểu nảy ra thông thường.

Đó là chiêu Steel Guard [Phòng thủ thép].

Haruhiro không phải chiến binh nên không nắm rõ lắm, nhưng có vẻ nó là một kĩ năng giúp đẩy bật các đòn tấn công của kẻ địch thông qua kĩ thuật kết hợp giữa đờ bảo hộ cùng phương pháp d ần lực đặc biệt.

Nhân tiện, bọn Haruhiro vẫn đang được nâng cao năng lực thể chất hay một số khả năng tự chữa trị và sức chống đỡ đa dạng nhờ phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] - một Ma thuật ánh sáng Merry đã học. Đây là phép thuật có thể duy trì hiệu quả trong vòng ba mươi phút cho tối đa sáu người. Phải chăng vì có liên quan đến ngôi sao sáu cánh là biểu tượng của Thần ánh sáng Lumiaris nên mỗi lần được yểm phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng], trên cổ tay trái mỗi người sẽ hiện lên hình sao sáu cánh phát sáng, có thể cảm thấy cơ thể nhẹ đi một cách rõ ràng, tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Có lẽ cũng nhờ thế mà Moguzou mới quyết định ra đòn một cách thoải mái như vậy.

Tất nhiên là nó rồi.

“Cảm ơn...!”

Một cú Cảm ơn trăm có thể gọi là kinh điển, hay thậm chí là xuất chúng cả về độ ổn định, uy lực lẫn độ chính xác.

Con foreman bị đẩy bật kiếm đang mất thăng bằng. Thanh kiếm chặt chém của Moguzou đập lên bả vai nó, hầu như giống hệt lúc cậu ấy hạ con foreman đầu tiên.

Moguzou trông thế thôi chứ khá khéo léo, vậy nhưng cậu ấy không cố ý thể hiện một cách kì quặc, hay bày trò tiểu tiết như Ranta. Cậu ấy thành thật quá mức, theo nghĩa tốt, nói đúng hơn là chỉ biết lặp đi lặp lại cùng một việc dựa theo những đi ều cơ bản, và trong khoảng thời gian ấy, nó sẽ dần hoàn thiện với vai trò hình thái chiến đấu của Moguzou... Nói đến mức ấy thì có lẽ cũng là hơi quá, nhưng có thể chắc chắn rằng chiêu Cảm ơn trăm của Moguzou đang được biến hoá để trở thành một tuyệt chiêu.

Tất nhiên, có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng như sức mạnh, độ thành thực kĩ năng, hay phẩm chất của vũ khí nhưng rõ ràng, cậu ấy căn thời điểm chuẩn cực kì. Chiêu Cảm ơn trăm luôn được tung ra đúng lúc. *Mình rất muốn vỗ tay khen ngợi cậu ấy. Có nên vỗ không nhỉ?* Trong lúc cậu đang phân vân, Ranta đã từ phía sau hạ đo ván con follower D mà Yume đang đuổi.

“Gư ra! Lấy được Vice [Ác đức] rồi...! Ừ ha ha ha ha...!”

“Thật là! Ranta làm cái gì vậy! Yume rõ ràng có thể tự xử mà!”

“Cái gì...? Bà muốn tự tay giết nó ấy hả...? Hừ! Cái đờ ngực lép kẹp thế kia hoá ra cũng giống loài sói khát máu phết đấy nhỉ! Bà cũng sùng kính thần Skullhell sao? Hừ?”

“Làm gì có chuyện đó. Yume là thợ săn nhé, cực kì yêu quý Bạch thần Elrihi nhé. Yume chỉ nghĩ rằng mình đánh *tay to* với *kobochin* rồi, đây còn là cuộc cạnh tranh giữa nam và nữ nữa, chẳng phải Yume nên làm đến cuối sao? Ngoài ra, đừng có gọi Yume là ngực lép!”

“Yume. Không phải *tay to* mà là *tay bo* nhé.” Haruhiro không thể im lặng nữa nên thử đánh chính lại cho chắc, nhưng đúng như dự đoán, cậu bị ngó lơ.

“Ngực lép dù nói thế nào thì vẫn là ngực lép thôi! Nếu ầm ức thì thử làm cho nó to lên xem nào!”

“Cái đấy, Yume đâu có biết phải làm thế nào cho ngực to lên!”

“Hả!? Vậy bà...” Ranta làm động tác sờ nắn ngực của mình.

Shihoru nhìn Ranta bằng cặp mắt lạnh lùng, thực sự là lạnh lùng quá mức. “... Quấy rối tình dục.”

Merry khẽ thở dài. “Đồ tệ hại.”

“Thoải mái đi!” Ranta cau tiết nổi cả gân xanh. “Quấy rối tình dục cũng được! Đồ tệ hại cũng được! Có gì thì mang hết ra đây! Đừng có nghĩ chừng đó đủ làm tôi kinh sợ nhé! Đã thế này thì tôi sẽ trở thành đại vương quấy rối tình dục tệ hại nhất luôn...!”

“Mư...” Yume làm động tác như thế sờ nắn ngực mình, mà không, cô ấy đã bóp nó thật. “Nắn nắn thế này sẽ làm ngực to lên à? Nếu vậy thì có khó lắm đâu ta.”

“Phụt.” Moguzou phun ra thứ gì đó.

“Yu... Yume...” Shihoru chớp lấy cánh tay Yume để ngăn cô ấy lại. “L... làm cái việc đấy trước mặt người khác, có hơi...”

“Ồ? Nên làm ở chỗ không có ai hả?”

“Không, à thì... Đấy cũng không phải vấn đề...”

Ranta bật ra một tiếng “hê” rồi nói: “Dù gì thì quả ngực lép của bà cũng đáng buồn đến mức chẳng còn chỗ nào mà nắn. Việc gì phải bận tâm nhỉ?”

Ha ha ha.”

“Thật là! Đồ Ranta ngu ngốc!”

“Tôi không ngu! Tôi là đại vương quấy rối tình dục đại tệ hại nhất! Tuy chỉ vừa mới lên ngôi ngay lúc này thôi! Nhưng không hề gì! Hãy sùng bái trăm điiiiii!”

“Đừng có mặt dày như thế...”

Haruhiro bắt đầu kiểm tra xác lũ kobold. Trang bị hay mấy thứ kiểu đấy có giá không tương xứng với trọng lượng nên chỉ cần thu thập mấy tấm bùa là được.

Khi Haruhiro ng ẫ xồm xuống, định cẩn thận gỡ khuyên tai từ tai một con follower, Ranta bỗng lao đến. Cậu ta giật phứt cái khuyên mũi màu vàng kim khỏi mũi một con follower khác nằm ngay bên cạnh. *Thế nên mình đã bảo là mình không ưa cái kiểu thô lỗ ấy. Cậu ta còn có đây những điểm đáng ghét khác nữa kia. Hoặc nói đúng hơn, cậu ta sở hữu toàn những thứ làm người ta ghét cay ghét đắng.*

“Hả? Sao nào?” Ranta lườm Haruhiro. “Mày muốn than phiền cái gì à?”

“... Không có đâu.”

“Tao lại có đấy.”

“Hả?”

“Haruhiro, mày ấy mà...” Ranta búng chiếc khuyên mũi màu vàng kim lên bằng ngón cái rồi dùng lòng bàn tay bắt lấy. “Mày không hiểu lần cái gì đấy chứ?”

“Hiểu lần? Hả...? Cái quái gì vậy?”

“Tóm lại là cái đó ấy. Không phải mày đang nghĩ muốn trở thành anh hùng đâu nhỉ?”

“Anh hùng?”

Vì đó là Ranta nên hẳn là cậu ta đang nói mấy chuyện nhảm nhí. Ban đầu, cậu đã nghĩ như vậy.

Nhưng lời nói mà cậu đã thú nhận với thái độ làm như chẳng có chuyện gì ấy lại nhanh chóng tăng sức nặng trong lòng cậu. Anh hùng.

Anh hùng gì chứ?

Mình chưa từng có ý nghĩ muốn thành người như thế. Chưa từng... Nhưng...

Mình thực sự, hoàn toàn, một chút cũng chưa từng nghĩ rằng muốn trở thành anh hùng. Chỉ là...

Chỉ là... nói sao nhỉ?

“Lúc nãy,” Ranta hạ giọng nói. Chẳng có lẽ cậu ta đang tỏ ra ý tứ để mọi người xung quanh không nghe thấy? Mặc dù đấy là Ranta. “Hành động của mày lạ lắm.”

“... Làm gì có chuyện đấy.”

“Không. Kì lạ thật mà. Nói rõ hơn thì chỉ có mày kì lạ thôi. Kiểu như mày chậm hơn một nhịp ấy. Mà không phải. Cũng không phải chuyện ấy. Hay có nhỉ? Thôi, sao cũng được. Tóm lại là cái đó đúng không, mày nhắm tới cái chiêu một phát ăn luôn chứ gì?”

Haruhiro chỉ khẽ nhún vai mà không trả lời. Cậu cố hết sức không đổi sắc mặt nhưng mồ hôi lạnh thì túa ra.

Bởi vì chính xác là như vậy.

Làm sao cái tên Ranta này lại biết được cơ chứ?

“Đấy không phải kiểu của mày đâu, Haruhiro? Ừm? Mày phải biết lượng sức mình chứ? Nhé?”

Ranta vỗ bồm bộp lên vai cậu. Cậu gần như muốn đánh bay cậu ta đi, nhưng đành bỏ cuộc.

Nói ra cũng chẳng được tích sự gì nên mình sẽ không nói. Mày thì biết gì hả, Ranta? Tao nghĩ mày sẽ không hiểu được. Kể như Ranta sẽ chẳng bao giờ hiểu cảm giác của Haruhiro.

Haruhiro đã suýt chết. Cậu đã cố giúp đồng đội chạy thoát, đánh đổi bằng mạng sống của bản thân.

Đúng là các đồng đội của cậu đã thoát nạn, Haruhiro cũng không phải chết. Cậu thậm chí còn luôn thể tiêu diệt Dead Spot nữa. Trên cả tuyệt vời.

Kết quả đáng khen thật nhưng đâu phải kết thúc ổn thỏa nghĩa là mọi thứ đều ổn chứ.

Bởi vì, cậu chỉ gặp may thôi.

Nếu lúc đấy không tình cờ nhìn thấy cái đường kẻ đó thì Haruhiro chẳng thể tiêu diệt Dead Spot. Nhưng mà, vì đã nhìn thấy rồi nên có sao

đâu? Không, mình không nên suy nghĩ hời hợt như thế.

Nếu lần tới gặp một tình huống giống vậy, chẳng lẽ lại phó mặc vận may cho ông trời tiếp hay sao?

Như thế đâu có được. Vậy thì phải làm thế nào?

Có hai điểm.

Thứ nhất, cố gắng không để mình rơi vào tình huống nguy hiểm mà phải phó mặc cho số phận. Tất nhiên, cậu định sẽ cẩn thận chú ý vấn đề này.

Còn một điểm nữa.

Miễn không phải ăn may là được.

Mọi chuyện sẽ ổn nếu lúc nào cậu cũng nhìn thấy được đường kẻ đó.

Nhưng nó không như thế. Đến cô Barbara cũng nói rằng: “Lúc thấy lúc không. Đâu phải cứ tập trung là thấy được.” Cậu không thể ảo tưởng. Dựa dẫm vào nó là sai lầm. Cậu biết đi đâu đó, nhưng...

Phải chăng Haruhiro vẫn nghĩ đến hai chữ “biết đâu”?

Biết đâu đó không phải ăn may mà thực ra là *tài năng* của bản thân cậu.

... Nếu mình có thứ ấy thì tốt quá...

“Haru?”

“O?”

Nhìn sang, cậu ngạc nhiên khi thấy Merry đang ngồi xổm bên cạnh.

“Gì, gì vậy? O? C... có việc gì vậy...?”

“Câu đấy tớ nói mới đúng.” Merry khẽ cười. “Cậu có chuyện gì lo nghĩ à?”

“Không...”

Nếu như chỗ này không phải tầng ba của khu mỏ Cyrene và xung quanh cũng không có ai ngoài Merry, chẳng biết cậu có thành thật giải bày nỗi lòng không nhỉ?

Kể cả như vậy thì có lẽ cậu vẫn không thể nói.

“Không có gì đâu.”

“Vậy à? Thế thì tốt.”

Merry để lộ vẻ mặt như thể cô ấy không nghĩ rằng việc này tốt chút nào. Ngực Haruhiro đau nhức nhối, cứ như cậu vừa làm chuyện xấu vậy.

Việc này, chẳng hiểu sao, thật là vô lí.

2. Ngẫu nhiên

Quay về Alterna, bán chiến lợi phẩm, chia tiền kiếm được, ăn cơm, trở về khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện thân thương, tắm rửa, rút về phòng, rồi sau đó chỉ việc ngủ... nhưng cậu có chút không sẵn sàng cho đi đâu đó.

Đèn gắn trên tường trong phòng đã tắt. Cả căn phòng chỉ có cái đèn đó với hai chiếc giường hai tầng trải cỏ khô.

Cậu muốn nhanh chóng tạm biệt nơi này và qua đêm trong một căn phòng tốt hơn. Bây giờ tuy không phải là không làm được nhưng cậu mãi vẫn chưa thể hạ quyết tâm.

Haruhiro nằm ở tầng trên của chiếc giường hai tầng. Ở giường bên cạnh, tầng dưới là Moguzou, tầng trên là Ranta.

Chỉ có ba người ở trong căn phòng dành cho bốn người.

Ban đầu, có vừa đúng bốn người ở đây.

Haruhiro định khẽ gọi tên người đồng đội đã mất, nhưng cậu kìm lại.

Khi cậu xuống khỏi giường, Moguzou lên tiếng. “Haruhiro? Có chuyện gì thế?”

Ranta đang ngáy nhè nhẹ. Cậu ta có vẻ đã ngủ say.

“À... ừm.” Không nghĩ được câu trả lời nào tử tế, Haruhiro đành phải âm ỉ cho qua chuyện. “Không, cũng không phải là có chuyện gì.”

Nói xong, cậu thấy hối hận, lẽ ra cậu có thể chống chế rằng mình đi vệ sinh.

“... Cậu, định đi đâu à?”

“O? Tớ có đi đâu đâu. Chỉ là... ra ngoài, hóng gió... thôi.”

Cậu thấy hơi xấu hổ sau khi thốt ra cái cụm từ tự nhiên xuất hiện trong đầu, nhưng Moguzou cũng không tra hỏi thêm nữa.

“... Vậy à?”

“Ừ. Moguzou, cậu buồn ngủ rồi nhỉ? Giọng cậu nghe có vẻ buồn ngủ mà. Cậu nên ngủ đi. Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Bỏ lại căn phòng phía sau, cậu phân vân không biết có nên ra ngoài hóng gió thật hay không. Làm thế cũng được thôi, nhưng cậu cũng không hẳn là muốn ra ngoài. Nếu có Moguzou làm bạn nói chuyện cùng thì cậu thậm chí chẳng cần phải ra khỏi phòng luôn.

Mình có nên nhờ Moguzou nghe mình tâm sự không nhỉ?

Chắc là không thể rồi.

Vì sao không thể chứ? Hình như mình có thể giải thích lí do, hoặc có lẽ là không. Chỉ biết rằng, mình không thể nói với Moguzou được.

Moguzou là một người tốt. Cậu ấy cũng có vẻ kín miệng. Nhưng đó không phải là vấn đề

Haruhiro ngẩng xồm, dựa lưng vào bức tường nơi hành lang tầng một của khu nhà trọ. Hành lang có gắn một vài chiếc đèn cũ rích, dù không sáng sủa gì nhưng cũng không đến nỗi tối thui.

Nếu không phải là Moguzou thì có thể tâm sự không ư? Chuyện đâu chỉ có vậy. Ví dụ, Ranta thì tuyệt đối không thể. Không đời nào. Nếu nói với Yume có lẽ sẽ thành cuộc trò chuyện ở chiều không gian khác, khả năng là chẳng đâu vào với đâu. Còn Shihoru... Ừm... Nghĩ lại thì thấy, mình với Shihoru chưa lần nào thông thả chuyện trò cùng nhau cả. Thật khó để tưởng tượng ra cảnh mình nói chuyện một đôi một với Shihoru.

Nếu là Merry thì hẳn cô sẽ lắng tai nghe câu chuyện của Haruhiro.

Nhưng vậy có được không? Mình thấy không ổn lắm. Thực lòng, trong mình luôn tồn tại những cảm xúc như: không muốn dựa dẫm vào Merry, không muốn phơi bày sự yếu đuối của bản thân thêm nữa, muốn tỏ ra ngầu hơn..., nhưng đó không phải là tất cả.

Vì Merry gia nhập tổ đội này sau, nên có thể thấy rằng, dù khác với cảm giác mang nợ, nhưng chẳng phải cô ấy có xu hướng tỏ ra hăng hái, tự đặt cho mình mục tiêu phải cố gắng hiến cho đội đó sao. Cảm giác cứ như mình đang lợi dụng đi đầu đó làm cậu nhụt chí. *Hay mình nghĩ quá lên rồi nhỉ?*

Đại khái thì cái gì khiến cậu ưu phiền đến như vậy chứ?

Bọn cậu đã may mắn vượt qua tình huống cứu tử nhất sinh và đang làm ăn khá thuận lợi. Đúng là nếu xui xẻo thì cả bọn đã bị tiêu diệt sạch rùi. Nhưng mà, gặp phải con Dead Spot ở đúng thời điểm đó rõ là vận xui, và Haruhiro thì lại may mắn xử được nó. Cộng vào trừ đi thì cũng thành hoà.

Cuối cùng, có lẽ Haruhiro chỉ đang bất mãn mà thôi.

Cậu suy nghĩ cho tổ đội thế này cơ mà. Cậu cố sức, hết mình lo nghĩ đủ đi ầu. Vậy mà đ ồng đội thì sao? Chẳng phải rất h ồ nhiên thoải mái à? Học kĩ năng mới, sắm trang bị mới, cảm thấy mình đã mạnh lên. Không, thực tế có lẽ họ đã mạnh lên, nhưng kể cả thế thì bọn Haruhiro vẫn là những lính tình nguyện ở nhóm dưới cùng. Giờ không phải lúc cho bọn cậu đặc ý vì đã giết Dead Spot và được Kemuri của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) đãi một ly. Đó không phải là thực lực, cùng lắm chỉ là được vận may chiếu cố. Không được nh ần lẩn. Tại sao mọi người không hiểu đi ầu đó? Chỉ có mình Haruhiro hiểu thôi sao? Như thế này liệu có ổn?

Cứ ra về ta đây thì nguy hiểm lắm.

Chuyện không hay nhất định sẽ xảy ra.

Mọi người chắc chắn đều đã cảm nhận và hiểu rõ điều đó.

Ấy vậy mà...

“A.. Thật là...”

Haruhiro vò đầu bứt tóc.

Thật phiền phức quá đi.

Suy nghĩ linh tinh cũng chẳng được tích sự gì. Nếu mọi người thấy ổn thì vậy là được rồi?

Khi định đứng dậy, cậu nghe thấy tiếng động. Cụ thể hơn, đó là tiếng bước chân. Ai đó đang bước tới từ phía ti ền sảnh.

Nhờ ánh đèn chiếu rọi, cậu nhìn thấy hình dáng của họ. Có hai người, đ ầu là nữ. Không phải Yume và Shihoru. Họ là lính tình nguyện mới à?

Haruhiro biết rằng sau nhóm mình đã có những người trở thành lính tình nguyện tập sự mới. Trong số đó, cậu đã từng đi tắm suýt trùng giờ với hai hay ba anh chàng lính tình nguyện tập sự và nói với họ vài câu, nhưng cậu vẫn chưa gặp mặt phái nữ.

Mình nên về phòng chẳng?

Nhưng Haruhiro không cử động. *Vì đôi phương là nữ sao? Mình muốn xác nhận xem họ có xinh không à? Nếu suôn sẻ thì muốn làm quen rồi trở nên thân thiết nữa?* Tuy cậu không tự tin nói rằng cậu hoàn toàn không có những suy nghĩ hèn mọn ấy, nhưng cũng chẳng thể khẳng định là chúng chắc chắn tồn tại bên trong đầu mình được.

Thôi thì, tự đứng nó vậy đây.

Haruhiro vẫn ngẩn nguyên tại chỗ, cố không nhìn về phía hai cô gái. Tuy vậy, nhìn chăm chăm xuống đất thì lại rất giống cố tình. Cậu băng quơ nhìn vào bức tường. Cậu làm bộ như thế. *Sao như thẳng ngốc vậy? Mình đang làm gì thế này? Chắc hẳn họ sẽ nghĩ: “Cái người kia bị làm sao thế?”* Nhịp bước của hai cô gái cũng thể hiện điều đó. Rõ ràng họ đang cảnh giác với cậu.

Haruhiro niệm thầm trong bụng. *Không sao đâu, tôi vô hại mà. Tôi không làm gì đâu. Đi đi, đi đi, đừng để ý đến tôi.*

Đáng ra cậu nên rời đi trước khi các cô gái đến gần.

Kì thật. Hành động của mình quá sức đáng ngờ. Thỉnh thoảng cũng có những lúc như thế này nhỉ? Sao ta? Có à? Ừm.

Các cô gái đi qua phía trước Haruhiro.

... Thì một người bỗng dừng lại.

Gì vậy?

Ủa?

Mình... đang bị nhìn à?

Haruhiro ngẩng mặt lên và đưa mắt về phía hai cô gái. Không phải do cậu tưởng tượng.

Cô nàng tóc bob đang nhìn Haruhiro chăm chăm bằng cặp mắt rất to.

Đôi mắt thực sự to, trông như sắp rớt ra ngoài đến nơi vậy.

Bên dưới hơi có bóng mắt.

Đôi môi phụng phịu đem tới cho cậu ấn tượng về một người dễ cáu kỉnh và khó gần. Nhưng mặt khác, cậu lại có chút hiếu kì.

... Nhưng mà, tại sao cô gái này nhìn mình ghê thế...?

“Choco?” Cô gái còn lại có dáng người cao, và cắt tóc tém. Cô chạm vào vai cô gái tóc bob và hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Ơ...”

Người vô tình lên tiếng không phải cô gái tóc bob. Đó là Haruhiro.

“... Choco?”

Choco.

... *Choco ấy hả?*

“Vâng?” Cô gái tóc bob nghiêng đầu.

Cậu đang bần thần ngồi xõm trước thứ trông như chiếc hộp lớn phát sáng.

Có ai đó đứng bên cạnh. Một cô gái tóc bob.

... *Choco.*

Cậu đã gọi cô gái tóc bob như thế.

...*Gì vậy?*

Vừa rồi.

Mình nhớ ra...? Mình đã nhớ ra? Chẳng biết nữa. Nhưng. Choco.

Choco.

Mình chỉ nhớ mỗi cái tên đó. Chỉ tên thôi? Không đúng. Không phải thế.

Đôi mắt to, hơi có bóng mắt đó. Đôi môi phụng phịu. Kiểu tóc bob.

Cậu biết cô ấy.

“À này.”

Nhưng nói gì mới được?

Cậu có biết tớ không? Kiểu vậy à? Nếu biết thì đôi phương cũng phải tỏ thái độ tương ứng chứ. Đây đâu phải bầu không khí khi người quen gặp lại nhau. Nhưng cô ấy đã nhìn Haruhiro. Tất cả mọi người đều quên hết những chuyện xảy ra trước khi đến Grimgar. Phải chăng cô ấy cũng đã quên, nhưng vẫn còn lẩn cấn đi đâu gì đó. Giống như Haruhiro vậy. Nếu thế thì...

Cô nàng tóc tém chen vào giữa cô ấy và Haruhiro. “Đã ở đây có nghĩa cậu cũng là lính tình nguyện nhỉ? Cậu cần gì à?”

“À không, không phải là cần gì...”

“Vậy thì bọn tôi xin phép nhé.”

“À... ừm.”

“Đi thôi, Choco.”

“Ừm.”

Hai người bọn họ nhanh chóng đi khuất.

Giữa chừng, cô ấy ngoái lại một lần.

Ánh mắt bọn cậu giao nhau.

Nhưng, cô ấy ngay lập tức quay về đằng trước.

Họ có nghĩ mình là đồ kinh tởm không nhỉ.

Nếu vậy thì cũng hơi sốc. Mà đâu chỉ là hơi. Có lẽ là cực kì sốc ấy.

“... Choco.”

Vừa thì thầm một câu, cậu liếc nhìn, nếu bị nghe thấy câu này chắc mình càng bị cho là đồ kinh tởm cho coi.

Có đúng là Choco đấy không nhỉ?

“Chắc chỉ là ngẫu nhiên... thôi.”

3. Câu chuyện về giấc mơ không hồi kết

“... Dậyyyyyyyyyyyy... điiiiiiiiiiiiiiii... nàooooooooooooooooooooo...!”

“Hự!?”

Gì vậy!? Cái gì xảy ra thế!? Vụ án? Tai nạn? Thiên tai? Tai hoạ?

Đó là một cái cùi chỏ.

Haruhiro bị đánh thức bởi tên ngu ngốc khốn kiếp Ranta đã thụi cùi chỏ vào vùng thượng vị của cậu.

“... T... tự nhiên làm cái gì thế hả!? Mà đừng có mà đùa như thế! Tém tép mấy trò đấy lại đi! Sức chịu đựng của tao cũng có giới hạn thôi đấy...!”

“Hả? Mà tức cái gì thế, Haruhiro? Thấy mà ngủ khò khò say sưa, mãi chẳng chịu dậy nên tao chỉ nhẹ~ nhàng~ đánh thức mà thôi mà?”

“Tối hôm qua tao hơi khó ngủ! Có gì xấu nào!”

“Xấu nên tao mới đang nói với mà như thế này đấy!”

“Tại sao, xấu cái gì hả!?”

“Tao thì muốn nhanh nhanh chóng chóng mang thông tin quan trọng mới nghe ngóng được về, còn mà lại thành thoi ngủ say như chết. Xấu ở chỗ đó đấy!”

“À... à này, Ranta...”

“Ồn quá đấy! Moguzou! Ông im đi cho tôi! Đây là vấn đề giữa tôi và Haruhiro! Không dàn xếp được vấn đề này thì cả tôi và Haruhiro đều không thể tiến về phía trước! Tóm lại, đây gọi là đặc điểm phân biệt của đàn ông với đàn ông! Này, Haruhiro! Chúng ta giải quyết mọi chuyện ngay bây giờ đi!”

“... Giải quyết cái gì hả?”

“Hả!? Là cái đấy chứ còn gì! Cái đấy! Nói ngắn gọn là... cái gì nhỉ?”

“Sao tao biết được.”

Haruhiro thở dài rồi nhõm người dậy.

Tầng trên của chiếc giường hai tầng kêu cọt két mỗi lần cậu cựa mình.

Nhìn lên, cậu thấy cái trần quen thuộc của khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện.

“... Vậy,” Haruhiro bất đắc dĩ quay mặt sang phía Ranta, “thông tin quan trọng của mày là gì đấy?”

“Chính nó!”

Ranta cười gian xảo.

Một vẻ mặt gây bức mình không chịu được.

Làm sao cậu ta có thể làm người khác bức mình đến thế chỉ với việc cười gian nhỉ? Đây cũng là một loại tài năng.

Tất nhiên là loại tài năng tệ hại, thấp kém nhất.

“Mày không thức dậy đúng giờ mọi khi, Moguzou thì bảo sẽ đợi cho đến khi mày dậy. Tao lại đói meo nên đành một mình đi đến tiệm bánh mì. Tiệm bánh mì. Biết không? Cái tiệm bánh Tattan vừa ngon vừa rẻ ngay trước Thị trấn phía Tây ấy. Thế rồi, ở đấy có mấy người lính tình nguyện. Bọn họ đang nói về chuyện đó. Giờ là lúc tụi bây muốn hỏi tao, thế rốt cục chuyện đó là chuyện gì, đúng không? Nhưng mà đợi đã. Chuyện gì cũng phải có trình tự, thứ tự hay giai đoạn chứ. Quan hệ nam nữ cũng thế đúng không? À, với Haruhiro chắc còn sớm lắm. Mày là cái đồ trẻ con mà. Đương nhiên, mày là trai tân chứ còn gì. Tao dĩ nhiên là khác. Tao là đại vương mây mưa đó. Tên thường gọi: Ưu đãi người có kinh nghiệm. Mày hiểu không? Với kĩ thuật tuyệt đỉnh của tao, mấy cô nàng quyến rũ nóng bỏng chỉ có nước nhảy lên phát rồ vì sướng đấy.”

“... Trước mắt mày có thể cho tao biết tao cần phải nghe cái câu chuyện vớ vẩn của mày đến bao giờ không?”

“Đây không phải là chuyện vớ vẩn. Những gì được thốt ra khỏi miệng tao chỉ có sự thật mà thôi. Nói cách khác là thực tế đó.”

“Thế cái thông tin quan trọng là gì?”

“Trước đó, mày xuống đây đi. Không còn gì khó chịu hơn cái tư thế cứ như đang phải ngược lên nhìn một kẻ như mày.”

Dù nói là giường hai tầng nhưng nó không cao đến vậy. Kể cả tầng trên cũng chỉ có độ cao ngang vai Ranta đang đứng dưới đất. Dù vậy, Haruhiro

đang nhô nửa thân trước lên ở tầng trên vẫn có tư thế nhìn xuống Ranta, tuy chẳng đến mức thích thú nhưng cảm giác cũng không tệ.

“Còn lâu.”

“Hay mày chết phút đi? Sao hả?”

“... Đúng là đồ phiên phức.”

“Hử? Mày vừa nói gì đấy?”

“Có nói có nói. Rằng Ranta *giống* côn trùng có hại ghê. À. Xin lỗi. Tao nhầm. Tao nói rằng Ranta *chính là* loài côn trùng có hại.”

“Mày bị ngu à! Tao không phải côn trùng có hại mà là côn trùng có lợi!”

“Là côn trùng cũng được sao?”

“A...?”

Cãi nhau vô bổ thế này cũng thật phiên phức, Haruhiro xuống khỏi tầng trên rồi ngẩng lên khung gỗ của tầng dưới.

“Thê? Cái thông tin quan trọng là gì?... Mà tao còn phải hỏi bao nhiêu lần nữa mới có được câu trả lời đây...”

“Đừng có cố tìm cách ngon ăn. Mày già rồi chắc!”

“Ha, ha ha ha...” Thấy Moguzou cười, Ranta cũng ngoác miệng cười ra chiều vui vẻ lắm.

“Ông hiểu phải không, Moguzou? Khác hẳn với Haruhiro. Ông đúng là người biết đùa. Haruhiro thì là đồ bỏ đi. Hắn chẳng hiểu cái khỉ gì cả. Một tên vứt đi không hề có lấy một mẫu khiếu hài hước!”

Haruhiro cố hết sức nâng cao mức độ trong sạch của tâm hồn đang dần dần mờ đục. “Thê? Cái thông tin quan trọng là gì?”

“Mày cướp lời tao kìa. Nhóc Haruhiro~.”

“Thê? Cái thông tin quan trọng là gì?”

“Ồ. Vẫn là câu đấy à. Mày cố gắng phết!”

“Nhanh lên!” Haruhiro nhảy bổ tới bóp cổ Ranta. “Nói đi! Đừng làm trò nữa! Trong khi tao vẫn còn kiên nhẫn!”

“Kiên, kiên nhẫn quái đâu...! Ừ, khó thở..., ngưng..., định giết tao à! Hiểu rồi! Tao nói! Để tao nói! Nhé!? Là Order [Mệnh lệnh quân đoàn] đấy! Order...!”

“Order...?”

Haruhiro và Moguzou quay mặt sang nhìn nhau.

Bỗng bụng Moguzou sôi lên ùng ục. Mặt Moguzou đỏ bừng. “A. Xin... xin lỗi. Tớ, đói bụng quá...”

“Không, có gì phải xin lỗi đâu. Đói bụng là chuyện không tránh được. Đây, đúng lúc ở đây có bánh mì, cậu ăn không?”

“Cái đấy là do tao mua về mà! Mua ở tiệm bánh Tattan vừa ngon vừa rẻ ngay trước Thị trấn phía Tây! Tất cả bánh do tao mua về đều là của tao...!”

Do Ranta nói ra mấy câu bủn xỉn như vậy nên Haruhiro quyết định đi mua bữa sáng cùng Moguzou. Chẳng biết có phải vì không muốn bị bỏ lại một mình hay không, Ranta cũng đi theo, ngắt từng mẫu bánh mì một cách khoa trương, trên đường đi, cậu ta lên mặt vênh váo giải thích về Order.

Theo cậu ta, Order [Mệnh lệnh quân đoàn] là mệnh lệnh do Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna ban ra cho lính tình nguyện trực thuộc, tuy nhiên, dù gọi là mệnh lệnh nhưng không có tính bắt buộc. Nhận lệnh hay không sẽ do lính tình nguyện tự ý quyết định. Dù vậy, trường hợp những người phù hợp với mệnh lệnh đó không nhận lệnh mà chẳng có lí do nào đặc biệt, họ có khuynh hướng bị coi thường trong cộng đồng lính tình nguyện. *Vậy tức là, nếu đó là mệnh lệnh có vẻ làm được thì nên ngậm mồm chấp nhận rồi nhanh nhanh chóng chóng giải quyết nó chứ gì?*

Tất nhiên, việc nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn] cũng có lợi ích rõ ràng hơn.

Đó là tiền.

Với Order [Mệnh lệnh quân đoàn], phần thưởng sẽ được đặt thành tiền cọc và tiền thanh toán sau. Ở giai đoạn chấp thuận Order [Mệnh lệnh quân đoàn], tiền cọc sẽ được chi trả trước. Tiền thanh toán sau là phần thưởng khi đã thành công.

Ngoài ra, nếu đã cho khoản tiền cọc vào túi mà không bắt tay thực hiện Order [Mệnh lệnh quân đoàn] thì sẽ bị thu tiền phạt, đặc biệt là còn phải nhận đánh giá không tốt. Khi ấy, kẻ đó sẽ bị yêu cầu ra trình diện ở văn phòng của đoàn lính tình nguyện. Nếu không xuất hiện sẽ được treo thưởng và trở thành kẻ bị truy nã.

Tóm lại, công việc bắt giữ những kẻ bị truy nã cũng coi là Order [Mệnh lệnh quân đoàn]. Có những tên tội phạm hay thương nhân bất lương trở thành kẻ bị truy nã, và hình như trong hội lính tình nguyện cũng có những người kiêu như thợ săn tiền thưởng rất ưa thích những *mục tiêu* dạng này.

Phần thưởng của Order [Mệnh lệnh quân đoàn] không phải là tiền mặt mà là những tấm chi phiếu bằng đồng mỏng, gọi là phiếu quân dụng vùng Biên cảnh hay quân phiếu. Tóm lại, phần thưởng sẽ được trả bằng phiếu thanh toán. Quân phiếu có thể đổi thành tiền ở Thương hội kí gửi Yorozu hoặc sử dụng như tiền ở các cửa hàng có kí kết với quân đội vùng Biên cảnh hay đoàn lính tình nguyện.

Haruhiro và Moguzou quyết định ăn món mì gọi là solzo ở khu hàng ăn ven đường gần phường nghề thủ công.

Khu hàng ăn ven đường từ sáng sớm đã ồn ã bởi những người thợ thủ công, vào khoảng thời gian này, chỗ ấy còn tấp nập hơn cả nơi họp chợ ở Khu Bắc. Solzo là món ăn với sợi mì màu vàng chế biến bằng cách cán bột mì, chan nước dùng mặn có thịt ninh nhừ, mới đầu không thấy ngon lắm nhưng lại thân thương một cách lạ kì, khiến cậu thỉnh thoảng sẽ muốn ăn. Ăn nhiều thành thói quen, và rồi cậu bắt đầu cảm nhận được rằng nó ngon ghê gớm.

Khi Haruhiro và Moguzou vừa thối phù phù vừa xì xụp ăn mì, Ranta đang gặm bánh mì có lẽ cay cú không chịu được nên cũng gọi một bát.

“Chà...! Ngon quá...! Cái này ngon quá! Solzo hết sảy...”

“Rõ ràng là làm lơ mà... Vội lại, mày đang chảy nước mũi đấy, Ranta.”

“Ăn cái này phải chảy nước mũi chứ! Chảy ròng ròng luôn! Haruhiro! Mày không hiểu hả!? Hiểu được sự tuyệt hảo của món solzo này ấy!”

“Solzo, ngon, ngon thật đấy.” Moguzou vừa nói vừa nhanh chóng chuyển sang bát thứ hai. À không...

“... Moguzou, chẳng lẽ đây không phải... bát thứ hai, mà là bát thứ ba?”

“Ừ, ừm. Nó khá là dễ ăn nên tớ lơ tăng tốc...”

“Ừ ha ha ha ha! Ông được lắm, Moguzou! Không hổ là đối thủ của tôi! Nhưng...! Tôi cũng đến đây! Tăn thêm bát thứ hai! Ông chủ! Mang tiếp lên đi...!”

“Xong ngay!”

“Được thôi...”

Haruhiro chậm rãi dùng chiếc đĩa gỗ đưa mì lên miệng. Bỏ ngon thì đúng là ngon. Nhưng giờ là buổi sáng. Không thể cầm đầu cầm cổ ăn như thế được. Sẽ bị khó tiêu.

“Nhưng mà, Moguzou này, cái này tuy ngon thật, nhưng chẳng phải nếu muốn làm thì đến bọn mình cũng làm được sao? Nhờ?”

“Hử... À, ừm, không... cái đó thì, không biết thế nào nhỉ...? Nước dùng này nọ có hơi...”

“Không, làm được mà. Mấy món thế này là kiểu như vậy nè, tổng bừa nguyên liệu vào n ấ i ấ đun đến khi ra vị ngon lành là xong, tôi đảm bảo đấy.”

“Không đâu... Tớ nghĩ nó không đơn giản như vậy đâu...”

“Thế sao? Trông có vẻ làm được mà. Trong nước dùng này có cái gì nhỉ?”

“À ừm, xương gà chẳng hạn... Chắc là có cả mỡ lợn. Ngoài ra còn có rau... hành tây với cà rốt nữa nhỉ.”

“Ồ? Ông biết rõ thế, Moguzou. Tôi thì mù tịt đó!”

“... Vậy mà mày dám nói có thể làm được nhỉ?” Haruhiro thử khế bắt bẻ nhưng bị ngó lơ đúng như dự đoán. Cũng được. Chẳng sao cả.

Moguzou ghé miệng vào bát húp nước dùng r ấ cau mày. “... Ừm. Nếu cho thêm tỏi và gừng thì có lẽ vị sẽ... đậm đà hơn.”

“Ô? Ồ!? Moguzou, ông làm được đấy thôi? Hay là hai chúng ta sẽ mở tiệm solzo sau khi tích cóp được một khoản nhỉ!?”

“A, ha ha ha... Nhưng, bọn mình, là lính tình nguyện mà...”

“Đồ ngốc, ông đừng có để ý mấy chuyện đấy! Miễn kiếm ra tiền thì việc gì chẳng được. Đẳng nào thì chúng ta cũng đâu thể lẫn lộn trong cái thế giới chém giết này cả đời. Một lúc nào đó sẽ phải rút lui và tạo dựng sự nghiệp thứ hai chứ. Ông hiểu không? Sự nghiệp thứ hai ấy. Cái đó thứ nhì. Cái gì nhỉ? À ừm, là... sự nghiệp thứ nhì đó.”

“Vẫn y hệt mà.”

“Mày im đi, Haruhiro. Im đi. Thật là. Thật là. Mày biến luôn đi. Giờ tao đang bàn chuyện quan trọng với Moguzou nhé! Vậy, Moguzou, thấy sao hả? Làm cùng với tôi chứ? Solzo shop Ranta & Moguzou. Về lâu, tôi muốn

nói là tôi bảy ông ba... nhưng chia năm mười năm mười cũng được. Chúng ta sẽ nghiên cứu từ bây giờ để sẵn sàng cho thời điểm đó. Thế nào, hửm?”

“Mở cửa hàng à?” Moguzou để lộ vẻ mặt dường như thấy chuyện ấy cũng không tồi. “Việc đó có khi hay đấy. So với đánh nhau... nói thế nào nhỉ, có vẻ sẽ vui hơn. Để tớ suy nghĩ xem sao.”

“Ừ! Ông cứ nghĩ đi! Cực kì tích cực vào! Chúng ta sẽ kiếm tiền! Kiếm tiền cu ờng luôn! R ồi sẽ mở chuỗi cửa hàng! Trước tiên là mười cửa hàng tại Alterna! Mục tiêu là có một nghìn bảy trăm cửa hàng trên khắp Grimgar! Nếu là ông với tôi thì hoàn toàn có thể! Mà đấy là chuyện sau này thôi nhé!” Ranta trút hết nước dùng cùng mì vào m ồm r ồi thở phào một hơi, chắc là khá dậy mùi. “... Và đây! Tôi nghĩ cũng đã đến lúc nói cho hai người về Order [Mệnh lệnh quân đoàn] lần này! Chuẩn bị tinh thần xong chưa? Được chưa? Được r ồi phải không? Đến thời khắc này r ồi thì đừng có nói là không được nhé?”

“Mày thực sự khó chịu lắm r ồi đấy, nói nhanh đi...”

“Ha... ru... hi... ro...! Cái thằng nói người khác khó chịu như mày còn khó chịu gấp trăm lần đấy! Không! Phải gấp ngàn, gấp vạn, không không, gấp năm trăm triệu lần mới đúng! Hãy biết tự giác chuyện đó đi...!”

“Vâng vâng.”

“Vâng *một trăm* lần thôi!”

“Và... Không phải một mà là một trăm lần ấy hả! Nhi ều quá đấy!”

“Đừng có coi thường tao! Kẻ lật kèo ngoạn mục ở đây chính là tao! Là ngài Ranta đó!”

“... Đến Moguzou cũng đang cười kia kìa.”

“Xin, xin lỗi. Tại vụ này thú vị quá...”

“Moooguzouu...! ‘Vụ này’ là ý gì hả! Tôi không chỉ thú vị lúc này mà là bất cứ khi nào nha! Luôn luôn thú vị! Rantaman, vị vua thú vị lang bạt, chính là nói về tôi đấy! Những hành động, lời nói nghi ngờ năng khiếu thú vị trăm người có một của tôi sẽ không được dung thứ, kể cả với đối tác kinh doanh trong tương lai nha!”

“Trăm người có một à, nghe vậy làm tao thấy chẳng ghê gớm đến thế.”

“Này nhóc Ha... ru... hi... ro?”

“... Cái kiểu gọi đấy là sao hả? Nghe rợn hết cả người.”

“Tôi định nói là triệu người có một nhưng chỉ vô tình nói nhầm thành trăm người có một thôi. Anh bạn đã hiểu chưa ạ?”

“Vậy thì cứ coi như thế đi, tao bảo mày nói về Order [Mệnh lệnh quân đoàn] kia mà. Mãi chẳng tiến triển gì cả.”

“Là lỗi của mày chứ ai!”

“Đừng có giận ngược lại tao chứ...”

“Tao giận xuôi nhé!”

“Được rồi, mày nói đi! Order [Mệnh lệnh quân đoàn] lần này là gì hả?”

“A ha ha ha ha! Nghe rồi thì đừng có giật mình nhé!?” Ranta đột nhiên đứng dậy, cong hai tay, tay phải và tay trái đều làm thành hình dạng... con rắn? “... Là *cái này*...”

“... Không, *cái đấy* thì tao không hiểu được đâu.”

“Là Song đầu xà!” Ranta hướng con rắn tay phải về phía con rắn tay trái và cho chúng chào hỏi nhau.

“Chiến dịch đánh chiếm Pháo đài quan sát Dead Head cùng Thành lũy cốt thép Riverside, mật danh ‘Song đầu xà’! Sự tham gia vào chiến dịch ấy, thắng thắn mà nói, chính là Order [Mệnh lệnh quân đoàn] lần này! Mà thôi, bên Riverside thì không chen vào được đâu, đúng hơn là bên đó có vẻ chỉ dành cho những người trình độ cao, nên nếu bọn mình tham gia thì sẽ được phân về bên Dead Head. Về phần thưởng thì tiền cọc là hai mươi silver, tiền thanh toán sau là tám mươi silver, tổng lại được một gold! Một đồng vàng! Cho mời người đấy!? Tuyệt lắm đúng không!”

Moguzou mở to mắt và ò lên.

“Một đồng vàng...”

Haruhiro cũng nghĩ đó là một khoản lớn. Đồng thời, cậu nhớ lại chuyện xảy ra sau khi bọn cậu mất đi người đồng đội quan trọng, Renji đã nói: “Là quà thăm hỏi. Nhận lấy đi.” rồi ném cho cậu một đồng vàng. Cậu cũng nảy ra cái suy nghĩ ngớ ngẩn rằng Renji quả là kẻ có tiền.

“Dead Head thì...” Ranta ngối xuống ghế, chỉ vào một điểm trên bàn và nói, “ở chỗ này... Mà khoan, ở đây sao? Hay vùng này nhỉ? Có lẽ ở quanh mấy chỗ này?”

“Ở đâu mà chẳng được?”

“Ờ thì thế. Là nó. Thành trì của lũ orc, cách Alterna sáu kilomet về phía Bắc. Sáu kilomet cũng gần phết. Thậm chí là hơi bị gần. Tất nhiên, quân đội vùng Biên cảnh của ta tính đến nay đã tấn công cái thành này không biết bao lần, cũng có lúc đánh hạ được nó. Tuy nhiên lại không cố thủ được lâu. Tụi bây nghĩ là vì sao?”

“Ừm...” Moguzou khoanh tay, nghiêng đầu. “... Vì thiếu kiên nhẫn... chẳng hạn? Chắc không phải đâu nhỉ...”

“Rõ ràng rồi! Không phải không phải! Câu trả lời là, ở chỗ này có...” Ranta chỉ vào chỗ mép bàn. “Thành lũy cốt thép Riverside. Công trình quân sự này cách Dead Head khoảng bốn mươi kilomet về phía Tây, nằm ven Jet River [Sông lớn có dòng phun], nếu ngược dòng lên thượng lưu con sông này hình như sẽ lọt vào lãnh địa của Vương quốc Nananka cổ. Tụi bây biết không? Chắc chẳng biết đâu. Lãnh địa Vương quốc Nananka cổ. Là bọn orc, orc đấy. Hiện nay, vương quốc của bọn orc nằm tại đó. Chính vì vậy, chúng đi lại bằng thuyền, có thể vận chuyển được hàng hoá hay binh lính nữa. Dead Head chỉ là một toà thành nhỏ tí teo nhưng cứ mỗi lần bị quân đội vùng Biên cảnh tấn công, chúng lại bắn khói hiệu hay thứ gì đó lên. Thế là ngay lập tức sẽ có quân tiếp viện từ Riverside xuất hiện.”

Haruhiro nhíu mày. “Nhưng cách nhau tận bốn mươi kilomet cơ mà.”

“Trong quân đội của bọn orc có Long kỵ binh.” Ranta làm điệu bộ gì đó khá kì quặc. Cậu ta định mô tả một loài động vật sao? Bạch tuộc? Không phải. “Dù gọi là Long kỵ binh nhưng có vẻ bọn chúng cưỡi trên những con thần lằn khổng lồ chứ không phải là rồng. Loài thần lằn đó được gọi là mã long. Con này lại còn nhanh khủng khiếp, nghe nói nó phi từ Riverside đến Dead Head chỉ mất một tiếng với tốc độ tối đa.”

“À.” Moguzou đập nắm tay phải vào bàn tay trái.

“Chính vì vậy nên mới phải đợi thời...”

“Quả đúng là đối tác kinh doanh của tôi.” Ranta định bật ngón tay nhưng không phát được ra tiếng, cậu ta thử đi thử lại mấy lần vẫn chẳng ăn thua. Có vẻ cuối cùng cậu ta đành bỏ cuộc. “... Chết tiệt. Cái thứ da khô khốn kiếp.”

Haruhiro thở dài. “Đừng đổ lỗi cho da chứ...”

“Sao đến cả việc tao mất da của mình mà mày cũng chõ mồm vào! Mày là anh vợ tao đấy à!”

“Thế... nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Mày lại bỏ tao à! Can đảm đấy! Ê này!”

“Vậy là sẽ phải tấn công Thành lũy cốt thép Riverside? Đồng thời với Pháo đài quan sát Dead Head? ... Chẳng phải gần như chiến tranh rồi à?”

“... Chắc. Vẫn cố tình bỏ tao hả. Mới cả Haruhiro, mày không biết à? Nhân loại chúng ta lúc nào chẳng trong tình trạng chiến tranh với tộc Orc hay tộc Undead.”

“Không, vụ đấy thì tao có biết tương đối. Nhưng chẳng có cảm giác căng thẳng lắm, đúng không?”

“Cứ có cố là căng thẳng ngay thôi. Trước đây không lâu, lũ orc tấn công vào Alterna đấy còn gì.”

“À... Ishu Doguran? Phải không nhỉ? Cái tên bị Renji hạ ấy.”

“Đúng vậy. Dường như mọi chuyện bắt đầu từ việc trả thù cho vụ đó. Ban đầu là thế. Nhưng mà, nếu đằng nào cũng làm thì đâu thể chỉ ở mức độ quấy rối được, phải chiếm bét thành trì luôn đi, kiểu vậy. Cho đến giờ, đã mấy vạn quân ta hạ Dead Head theo kiểu ấy rồi, nhưng lần nào cũng bị chiếm lại ngay. Tại phía Riverside đấy. Lần này sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.”

Trong khi Ranta đang cười và nói với vẻ vênh váo: “Tao đã học hỏi cả về quân đội vùng Biên cảnh nữa đấy, a ha ha ha,” càng nghe Haruhiro càng cảm thấy đây chính là chiến tranh.

“... Việc đó, chẳng phải nguy hiểm lắm sao? Mà không phải... chỉ có lính tình nguyện tấn công đâu nhỉ?”

“Tất nhiên, chắc chắn hình thức tham chiến sẽ là phối hợp với quân đội vùng Biên cảnh, hoặc chính xác hơn thì quân đội đóng vai trò chủ đạo và lính tình nguyện hỗ trợ thôi. Mày chịu khó suy nghĩ chút đi. Mày là đờn gộc à? Đừng có lúc nào cũng khoe đôi mắt ngái ngủ ấy, Haruhirion.”

“Đừng có nói về mắt của tao. Tao sẽ đâm mày từ sau lưng đấy. Thêm nữa, bỏ cái cách gọi Haruhirion đi.”

“Mày chẳng biết đùa gì cả, Haruhiryon.”

“Này mày...”

“À, nè...” Moguzou xen ngang. “Có, có khoảng bao nhiêu người làm việc ấy...? Ý là kiểu như quân số...”

“Quân số à?” Ranta dùng ngón cái day cằm. “Ừm, người ta nói rằng bên Dead Head, quân đội vùng Biên cảnh có từ năm trăm đến sáu trăm người. Lính tình nguyện khoảng một trăm đến một trăm năm mươi người. Vì Riverside là một thành lũy kiên cố nên chắc sẽ có một trận chiến rất ác liệt đây. DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) của Souma, Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] của “Red Devil^[1]” Dakki, Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] của “Titan^[2]” Max, và cả Orion của anh Shinohara cũng tham gia bên đó. Nói thẳng là quá khủng. Có cảm giác nếu không phải kẻ tự tin vào năng lực của mình thì đừng có tới, vì chỉ tổ vướng chân người khác, và nếu tới thì sẽ chết ngay.”

Haruhiro thấy mình hiểu được tại sao Ranta lại ung dung như vậy.

Ranta chắc hẳn biết rõ cuộc tấn công vào Thành lũy cốt thép Riverside sẽ rất gian nan, nhưng cậu ta lại đánh giá thấp bên Pháo đài quan sát Dead Head, cho rằng con người có thể triệt hạ nó một cách dễ dàng. Nói cách khác, có khi cậu ta còn nghĩ thắng thua sẽ được phân định ngay khoảnh khắc quân ta ập đến tấn công.

Nói tóm lại là...” Ranta cho hai con rắn ở hai tay làm động tác đớp đớp. “Một đồng vàng! Vụ này là phải làm chứ! Quyết định thế! Phải không! Nhanh đi đăng kí nào! Thời hạn còn những ba ngày, nhưng ông bà ta có câu tục ngữ, hay là châm ngôn, mà là gì cũng được, nói rằng việc hôm nay chớ để ngày mai. Nếu được thì bây giờ đến văn phòng luôn...”

“Việc... việc đó không được đâu.” Moguzou ngắt lời Ranta nhanh hơn cả Haruhiro nữa. “... p... phải hỏi ý kiến của mọi người trước đã...”

“Haaaaa? Chuyện ấy sao chẳng được. Tôi đảm bảo mấy đứa kia sẽ phản ứng theo kiểu ‘tớ làm’, ‘vâng’, ‘đi thôi’ rồi theo đuổi bọn mình. Đám con gái đó còn chẳng nhận ra cái gì đang diễn ra nữa ý, tuyệt đối là như thế!”

“Làm gì có chuyện đó...” Haruhiro gãi đầu. “Thôi thì tạm thời tối nay cứ thử nói chuyện với mọi người rồi tính tiếp nhỉ? Vẫn còn thời gian mà. Được chứ?”

Ranta xì mũi một cái. “Đành chịu thôi.”

Lần tới mình sẽ đâm hấn. Haruhiro thầm hạ quyết tâm.

4. Đừng để bị cuốn đi

Sau khi xong việc ở khu mỏ Cyrene, bán chiến lợi phẩm rưỡi ăn tối ở chợ, cả bọn kéo nhau đến Quán rượu Sherry.

“Tôi đương nhiên là bia cho ra dáng đàn ông rưỡi!”

“Vậy, tớ... tớ cũng thế.”

“Tớ gọi rượu mật ong.”

“A, tớ nữa.”

“Yume tính chọn nước chanh ý. Nó cứ nổi bọt li ti, uống ngon lắm.”

“... Tớ cũng lấy món đó.”

Không lâu sau, đồ uống được mang tới. Ranta tự ý làm người mở đầu.

“Rưỡi, được chưa!? Mọi người có đủ rưỡi nhỉ!? Mọi người vất vả rưỡi! Cạn ly...!”

“Mọi... mọi người vất vả rưỡi.” Moguzou nói.

“Làm tốt lắm.” Haruhiro tiếp lời.

“Đã vất vả rưỡi.” Merry cũng nói. Cuối cùng là Yume và Shihoru.

“Cửu lắm cả nhà~.”

“... Đã vất vả rưỡi.”

Ranta và Moguzou nốc bia ừng ực. Có lẽ Moguzou chỉ đơn giản là khát khô cả cổ nên mới uống liên tục một hơi, nhưng còn Ranta trông như không muốn thua Moguzou thì phải. Haruhiro đang nhấm nháp từng ngụm thứ rượu ngọt làm từ mật ong thoảng vị chua dịu nhẹ, hoàn toàn không hiểu nổi thứ ý thức ganh đua ấy là cái quái gì.

“Khà...! Tôi... thắng rưỡi...!” Ranta nện chiếc cốc vai bằng gốm đã trống trơn lên bàn. Nó mà bị vỡ thì cậu ta tính sao? “Moguzou! Thế nào! Tôi thắng rưỡi nhé! A ha ha ha ha ha ha...!”

“À... ừ.” Moguzou không uống hết toàn bộ mà đặt cốc xuống. “C... cậu giỏi thật đấy, Ranta. Uống một hơi hết sạch luôn.”

“Thấy chưa? Tôi giỏi lắm đúng không? Ông hiểu chuyện thật đấy, Moguzou. Xứng đáng là đối tác làm ăn tương lai của tôi!”

Yume chớp chớp mắt. “Đối tác làm *lăn*?”

Là đối tác làm ăn nhé...” Haruhiro trước mắt cứ đấm chính lại cho chắc. “Mà đối tác làm *lăn* là kiểu đối tác gì vậy...?”

Shihoru đột nhiên phát ra một giọng kì cục (?), hay đúng hơn là tiếng “gư phư”. Nhìn sang thì thấy Shihoru đang cúi đầu, hai tay che miệng. Mặt cô ấy hơi ửng đỏ.

“Cậu sao thế, Shihoru?”

“... Không, không có gì... Thật sự không có gì đâu...”

“Vậy thì...” Ranta để lộ bộ mặt gian manh có thể chọc tức cả thế giới. “Shihoru. Bà đã tưởng tượng tới mấy việc kì cục nhỉ?”

“... Việc, việc kì cục gì...?”

“Tôi làm sao biết đến mức ấy được. Tôi không có gấn động cơ hoang tưởng như bà!”

“T... tớ làm gì có cái động cơ ấy...”

“Trong người tôi cũng không tràn trề năng lượng hoang tưởng tới cỡ như bà nha?”

“Tớ cũng chẳng có gì tràn trề cả...!”

“Thật là một lời cáo buộc sai trái, Ranta!” Yume ôm lấy Shihoru ngó bên cạnh. “Shihoru làm gì có cái thứ ấy, *lãng nượng hoan tởn* đúng không, Shihoru không có cái thứ vớ vẩn vô nghĩa như vậy đâu nhé!”

Merry nhỏ giọng lầm bầm. “... Sai nhiều quá đi.”

“Hử!? Yume lại sai nữa à!?”

Ranta cười khinh khỉnh. “Bà sai bét nè từ đầu đến cuối đấy! Nghe bà nói đến cả đầu óc tôi cũng sắp mù mị luôn rồi, bà đừng nói một lúc có được không! Im đi!”

“Không thích đấy!”

“Bà không có quyền phủ định!”

“Dù là Yume thì vẫn có *chủ định* của riêng mình nha!”

“Ai nói đến chuyện chủ định này nọ đâu hả!”

“Là Ranta nói chứ ai!”

“Tôi nói là quyên phủ định! Quyên, phủ, định! Bà hiểu không!? Là quyên phủ định ấy!”

“Cỡ đó thì Yume hiểu mà!”

“Trước khi bảo hiểu hay không hiểu thì đừng có nghe nhần hết cái này tới cái kia như thế! Tai bà chỉ là cái lỗ thôi à?”

“Ranta.” Haruhiro đút ngón tay vào lỗ tai của bản thân. “Có đấy, có đấy. Có lỗ ở tai này. Ai cũng có cả. Hay là mày không thấy? Mắt mày lũng một lỗ hử?”

“A...?” Ranta có vẻ đã nhận ra sai lầm của mình nhưng cỡ đó chưa đủ làm cậu ta đi ều chỉnh lại thái độ. Cậu ta nhún vai theo cái kiểu làm người ta thấy khó chịu. “... Bắt đầu rồi. Cái trò này. Ngài thủ lĩnh của tổ đội chúng ta là như thế này mà. Toàn đi moi móc những lỗi nhỏ nhặt! Đã thế, cách moi móc ấy mới phũ làm sao! Đúng là đồ xấu tính không để đâu cho hết!”

“Chỉ riêng lời nói của mày là tao không muốn nghe...”

“Nếu không muốn bị nói thì hãy làm cho tao không cần nói nữa ấy? Kìa chế đi? Nhé?”

“... Đây, Moguzou. Tớ khuyên cậu thật lòng chuyện này. Cậu tuyệt đối nên bỏ ý định tương lai mở cửa hàng chung với tên khốn này đi. Không thành công được đâu.”

Moguzou có vẻ khó xử, bật cười ha ha để đánh trống lảng.

“Cửa hàng là sao?” Merry khẽ nghiêng đầu.

“À...” Haruhiro nhặt ra và kể lại những điểm trọng yếu trong sự việc ở quán ven đường. “... Tóm lại, Ranta đang đề nghị với Moguzou rằng sau khi để dành tiền và nghỉ làm lính tình nguyện thì sẽ mở một cửa hàng solzo.”

“Ồ...” Yume khẽ lẩm bẩm. “Solzo là cái món giống mì ramen ấy hử?”

“Ramen...” Trong một thoáng, Haruhiro cảm thấy vị mặn lan ra trong miệng.

Ranta khoanh tay. “... Ramen.”

“Ramen...” Shihoru sờ lên môi.

Moguzou nhồm người lên khỏi bàn. “... Ramen.”

“Ramen...” Merry nhăn mặt với vẻ thất vọng. “Là cái gì vậy nhỉ?”

“Hử?” Yume nhìn quanh ngơ ngác. “Ramen là... ừm... Ủa? Là vậy ta. Yume, sao nhỉ, đã gặp từ này... ở đâu đó... r ừ? Đúng không nhỉ? Là gì vậy ta? Ủa? Tại Yume đang nói về chuyện gì thế?”

Haruhiro gãi đầu. “... Chuyện gì ấy nhỉ?”

“Chuyện về ramen.” Với Moguzou, giọng điệu ấy khá là mạnh mẽ. “Bọn mình đang nói về ramen. Bọn mình... có lẽ biết về ramen. Đúng vậy. Solzo rất giống ramen. Lúc mới ăn lần đầu, tớ đã nghĩ nó giống cái gì đấy. Chính là ramen. Lúc ấy tớ không thể nhớ ra. Tại sao vậy nhỉ? Trong khi tớ rất thích ramen mà. Ranta này.”

“Hử? Ờ...?”

“Một lúc nào đấy, bọn mình mở tiệm đi.”

“Ờ?”

“Nhưng tớ muốn mở tiệm ramen chứ không phải solzo. Tớ sẽ để dành tí tiền, nghiên cứu tìm tòi, khi nào tạo ra được món ramen có mùi vị chuẩn đến mức phải thốt lên: ‘Chính nó!’ thì bọn mình sẽ mở tiệm nhé.”

Ranta cười toe toét, ôm chặt lấy vai Moguzou. Dù đó là Ranta, nhưng nụ cười ấy không hề gây cảm giác bức mình.

“Ờ! Ông phụ trách nấu nướng và lo tí tiền vốn nhé! Những việc sau đó cứ giao hết cho tôi! Tôi chắc chắn sẽ mang tới thành công vĩ đại!”

“Ừ!”

“... Nấu nướng còn hiểu được, chứ phụ trách cả tí tiền vốn á...” Moguzou có vẻ đang hừng hực quyết tâm, đến nỗi làm Haruhiro ngẩn ngại không dám nói xen vào một câu: “Ranta, mày không định bỏ tí tiền à?” *Nhắc nhở cậu ấy thì lúc nào làm chẳng được, không cần phải đợi một gáo nước lạnh ngay lúc này đâu nhỉ.*

Gì thì gì, đó cũng là chuyện tương lai. Có lẽ là một tương lai cực kì mờ mịt.

Câu nói “Đếm cua trong lỗ” chợt hiện lên trong đầu cậu, nhưng cậu không định buông một lời bất nhã như là: “Bỏ cuộc đi.” Haruhiro nghĩ biết đâu để thế cũng tốt.

Nói thật, cậu còn có chút ghen tị.

Haruhiro chỉ nghĩ tới việc ngày mai, hoặc cùng lắm là ba ngày sau. Dù có muốn nghĩ xa hơn thì cậu cũng không nghĩ được.

Và trong ba ngày vừa khít khả năng suy nghĩ của cậu, cơ bản tồn tại thứ mà cậu phải đưa ra quyết định.

“À này. Tiện mọi người đều đang ở đây nên tớ có chuyện muốn bàn bạc.”

Haruhiro nhanh chóng giải thích ngắn gọn về Order [Mệnh lệnh quân đoàn].

“Tất! Nhiên! R ồi!” Ranta vùng nắm đấm lên cao với năng lượng như sắp sửa trào lên đứng luôn trên ghế. “Phải làm chứ! Không cần phải nói! Một đồng vàng! Công việc vàng! Làm gì có ai không làm! Không làm cái này thì làm gì...!”

“... Không...” Shihoru cúi đầu, bộ dạng rõ ràng không mấy hứng thú. Phải rồi. Shihoru mà lại.

Merry nghĩ sao nhỉ? Cô ấy cup mắt xuống, ngón tay đặt ở cằm, trông như đang suy nghĩ rất lung, nhưng tạm thời vẫn chưa tán thành hay phản đối. Có phải cô ấy định xuôi theo ý cả bọn? Có lẽ cô ấy đang cố quan tâm đến cảm xúc của mọi người.

Tớ tới đó thì vẫn đứng như Haruhiro dự đoán.

“Yume ấy...” Yume hơi phồng má, đưa ánh mắt chếch lên trên. “Chắc thế nào cũng được nhỉ?”

“... À. Vậy sao?”

“Ý? Sao thế?”

“Không, đâu có gì.”

Ranta mà nói muốn làm thì thế nào Yume cũng phản đối. Đây là kiểu của mọi lần, vậy nhưng lần này có vẻ khác. Tại sao? Mặc dù mình cũng muốn hỏi lắm, nhưng mình cảm giác cái hành động như thế chất vấn chuyện đó để rồi bùng lên mâu thuẫn của Ranta và Yume chẳng người lớn chút nào, cũng chẳng ra dáng thủ lĩnh của tổ đội. Kể cả Ranta có là một tên hết thuốc chữa thì vẫn là đồng đội. Làm gì có thứ nào tốt hơn việc không gây ra sóng gió.

Nhưng mà, đợi đã?

Nói vậy là Haruhiro phản đối, Ranta tán thành, Shihoru phản đối một cách thụ động? Merry trung lập, Yume cũng trung lập...?

“Tớ...”

Moguzou đang mang vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Haruhiro có chút dự cảm không lành. Và cậu đã đúng.

“Tớ muốn thử, chắc vậy...?”

“Moguzouuuu!” Ranta tung nắm đấm về phía Moguzou. “Yeah!”

“Y... yeah...?”

“Đến đây! Cùng hô nào! Yeah!”

“... Y...yeah?”

Khi Moguzou rút rè cụng nắm tay của bản thân vào nắm đấm của Ranta, Ranta vừa hô “yeah” vừa cụng trả, sau đó hai người họ lại “yeah” rồi đụng cánh tay, “yeah” cái nữa rồi đụng khuỷu tay, cuối cùng là ngoắc chặt hai cánh tay vào nhau.

“A ha ha ha ha! Nghiêm túc! Không đùa! Đối tác làm ăn tương lai của tôi có khác! Còn là đồng chí trên tuyến đầu với nhau nữa nhỉ! Có gọi là bạn hiên cũng không quá! Đúng là bộ đôi hoàn hảo nhỉ, Moguzou! Ông có nghĩ vậy không!? Ông nghĩ vậy chứ gì!?”

“A, ơ, ừm. Đúng... đúng vậy. Ha ha ha...”

“Hay hay hay hay lắm! Này, Haruhiro!”

“Hả? Gì, gì hả?”

“Biểu quyết đa số.” Ranta quàng tay lên vai Moguzou và liếm môi. Ánh mắt cậu ta như thú ăn thịt đang rình con mồi. “Tiến hành bỏ phiếu thôi.”

“Khoan...”

Đợi đã đợi đã đợi đã.

Đợi đã nào.

Không được. Tiêu rồi. Cái phương hướng này không ổn chút nào.

Nếu Moguzou tán thành thì cùng với Ranta, sẽ có hai phiếu chấp thuận. Phiếu phản đối là của Haruhiro, có lẽ thêm Shihoru nữa là hai. Hai phiếu của Merry và Yume vẫn chưa xác định.

Cậu cũng cảm thấy, vào những lúc quan trọng, Yume sẽ theo phe mình.

Nhưng bàn đến việc chuyện ấy có chắc chắn không... thì chẳng biết sẽ thế nào.

Bởi Moguzou đã theo phe Ranta rồi, cậu không thấy tự tin.

“A...”

Nói đến đây, Haruhiro quan sát vẻ mặt của Merry và Yume.

Ôi trời.

Hai cậu theo bên nào hả? Tán thành hay phản đối?

Mình không biết.

“Đề đến mai đi.”

“Hảaaaaa...!?” Ranta trợn trừng mắt. “Đề đến mai là saoooooooo, tên khốn ngu ngốc! Chẳng phải việc hôm nay chớ đề ngày mai sao! Mà là đề lười biếng hả!”

“... Cũng có sao đâu. Chẳng việc gì phải vội. Từ giờ đến hạn cuối vẫn còn thời gian mà. Dành nguyên một ngày để từ từ suy nghĩ cũng được.”

“Tớ nghĩ thế cũng ổn.” Merry giơ tay ủng hộ cậu. *Đúng là một nữ thần. Trông cô ấy cứ như đang tỏa sáng lấp lánh. Mà lúc nào chẳng thế?*

“Phải đấy.” Yume oặt ẹo nằm gục xuống bàn. Cô ấy chỉ uống mỗi nước chanh không cần mà nhìn cứ như say. “Yume cũng đồng ý với Merry. Thế cũng được đúng không?”

“... Ủ, ừm.” Shihoru gật đầu cái rụp. “... Tớ cũng nghĩ là nên như vậy.”

Moguzou có vẻ cũng không phản đối. “Đúng thế. Được đấy. Chẳng cần vội vàng làm gì.”

“Mấy, cái, đũa, nàyyyyyy...!”

Ranta dường như vẫn chưa xuôi nhưng ai thềm quan tâm chứ. Trước mắt, mình có vẻ thoát được cửa này rồi.

Haruhiro thẩn thờ phào nhẹ nhõm rồi nhìn xung quanh.

Quán rượu Sherry vẫn đầy khách như mọi khi. Nói cách khác, nó chật cứng bởi rất đông lính tình nguyện.

Chắc chắn trong số này có nhiều người đã nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn] và sẽ tham gia vào chiến dịch “Song đầu xà”. Có lẽ cậu nên thử thu thập thông tin.

“... Mình chẳng giỏi mấy vụ đó.”

Thật lòng thì mình chẳng muốn nói chuyện với người lạ lắm.

... Dù mình biết giờ không phải lúc để nói những lời này.

5. Cảm giác như vậy

Mình biết thế nên đã cố gắng mà...?

Tuy là ở mức độ mình có thể thôi...

Mình đã thử bắt chuyện với những đàn anh lính tình nguyện từng có dịp quen biết và hỏi han vài việc.

Nhưng đau nhất là chuyện những người trong clan Orion được dẫn dắt bởi Shinohara xuất chúng lại không tới Quán rượu Sherry... phải không nhỉ?

Dĩ nhiên, với Shinohara thì chẳng có gì cần bàn cãi về nhân cách của anh, còn các thành viên khác của Orion nhìn chung đều lịch sự và thân thiện. Nếu cậu có thái độ đúng mực, hỏi han một cách lễ phép, chắc họ cũng sẽ bật mí cho cậu những điều họ biết.

Mà thôi, ngoài nhóm Shinohara ra, nhắc tới người Haruhiro có thể thoải mái nói bất cứ chuyện gì cũng chỉ còn Kikkawa - một tên cùng lứa có bộ dạng dân chơi và quan hệ rộng.

Thế nhưng, kết cục là hôm nay Kikkawa không có mặt, dù bọn cậu thường xuyên gặp cậu ta ở Quán rượu Sherry. Cậu ta đi đâu chẳng? Trông vậy thôi chứ Kikkawa được gia nhập tổ đội của một đàn anh lính tình nguyện tên là Tokimune nên cậu ta đã bỏ xa tụi Haruhiro rồi. Nhắc mới nhớ, hình như cậu ta đã nói gì đó. Rằng hiện giờ, bãi sân chính của họ là nơi có tên gọi Wonder Hole hay đại loại thế. *Hình như nó nằm đâu đó trong hoang mạc Kazahaya. Wonder Hole à?*

Haruhiro ng ưỡn xồm, dựa lưng vào tường ở hành lang tầng một của khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện.

Cả Ranta và Moguzou đều đang ngủ lã ngủ lóc trong phòng. Chẳng biết có phải do uống rượu không mà hai ông tướng cùng ngáy rung trời. Vì vậy nên cậu không ngủ được... Hoặc có lẽ đó chỉ là một trong vô số các lí do mà thôi.

Sau khi nói chuyện với vài đàn anh lính tình nguyện đã nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn], cậu cảm thấy mọi người đều lạc quan với cuộc tấn công Pháo đài quan sát Dead Head.

Khi hỏi tại sao thì cậu nhận được những câu trả lời có thể tóm gọn trong một ý là: vì trong quá khứ, Dead Head đã bị đánh hạ nhiều lần.

Pháo đài đó hề muốn thì có thể hạ bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, viện quân từ Thành lũy cốt thép Riverside vô cùng phiến toái nên bình thường sẽ không ra tay.

Cho dù mặc kệ nó thì lũ orc cũng chẳng mấy khi tấn công được đến tận Alterna. Một sự việc như vụ Ishu Doguran dù có xảy ra cũng chẳng thể làm rung chuyển Thành phố pháo đài Alterna được. Kể cả trong trường hợp hi hữu nhất, khi đại quân orc tiến đánh thành, chỉ cần đóng chặt cổng rồi cố thủ trong thành là xong. Ở đây có đồ dự trữ. Thậm chí có thể yêu cầu tiếp viện từ vùng Bản địa của Vương quốc Arabakia. Lũ orc cũng biết điều này nên sẽ không thực sự tung hết binh lực đến Alterna. Dead Head chỉ là *thành giám thị*, là cách bọn orc giương oai rằng, bọn ta đang quan sát loài người. Chỗ đó cũng không bao giờ được bố trí binh lực mạnh nên cứ ào lên một cái là hạ được thôi.

Với những nhận thức phổ thông như bên trên, chẳng có mấy lính tình nguyện lo lắng về sự thành bại của cuộc tấn công Dead Head.

Giống như từ trước đến nay, trận Dead Head coi như thắng chắc.

Tuy nhiên, bên Riverside chưa từng bị tấn công chính thức một lần nào nên phải đánh mới biết được.

Có vẻ trận này rất được kì vọng.

Dù sao thì, quân đội vùng Biên cảnh sẽ đi đầu khá nhiều quân cho cuộc tấn công Riverside, phía lính tình nguyện cũng có nhiều clan mạnh tham gia, như DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) được dẫn dắt bởi Souma chẳng hạn.

Chẳng phải sẽ *thành công* sao?

Có vẻ hầu hết lính tình nguyện đều nghĩ vậy nên cậu chẳng nghe thấy ý kiến bi quan nào cả.

... Có lẽ làm vụ này... cũng được?

Tại vì, một gold đấy. Một đồng vàng. Tính ra là một trăm đồng bạc.

Gần đây, bọn Haruhiro thường đến khu mỏ Cyrene. Thu nhập một ngày có lúc cao nhất sẽ được hơn ba mươi silver mỗi người, nhưng nhìn chung là rơi vào khoảng trên dưới mười silver. Bùa của lũ elder kobold, chẳng hạn như mấy con foreman, bán rẻ cũng được năm silver một tấm nên thu nhập khá là ổn định. Có đi ầu, bù vào đó thì sinh hoạt phí lại gia tăng. Cả bọn rõ ràng đang ăn những thứ ngon hơn trước. Uống cả rượu. Mua sắm cái này cái kia.

Quan trọng hơn, tiền thưởng cho Order [Mệnh lệnh quân đoàn] lần này, tuy tổng cả tiền cọc và tiền thanh toán sau là một gold, nhưng cứ qua mỗi đêm trong thời gian tiến hành chiến dịch, nghe nói sẽ được thưởng thêm ba mươi silver nữa.

Nói vậy nhưng có lẽ cấp trên dự định xử lí mọi thứ trong vòng một ngày.

Một ngày một gold.

Nhiều quá. Thật sự nhiều quá.

Sức hấp dẫn không nhỏ chút nào.

Đây có vẻ là một trận chiến chắc thắng, tiền thưởng cũng hấp dẫn vô cùng, vậy mà tại sao Haruhiro vẫn lưỡng lự đến thế này nhỉ?

Cậu cũng nghĩ đến việc bàn bạc với Merry sau khi rời Quán rượu Sherry. Merry dường như có thói quen ra khỏi quán rượu và tạm biệt cả bọn xong thì sẽ quay trở lại và uống một mình, tuy có vẻ không phải lúc nào cũng vậy. Cơ hội chắc là sẽ có. Nhưng Haruhiro đã không làm thế. Tại sao vậy?

Ở quán rượu... không, không chỉ lúc đó... mặc dù không biết từ bao giờ, nhưng có lẽ là *bất cứ lúc nào trong khoảng thời gian này*, Haruhiro cũng cảm nhận được một bức tường.

Nó đứng sừng sững giữa Haruhiro và các đồng đội.

Haruhiro bị ngăn cách với đồng đội bởi thứ giống như một bức tường ấy.

Chắc chắn là do mình tưởng tượng, hoặc mình nghĩ quá lên rồi.

Làm sao có chuyện một mình Haruhiro ở *bên này*, còn mọi người lại đứng ở *bên kia*.

Nhưng, khoảng cách có tồn tại.

Đó là sự thật.

Đội của cậu đang có sự tự tin. Thực tế là Haruhiro cũng nghĩ họ đang trưởng thành về sức mạnh. Cỡ như đối thủ ở tầng ba khu mỏ Cyrene thì phần lớn là dễ xơi. Cũng do bọn cậu không cần phải cảnh giác với con Đốm tử thần nữa, dù vậy, cậu không có cảm giác đội của mình sẽ thua. Nếu là tội Haruhiro hiện giờ, cho dù đấu với bảy, mà không, kể cả tám con kobold thì chắc vẫn hạ được chúng. Còn tùy xem có mấy con elder nữa nhỉ? Nhưng mà, thông thường tỉ lệ sẽ là tầm hai hoặc ba con kobold đi với một con elder. Ví dụ có ba con elder cùng với năm con kobold thường thì không có chuyện bọn cậu không xử lí được, mặc dù cậu chẳng muốn mạo hiểm như thế... Chính là *điều đó*.

Cậu muốn tránh rủi ro hết mức có thể.

An toàn là trên hết.

Là thủ lĩnh, cậu luôn canh cánh điều đó trong lòng.

Cậu không muốn có thiệt hại. Cậu muốn giữ nó ở mức thấp nhất. Nếu trong khả năng thì làm cho thiệt hại bằng không. Nói cách khác, bằng không là được. Cậu muốn giới hạn mọi thứ đều bằng không.

Mình sợ. Sợ muốn chết. Mọi người đều có vẻ thoải mái, nhưng mình thì không. Dù không cảm thấy sẽ thua nhưng vẫn bồn chồn lo lắng. Trong lúc nghĩ bụng rằng, bọn mình sẽ làm được, mình vẫn tự hỏi liệu có phải bọn mình mới là kẻ bị xử đẹp không? Nhỡ đâu lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì kì quặc. Có lẽ ai đó sẽ mắc phải sai lầm không thể tưởng tượng được. Chẳng thể nói chắc chắn rằng không bao giờ có chuyện đó, đúng không?

“... Cảm giác...”

Haruhiro ôm đầu.

Cái cảm giác ấy.

Không tin tưởng...?

Vào đội.

Trên hết là vào bản thân mình.

Có ổn không? Để một tên thế này làm thủ lĩnh có thật sự ổn không đây? Tổ đội mà cái ngữ như Haruhiro giữ cương vị thủ lĩnh liệu sau này có làm nên trò trống gì không vậy?

Hay đây chính là việc suy nghĩ quá nhiều?

*Cũng không phải bọn mình đã gặp thất bại gì.
Chỉ là, mình đã suýt thất bại và mình sợ điều đó.
Do thất bại ấy mà... nhớ đâu đông đội bị thương...
Nhớ đâu sẽ mất mạng...*

Mọi người chẳng mấy may nghĩ đến chuyện đó sao? Nếu vậy thì chẳng phải quá ngây thơ à? Chắc kì thiếu suy nghĩ là đằng khác?

Kết cục, mọi thứ đều bởi họ không là thủ lĩnh, phải không?

Vì họ ở vị trí không cần phải chịu trách nhiệm nên mới có thể vô lo vô nghĩ.

“A...”

Bắt đầu phiên phức đấy.

Nhưng vốn dĩ cũng chỉ toàn những chuyện thế này.

Hay là sao cũng được? Không việc gì phải nghĩ sâu xa quá. Dù có là Order [Mệnh lệnh quân đoàn] đi chăng nữa, cứ lấy biểu quyết đa số, nếu kết quả là tất cả cùng làm thì làm thôi. Cũng chẳng còn cách nào khác cả.

“Không không...”

Vẫn ôm đầu, Haruhiro lắc lia lịa. Vô trách nhiệm như thế là không được.

“Gư a a a...”

Vừa cất giọng rên rỉ, cậu nghe thấy tiếng bước chân, nhưng âm thanh đó dừng lại ngay lập tức. Có lẽ người ta nghĩ cậu là thằng có vấn đề vì đã phát ra tiếng kêu kì quặc.

Cô gái tóc bob đang đứng ở đâu bên kia hành lang, mũi chân chụm vào nhau.

“A.” Haruhiro buông hai tay đang ôm đầu xuống. “À... Ờ...”

Cô gái bắt đầu bước đi.

Cô ấy lại gần cậu một cách vô cùng chậm rãi, tuy không phải những bước chân thận trọng tới mức rụt rè.

Chắc cô ấy cứ thế lướt qua trước mặt mình thôi nhỉ? Vậy cũng đúng. Chuẩn rồi còn gì. Vấn đề từ đầu là tại sao cô ấy lại ở đây? Đến giờ ngủ rồi mà. Cậu không nghĩ sẽ gặp được cô ấy. Vậy nhưng, thực ra, nói thật thì, đâu đó trong lòng, cậu đã thầm cầu mong đi đâu ấy.

Không, cậu mong nghe khoa trương quá.

Mình đã gặp cô ấy ở đây một lần rồi, có khi nào lại gặp được không nhỉ?

Nếu cậu nói rằng mình không nghĩ như vậy một chút nào thì sẽ thành nói dối.

Tất nhiên, còn chuyện giờ giấc nữa nên tuyệt đối, chẳng đời nào gặp được đâu.

Chắc chắn không thể gặp.

Cô ấy nhẽ ra sẽ đi qua trước mặt Haruhiro.

Thế mà, cô ấy dừng lại.

Cô ấy bất ngờ cúi đầu, cảm giác đã đoán không ít. Rồi bằng giọng cộc lốc, ra vẻ ta đây, cô ấy nói: "... Xin chào."

Tuy cũng tùy người, nhưng đó là một thái độ có lẽ sẽ làm người khác nghĩ: "Con bé này muốn gây sự hả?" Dù thế, Haruhiro lại không thấy bức chút nào.

Đối phương đã mở lời chào hỏi rồi.

Đáng lẽ đi cũng được, vậy mà cô ấy lại không đi.

Cô ấy không định nhìn vào mắt Haruhiro. Bầu không khí ấy dường như thể hiện rằng cô ấy đang nghĩ mấy chuyện đại loại như: "Mình muốn rời đi lắm rồi, nhưng đi ngay thì có cảm giác không ổn, biết làm thế nào đây?"

Nhưng cậu cứ đi đi, được mà, nghiêm túc đấy...?

Haruhiro nghĩ thế. Cậu thật sự nghĩ vậy, nhưng cậu cũng cảm thấy hình như mình muốn nói chuyện đôi lời.

Mỗi tội, cậu mù tịt chẳng biết nên nói chuyện gì. Không có từ ngữ nào bật ra cả. Cậu thậm chí còn chẳng nghĩ ra thứ gì ra dáng ngôn từ.

"Ha... ha ha ha..."

Không biết làm gì khác, cậu đành tạm cười trừ, thế là cô ấy làm động tác như thả buông một tiếng thở dài nho nhỏ.

A.

Cô ấy sẽ đi mất.

"Đợi đã!"

“Hả?”

Cô ấy dừng bước.

“... Gì thế?”

“À không...”

Tía má ời.

Làm sao đây? Mình lỡ gọi cô ấy lại rồi. Trong đầu mình trắng xoá. Xạo đó. Không có chuyện trắng xoá đâu. Nhưng mặt thì có lẽ gần như xanh lét rồi nhỉ?

“Nói, nói... sao nhỉ? Cái gì nhỉ...? Mà... ừm, không có gì... đâu.”

“À, thế à?”

“Ừ, ừm.”

“VẬY chào.”

“À... này.”

“Hả?”

“Ế!?”

“Tôi hỏi là cái gì?”

“Cái... cái gì? Cái gì... là cái gì nhỉ? À... tóm... lại, không... không...”

Vụ này chết dở rồi.

Nhìn từ góc độ nào mình cũng là một tên dở hơi toàn diện phải không?

Phải chăng mình nên xin lỗi? Xin lỗi? Chuyện ấy cũng kì quặc à? Quá đường đột? Hay là ngớ ngẩn?

Tiêu mất thôi tiêu mất thôi tiêu mất thôi.

Cô ấy dùng tay áo che miệng. “Hứ...”

Cô ấy... cười mình?

Vẫn che đi nửa dưới khuôn mặt bằng tay và tay áo, cô ấy nói. “Kì cục quá đi.”

“À... kì cục? Kì cục lắm hả...?”

“Kì cục. Phát gớm.”

“Không phải chứ!?”

“Thật đấy.”

“Thật sao? Ôi... cú sốc lớn quá...”

“Cậu đang làm gì,” cô ấy đưa mắt sang hai bên, “ở đây thế?”

“Tớ? Tớ... không làm gì kì quặc đâu? Chỉ là... suy nghĩ chút việc như bình thường thôi...” Chuyện chẳng có gì kì cục nhưng cậu suýt nữa thì toét miệng cười, và phải cố kìm lại. “Còn Choco thì sao?”

“... Gọi trống không luôn?”

“Xin, xin lỗi. Chỉ là...”

Tớ có cảm giác như vậy mới tự nhiên.

Mình mà nói ra chắc cô ấy còn thấy mình gớm hơn nữa.

Dù thực ra đúng là như thế.

Không phải bé Choco^[3] hay bạn Choco^[4]. Không phải thế. Choco chỉ là Choco thôi.

“Cậu...” Choco khẽ nheo mắt, “quen thân với đàn bà con gái lắm à? Dù trông chẳng giống thế.”

“... Không phải mà. Tớ giống như những gì cậu thấy. Không có đâu. Vụ quen thân với nữ giới ấy. À, ờ... bé... Choco? Bạn Choco?”

“Choco thôi là được.”

“A. Thật hả?”

“Ừ. Chỉ là...”

“Chỉ là?”

“...Chuyện có hơi kì lạ. Chỉ là... Thôi bỏ đi.”

“Ế? Nói đi mà. Tớ thấy tò mò rồi đấy.”

“Không nói.”

“Vậy, vậy à? Mà thôi... cũng được.”

“Ra là được.”

“Hả!? Không, đâu có được! Vì cậu bảo là không nói thôi.”

“Cậu nhóc kém cỏi!”

Haruhiro tròn mắt.

Tim cậu vang lên những âm thanh kì lạ, không phải nhịp đập thông thường. Gì vậy nhỉ?

Là cụm từ đó.

Cậu nhóc kém cỏi.

Cậu nhớ mình đã từng nghe thấy từ đó.

Hay mình chỉ cảm giác thế thôi? Nhưng cậu nghĩ... “cậu nhóc kém cỏi” không phải cụm từ có tính phổ thông. Ít nhất là cho đến giờ, Haruhiro chưa từng nghe thấy nó.

Không, không phải vậy.

Mình đã từng nghe thấy rồi.

“Choco.”

“Gì?”

“Cậu cũng không nhớ gì đúng không? Những việc từ trước khi đến đây ấy.”

“... Ủ. Chẳng nhớ gì cả.”

“Tớ cũng thế. Đến cả gia đình hay bạn bè tớ cũng hoàn toàn không nhớ.”

“Đúng thế nhỉ.”

“Vậy có nghĩa là, lẽ nào... Ví dụ mấy đứa cùng tổ đội với tớ nhé, dù tớ cho rằng tớ gặp tại ấy lần đầu ở đây, nhưng có khi lại không phải thế nhỉ.”

“... Có thể các cậu là người quen từ trước?”

“À thì tớ đang nói là cũng có khả năng ấy đó mà.”

“Có lẽ thế. Chẳng hạn như tớ với...”

Choco nhìn Haruhiro.

Dù chỉ thoáng qua.

Cô ấy lập tức nhìn tránh sang chỗ khác.

“... cậu cũng vậy.”

Haruhiro thở ra. “... Cũng có khả năng đó nhỉ.”

“Nhưng...”

“Ủ.”

“Vì tớ không nhớ nên nó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Chuyện đó...”

Cậu muốn nói tiếp rằng: “... không như thế đâu.” Nhưng sự thực đúng như những gì cô ấy nói.

Giả sử trong quá khứ có chuyện gì đi chăng nữa... dù hai người là bạn bè, người yêu hay người thân trong gia đình đi chăng nữa, nếu cả hai đều

không nhớ đi đâu đó thì chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

Không hề có ý nghĩa.

“Nói mới nhớ, tớ chưa biết tên cậu.”

“Tên?”

Cậu cảm giác như vừa ăn phải một cú đánh bất ngờ.

Choco không biết tên Haruhiro.

“À... Đúng... vậy nhỉ.”

Đương nhiên rồi.

Hai đứa chỉ vừa mới gặp nhau thì làm sao cô ấy biết được.

Quả nhiên chỉ là trùng hợp. Trước khi đến Grimgar, ở một nơi nào đó, Haruhiro đã quen một cô gái tên là Choco. Cô gái đang ở đây lúc này tình cờ cũng mang cái tên Choco ấy.

Cậu nhóc kém cỏi. Việc cậu nhớ rằng đã từng nghe thấy từ đó... cũng chỉ là *cảm giác* thôi.

Cùng lắm chỉ là như thế.

“Tớ là Haruhiro.”

“Haruhiro...” Choco cup mắt xuống rồi lại liếc nhanh Haruhiro. “... Hừm. Vậy gọi cậu là Hiro được không?”

“Được chứ.”

Đúng là kì lạ thật đấy.

Tại sao khoé mắt mình lại nóng lên nhỉ? Chính bản thân Haruhiro cũng không hiểu rõ.

Yume gọi Haruhiro là bạn Haru. Merry thì gọi là Haru. Cơ bản đều là như thế.

Nhưng đây là sao nhỉ?

Mình cảm thấy... đã từng được gọi vậy.

Hiro.

Lúc nào đó, được ai đó gọi bằng cái tên như thế.

“Tất nhiên là được.”

“Vậy à?” Choco khom người xuống, nhòm vào mặt Haruhiro. “... Cậu ổn chứ?”

“Hả? Gì cơ?” Haruhiro lấy ngón tay dụi quanh mắt. “Tớ ổn mà?”

Choco tỏ vẻ nghi ngờ.

Haruhiro đứng dậy, khẽ uốn phần hông về phía trước. “Cũng nên đi ngủ thôi... Choco đang làm gì vậy? Giờ cũng khá muộn rồi mà.”

“Đi dạo, bên ngoài.”

“Bạn không ngủ được à?”

“Ừ. Thỉnh thoảng lại thế.”

Vậy có lẽ thỉnh thoảng mình sẽ gặp được cô ấy.

Cái quá khứ không thể nhớ được đằng hoàng thì thế nào mà chẳng được, vẫn còn có tương lai cơ mà.

Choco đang ở trước mắt cậu lúc này, dù có hơi u ám, kém thân thiện, vậy nhưng không hề khó gần. Đôi mắt to tựa loài thú nhỏ đầy cảnh giác, không chịu nhìn vào mắt người khác lúc chuyện trò. Thế nhưng, khi tình cờ bị cặp mắt ấy nhìn chăm chú, Haruhiro lại thấy tim mình loạn nhịp.

Có lẽ mẫu con gái cậu thích là kiểu này. Ít nhất cũng khiến cậu để ý. Vậy cũng được chứ sao.

“Choco là đạo tặc à?”

“... Sao cậu biết?”

“Tớ biết chứ. Dựa vào trang phục chẳng hạn. Tớ cũng là đạo tặc mà.”

“À. Trông có vẻ thế thật.”

“Hả? Điểm nào cơ?”

“Lẻo khoẻo.”

“Ày, có lẽ thế, nhưng... vì lẻo khoẻo mà là đạo tặc á? Hình tượng đạo tặc trong đầu Choco như thế à? Sao cậu lại trở thành đạo tặc vậy?”

“Tự dưng.”

“Phó mặc cho số phận?”

“Kiểu như thế.”

“Biệt danh của cậu là gì?”

“Cái chỉ được sử dụng giữa đạo tặc với nhau ấy hả?”

“Ừ. Đẳng nào bọn mình cũng đều là đạo tặc mà.”

“... Tớ hơi không muốn nói ra.”

“À, ừ thì, tớ cũng chẳng thích nó lắm đâu...”

“Lại còn bị đặt tên một cách tùy tiện nữa chứ.”

“Thôi thì, hai bọn mình nói ra cùng lúc đi?”

“Cùng lúc?”

“Kiểu hô một, hai, ba ấy.”

“Được thôi.”

“Vậy thì, một, hai... ba!”

“Cheeky Cat.”

“Old Cat.”

Cả hai đăm đăm nhìn nhau.

“Phụt...” Choco khẽ bật cười.

“Gì, gì? Làm sao hả?”

“Thì bởi, Old Cat cơ đấy.”

“... Tớ biết rồi. Tớ vẫn thường bị nói là có đôi mắt lơ đãng ngủ mà. Chắc nhìn giống người già lắm.”

“Của tớ có lẽ cũng do ánh mắt.”

“Vì trông có vẻ hỗn hào? Chứ không phải do ngôn từ, cử chỉ của cậu cũng thế?”

“Có lẽ vậy.”

“Mà cả hai bọn mình đều là mèo nhỉ.”

“Trùng hợp thật.”

“Phải đấy...”

Có thật chỉ là trùng hợp không nhỉ?

Tất nhiên là trùng hợp rồi.

“Người hướng dẫn của cậu là cô Barbara à?”

“Barbara là ai vậy?”

“À, không phải rồi. Trong guild đạo tặc có một người gọi là cô Barbara.”

“Hửm.”

“Người hướng dẫn của Choco là đàn ông à?”

“Đúng vậy. Đáng sợ lắm.”

“Cô Barbara dù là phụ nữ nhưng cũng cực kì đáng sợ luôn...”

“Đáng lẽ tớ không nên làm đạo tặc.”

“Mấy nghê khác hình như cũng khát khe lắm đấy.”

“Đường nào cũng trải đầy gai à?”

“Hẳn rồi.”

“Tớ muốn được thoải mái.”

“Ừ đấy, tớ cũng nghĩ được sống thoải mái là tốt nhất...”

“Cậu là kiểu thấy mọi thứ đều phiền toái à?”

“Ừ. Tớ chỉ nghĩ vậy là nhanh thôi, rằng: ‘A... phiền chết đi được’.”

“Giống tớ.”

“Vậy à?”

“Này.”

“Hả?”

“Tổ đội của Hiro cũng nhận Order chứ?”

“Order...”

Lần này thì đích thị là một cú đánh bất ngờ. Trong thoáng chốc, cậu thậm chí đã tưởng là mình bị một thứ không đến nỗi quá cứng đánh một đòn vào ngực.

“Order [Mệnh lệnh quân đoàn]... sao...? *Cũng* tức là tổ đội của Choco sẽ tham gia vào chiến dịch đó hả...?”

“Tớ thì không muốn đâu. Cứ thấy nguy hiểm sao ấy.”

Choco thở phào một cái, tóc mái cô rung rung.

“Nhưng có vẻ là chúng tớ sẽ tham gia đấy.”

6. Đích đến của cuộc bỏ phiếu

“... Vậy chúng ta sẽ tiến hành biểu quyết đa số.”

Một đêm qua đi... và buổi tối lại đến.

Hôm nay, tại Haruhiro lại châu đầu vào với nhau trong một góc Quán rượu Sherry sau khi kiểm soát bằng công việc của lính tình nguyện như bình thường.

Đồ uống đã được gọi và đang bày trên bàn, nhưng chưa ai đụng vào cả.

Haruhiro nhìn một lượt gương mặt các đồng đội của mình.

Ranta đang ngửa người ra sau, khoanh tay đầy ngạo mạn.

Mặt mày Moguzou khó đăm đăm, chắc cũng khá là căng thẳng.

Shihoru đang cúi đầu.

Yume mang vẻ mặt như thần cầu mong vụ này nhanh chóng kết thúc.

Merry trông có vẻ vẫn đang giữ được bình tĩnh.

Haruhiro thở hắt ra một tiếng rõ to.

“Nội dung biểu quyết là việc chúng ta có nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn] tham gia chiến dịch ‘Song đầu xà’ hay không. Những người đồng ý nhận thì giơ tay lên.”

“Có...!” Ranta nhanh nhất, giơ cả hai tay lên.

Tiếp theo sau là Moguzou.

Tay Yume để trên bàn, khẽ giơ lên lại hạ xuống.

Merry không cử động, cứ như bị hoá đá.

Khi Haruhiro khẽ khàng giơ tay mình lên, Shihoru cũng giơ tay phải, như thể bị lôi kéo.

“... Ế.”

Sau đó, cô ấy hết nhìn tay mình lại nhìn sang tay Haruhiro.

Yume phát ra một tiếng “... Hoe” kì quặc.

Merry mở to mắt. “... O?”

Moguzou chớp mắt lia lịa và nghiêng đầu. “... Ừa?”

“Gì...?” Ranta đứng bật dậy khỏi ghế, đảo mắt đếm số tay. “Một, hai, ba, bốn, năm... Năm!?”

“Này, Ranta, vừa rồi mày đếm cả hai tay của mình rồi đấy.”

“A!? Tao đâu có đếm! Làm gì có chuyện tao đếm thế!? À không, tao có đếm à? Đúng là có đếm thật. Tóm lại là bốn à? Bốn. Vậy là quá bán rồi.”

“Ồm. Vậy là quyết định rồi nhé. Chúng ta sẽ nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn].”

“O, ờ.”

“Gì vậy? Vì là kết quả biểu quyết đa số nên không có vấn đề gì, đúng không?”

“Đúng là không có vấn đề gì... Mà không phải thế! Haruhiro! Mày mà lại đồng ý. Mặt trời lặn đằng Tây rồi à!?”

“Không phải lặn đằng Tây mà là mọc đằng Tây chứ?”

“Im đi! Lắm chuyện! Cái đấy thế nào chẳng được! Cái tên nhát chết từ tận gốc rễ như mày mà đồng ý thì hẳn là đang có âm mưu gì đó... Khoan, đừng nói! Tao biết rồi! Tao biết kiêu của mày rồi nhé! Mày thấy rõ tình thế dù mày phản đối thì vẫn sẽ thua khi biểu quyết đa số, nên mới nghĩ ra trò ngớ ngẩn kiêu như ‘đã vậy thì cứ đồng ý cho yên chuyện’, đúng không! Trúng tim đen rồi nhỉ!? Quá đúng với cái kiêu của mày!”

Ranta vỗ vai Haruhiro bồm bộp. *Cái kiêu vỗ đấy nghe vang ghê. Vừa phải thôi. Tao cáu bây giờ. Sao mày cứ có cái kiêu thô lỗ như thế chứ? Vì mày là Ranta hả?*

“... Đừng có tự ý quyết định.” Haruhiro hất tay Ranta ra. “Tao không nghĩ như thế. Nói chung là nếu tao không tán thành thì cũng không được quá bán đâu.”

“Mày nói mấy cái tiêu tiết đấy làm gì? Mày là cái kính lúp hả?”

“Kính lúp thì đâu có nói chuyện gì.”

“Tiêu tiết chính là như thế đấy.”

“Còn mày thì quá qua loa đại khái.”

“Hãy nói là ouyou^[5]! Nghĩa là vua đấy! Dù sao thì tao cũng có khí chất của vua mà!”

“Chữ ‘rộng lượng’^[6] không viết như thế.” Merry lạnh lùng nhắc.

Ranta tắc nghẹn và im bật, nhưng chỉ được trong chốc lát. Cậu ta phục hồi ngay tắp lự. “... Vậy thì là gì hả? Haruhiro! Mà ý với mục đích gì!? Phun ra mau! Nôn hết!”

Yume nhăn mặt. “Bắn quá đấy...”

“... Đúng thật... Chính bản thân sự tồn tại của cậu ta...” Shihoru nhìn Ranta bằng ánh mắt như nhìn một thứ bắn thủ.

Nhưng mà, Shihoru nói là “bản thân sự tồn tại” chẳng phải gay gắt quá hay sao? Tuy nhiên, vì Ranta có vẻ chẳng quan tâm nên thôi, kệ nhỉ? Mà cậu ta có thể giữ sự bình thản tốt thật đấy. Nếu bị nói như thế, bình thường người ta sẽ thấy buồn phiền và phải mất một thời gian mới có thể đứng lên.

“Chuyện lí do...” Moguzou uống một ngụm bia. “Tớ đoán là, tớ cũng muốn biết... lí do? Tớ nghĩ rằng Haruhiro luôn lo lắng cho tất cả mọi người, nên cậu sẽ phản đối vụ này, nói sao nhỉ... với tư cách là thủ lĩnh.”

“Dù chẳng được tích sự gì!” Ranta nốc bia rồi cười ha hả.

“Không, không phải thế đâu! Haruhiro đang rất cố gắng vì bọn mình mà!”

“Đúng vậy đúng vậy! Moguzou nói chuẩn. Haru đang làm rất tốt mà!”

“... Tớ cũng... nghĩ vậy.”

“Phải đấy.”

“Gì vậy gì vậy? Tập trung bắn phá tôi đấy à? Chẳng xi nhê gì, hoàn toàn vô tác dụng! Tiếp nữa đi!”

Haruhiro lấy tay che miệng. *Chết thật chết thật. Hình như vừa rồi mình đã cười toe toét. Kiểu như, bất ngờ được mọi người công nhận...? Cho dù Ranta thì như thế. Bản thân Ranta vốn thế rồi.*

Nhưng giờ không phải lúc phấn khởi.

Haruhiro hắng giọng. “Lí do thì có nhiều lắm...”

Ví dụ như lo lắng cho Choco chẳng hạn.

Tuy không biết rõ lắm về tổ đội của Choco nhưng riêng việc họ không phải nhóm lính mới trường phái thực lực giống Đội Renji là không có gì nhầm lẫn. Bởi nếu họ như thế thì chắc chắn sẽ trở thành đề tài bàn tán trong giới lính tình nguyện và danh tiếng đã lọt đến tai Haruhiro rồi.

Một tổ đội không thực sự mạnh, có khi còn non hơn cả bọn Haruhiro mà tham gia chiến dịch tấn công thành trì của lũ orc thì đúng là quá liều lĩnh. Nghĩ thế nào cũng thấy việc này quá nguy hiểm.

Dẫu vậy, kể cả khi tham gia cùng nhau thì cũng chưa chắc cậu có thể bảo vệ được Choco. Suy cho cùng, cả hai không cùng tổ đội. Chỉ là, nếu cậu ở gần cô khi xảy ra chuyện gì đó thì có lẽ cậu sẽ giúp đỡ được ít nhiều.

Nhưng đâu thể nói ra được.

Đương nhiên là không thể nói chuyện ấy với các đồng đội rồi.

Hơn nữa, việc của Choco cũng chỉ là thêm vào thôi.

Haruhiro đã quyết định rằng cả nhóm nên nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn] này trên hết là vì lợi ích của bản thân mình.

“Đầu tiên là tiền thưởng. Gộp cả tiền cọc và tiền thanh toán sau sẽ là một gold, quả là rất lớn. Nghe nói nếu không xử lí xong trong một ngày thì từ ngày thứ hai, mỗi ngày sẽ được trả ba mươi silver. Hơn nữa, sẽ có cả tiền công đặc biệt khi ở chiến trường, đúng không Ranta?”

“Ờ.” Ranta nhún vai. Chắc cậu ta định tỏ vẻ ngầu nhưng hoàn toàn trông chẳng ngầu gì hết. “Giết được kẻ địch mạnh, kiểu như đại tướng, thì sẽ được một khoản. Hình như có nhiều cách lắm.”

“Mà thôi, tớ nghĩ chẳng cần cố sức nhắm đến mục tiêu đó đâu.” Haruhiro chống tay lên bàn. “... Cái tớ muốn nói nằm ở đó.”

“Hử...?” Miệng Yume cong tớn lên, cô nghiêng đầu. “Ở đó là sao?”

“Tại vì, hể tham gia Order [Mệnh lệnh quân đoàn] là nhận được tiền đúng không? Kể cả khi không thể... hay là không hoạt động tích cực đi chẳng nữa, vẫn sẽ nhận được tiền thưởng theo quy định. Nếu thấy nguy hiểm thì chẳng việc gì phải cố làm chuyện liều lĩnh cả.”

“Cái thằng nhát chết này!” Ranta gio “ngón tay thối” và lè lưỡi. “Đồ thất bại!”

“Mày thích nói gì thì nói. Tao cũng chẳng đau chẳng ngứa gì.”

“Haruhiro yếu nhót!”

“R ồ r ồ.”

“Đồ sâu bọ chết tiệt!”

“... Mày nhá...”

“Ngán tẹo!”

“Liên quan quái gì!”

“Kẹo...?”

Yume phồng một bên má, khẽ nghiêng đầu. Shihoru liếc thì thầm nhắc: “... Yu... Yume, không phải thế...” *Chẳng biết cô ấy định giải thích thế nào. Không phải là mình không thấy tò mò chút xíu.*

“Tóm lại là...” Haruhiro gãi đầu.

Một chuyện như thế này cũng đã khiến cậu phiên não khá nhiều. Việc biết được tổ đội của Choco cũng tham gia chiến dịch là điểm khởi đầu. Nhưng đó chỉ là một cú hích đơn thuần, không trở thành nhân tố quyết định. Kết luận này là thứ cậu đã phải vắt óc cân nhắc và suy nghĩ.

“So với việc hoạt động tích cực, hoành tráng và nổi bật, việc cả bọn bình an vô sự đón ngày hôm sau còn quan trọng hơn. Tớ nghĩ thế. Nhưng, công việc này không ngọt ngào đến độ có thể thực hiện mà không đương đầu với chút rủi ro nào. Để sống sót trong hoàn cảnh không ngọt ngào ấy, chúng ta phải trau dồi sức mạnh. Phải tích lũy kinh nghiệm. Lính tình nguyện giết orc xong sẽ được gọi là trưởng thành. Quả nhiên, thời điểm bọn mình phải đương đầu với lũ orc cũng sẽ tới vào một ngày nào đó. Nếu vậy thì sao không phải là bây giờ? Trong chiến dịch này, xung quanh bọn mình sẽ có cả những lính tình nguyện khác, tình hình đâu đến nỗi tệ, đúng không?”

“... Ha...” Shihoru nín thở.

Yume tròn mắt và ò lên.

Moguzou nhìn chằm chằm Haruhiro như muốn nuốt chửng cậu, Merry cũng im lặng lắng tai nghe.

“Phư phư phư phư phư phư...” Ranta đột nhiên bắt đầu cười như một kẻ xấu xa. “A ha ha ha ha! Ga ha ha ha ha! Haruhiro! Cái thằng như mày đúngggg thậtttt là một thằng nhát gan đáng thương đến mức đáng buồn! Mày sống thế mà không thấy xấu hổ à? Hử...?”

“... Chính mày cũng xấu tính như thế mà vẫn đang sống bình thản đấy thôi.”

“Xấu tínhhhhhh? Hảaaaaaaa? Chỗ nào ạ ạ ạ ạ ạ ạ? Tao chỉ nói sự thật đúng như nó vốn thế thôi màaaaaaaa?”

Lần sau mà nhìn thấy đường kẻ đó khi đứng sau lưng Ranta, mình sẽ không ngần ngại cho cậu ta một cú Backstab [Đâm sau lưng].

Vì vậy, hiện giờ phải nhìn. Ừm. Được rồi. Nhìn, nhìn, nhìn, nhìn. Cãi nhau với cậu ta chỉ khiến cậu ta lên mặt hơn thôi, cho qua nào.

“Hơn nữa, ít nhất bọn mình cũng là tổ đội đã hạ con Đốm tử thần... Dead Spot đó. Thế rồi, toà thành chúng ta tấn công lần này lại là Dead Head. Nói sao nhỉ, gọi là đi êm tốt phải không? Cũng đâu thể phủ nhận đi đâu đó nhỉ.”

“Oa!” Thân hình to lớn của Moguzou bật ngửa ra sau. *Chắc là cậu ngạc nhiên lắm, nhưng tớ cũng thót tim tưởng chết luôn này.* “Nghe... nghe cậu nói mới thấy đúng thật nhỉ! Dead Spot với Dead Head... Tớ không nhận ra đấy...!”

“Ồ. Yume cũng thế, Yume cũng thế. Đúng thế. Dead Spot với Deck Rot đúng là giống nhau ghê nha. Nhưng Dead Spot nghe cứ như Date Spot^[7] ý.”

“... Không phải Deck Rot mà là Dead Head.” Bị thôi thúc bởi thứ giống như một loại cảm giác phải có nghĩa vụ, Haruhiro sửa lại. “Dead Spot và Date Spot đúng là giống nhau thật... Nhân tiện, vậy là Yume vẫn phản đối nhỉ?”

“Hông. Nếu mọi người bảo là sẽ tham gia thì Yume nghĩ cứ thử cũng không sao hết.”

“Còn Merry?”

Khi được hỏi đến, Merry gật đầu, để lộ trên gương mặt biểu cảm khá giống với một nụ cười.

“Nếu là chuyện mọi người đã quyết định thì cứ làm vậy là được. Việc của tớ chỉ là bảo vệ tính mạng của các cậu bằng tất cả khả năng của mình thôi.”

“Tớ, tớ cũng thế!” Moguzou vỗ mạnh vào ngực mình. “Dù vai trò khác với bạn Merry nhưng nếu làm hết sức thì chắc chắn cũng sẽ bảo vệ được mọi người! Tớ sẽ làm! Tớ sẽ cố gắng!”

“... Vậy,” Ranta cười thoải mái, “mọi người đầu nhất trí nên có thể xem là sự đồng thuận tuyệt đối đáng mừng đúng không?”

Ranta là kẻ sở hữu nụ cười có thể làm người khác khó chịu tới mức này. Thật ghen tị với loại tài năng đó.

Không, ai thèm làm thế.

Không đời nào có chuyện ghen tị đó đâu.

Haruhiro nâng chiếc cốc sứ đựng rượu mật ong lên. “Quyết vậy nhé.”

7. Muộn về đêm

Một khi quyết định xong, mọi thứ trôi qua trong chớp mắt.

Đến văn phòng của đoàn lính tình nguyện để nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn], hết chăm chỉ làm công việc giống với mọi khi lại quay sang bồn chồn lo lắng. Trong khoảng thời gian đó, ngày mai đã là lúc chiến dịch bắt đầu.

Thời điểm tập trung là vào sáng sớm... Nói vậy thôi chứ cuộc tấn công Pháo đài quan sát Dead Head cùng Thành lũy cốt thép Riverside sẽ bắt đầu đồng thời lúc bình minh nên ba giờ sáng đã phải có mặt trước cổng Bắc Alternar ồi.

Chuông báo giờ ở Alternar chỉ điểm mỗi hai giờ một lần từ sáu giờ sáng đến sáu giờ chiều, bọn Haruhiro cũng chẳng có đồng hồ. Tuy từng thấy chúng được bày bán, nhưng vì chỉ có thợ thủ công của tộc Dwarf hay gì đó mới có thể làm ra, nên chúng đắt tới mức mắt cậu muốn l ồi cả ra ngoài khi nhìn giá. Nhưng may là ở tiền sảnh của khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện có bố trí một chiếc đồng hồ tử đứng nên bọn cậu có thể dùng nó để xác định thời gian.

Thời điểm thức dậy dự tính là khoảng... hai giờ sáng.

Thật ra thì, nếu có một ai đó tỉnh giấc vào tám giờ đấy, người này chỉ cần lần lượt dựng mọi người dậy là được, nên chắc mọi thứ sẽ ổn thôi.

Để chuẩn bị cho ngày mai, nhóm Haruhiro đi ngủ từ khi mặt trời lặn.

Nói chính xác hơn là lên giường và bắt đầu cố gắng ngủ.

“... Tao đã bảo là không được mà!”

Trong căn phòng tối đen, người giãy giụa đầu tiên đương nhiên là Ranta, nhưng chỉ có lần này là Haruhiro thấy đồng cảm.

“Tự nhiên lại bảo đi ngủ vào cái giờ này...”

“Ừ, ừm...” Moguzou có vẻ cũng chung ý kiến. “Tớ là dạng có thể ngủ bao nhiêu cũng được, nhưng đúng là, vẫn chưa...”

“Vậy thì đi thôi nhĩ!? Đột kích xù luôn!?”

“Đột kích là ý gì hả... Mà này, Ranta. Nội cái việc không ngủ được đã đủ rắc rối rồi, mà im lặng đi một tí...”

“À, này, Ranta ời, đi, là đi đâu?”

“Hả!? Ông thật là, đương nhiên là phòng bọn con gái chứ còn đâu nữa!”

“Ớ...”

“Đi làm sao được...” Haruhiro thở dài. “Mà đại khái sang đó rồi thì mà tính làm gì?”

“Làm gì hả? Cái đó chứ còn gì.”

“Cái đó?”

“Cái đó là... cái đó ấy!”

“Thì tao đang hỏi, cái đó là cái gì.”

“A...”

“A?”

“Hừ.”

“Hừ?”

“Ngự...”

“Ngự? Cái gì?”

“... Nói thế thì sẽ thành gì?”

“Đừng có hỏi tao. Tự mà nói ra cơ mà. Nói đại hả? Nếu mà không nghĩ được gì thì nói thế cho xong.”

“Tao có nghĩ! Nghĩ nhiều là đằng khác. Ngự... ngự, ngự... Mo... Moguzou! Ngự!”

“Tớ, tớ á? Ngự...? Ngự... ngự... ngự...”

“Cố lên, Moguzou! Sắp ra rồi! Một chút nữa thôi! Nào!”

“... Ngựa bập bênh?”

“Đồ ngốc! Moguzou ngu ngốc! Ở đâu có thằng đột kích vào phòng con gái để chơi ngựa bập bênh hả! Biến thái à! Đã nói ngự thì phải là nó! Là ngựa chứ...!”

“...Ừ.”

“Gì thế, Haruhiro! Mà ừ cái gì thế! Mà cũng thích đúng không, ngựa ấy! Vì mà cũng là đàn ông mà! Đã là đàn ông thì chắc chắn tất cả

đầu thích ngực!”

“Mày đừng có tự tiện quyết định...”

“Hô hô. Vậy mày đang nói là mày ghét hả? Giả sử bây giờ có ‘hai quả đĩ’ ở ngay trước mặt thì mày cũng không nghĩ gì hết ha? Hai gò bồng đảo căng tròn ngay trước mặt mày đấy?”

“... Cái đó, không phải là tao không nghĩ bất cứ điều gì...”

“Cả Moguzou cũng thích đứng không, ngực ấy?”

“Ế... À, thì... Chuyện đó, cũng như mọi người thôi...”

“Bỏ đi mà, Moguzou. Cậu chẳng việc gì phải hù chuyện Ranta cả.”

“Thôi nào, chẳng phải bọn mày cũng thích còn gì! Ga ha ha! Cuối cùng! Bọn mày cũng chỉ là giống đực! Vì thế, đi thôi, nào!”

“Thì tao đang hỏi mày đi rồi định làm gì hả?”

“Xoa bóp chứ còn làm gì! Nắn nè! Xoa bóp thật lực nè!”

“... Đó gần như là phạm tội rồi.”

“Tao không làm đến mức đấy đâu! Tao chỉ nắn ngực thôi ấy! Chỉ như vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì! Là safe!”

“Là out^[8], xét về tư cách làm người.”

“Ờ phải.”

“Chứ còn gì?”

“Nói thật chứ cái vụ đấy ý. Cố bóp lấy được thì chẳng có ý nghĩa gì. Thế nào nhỉ? Kiểu ‘anh cứ bóp cũng được mà’? Thậm chí là ‘xin hãy bóp em đi’? Phải như vậy mới được. Quả nhiên là phải có tình yêu.”

“Tự nhiên nói cái gì vậy? Tởm quá.”

“Đồ ngốc, chuyện yêu đương chính là dành cho những lúc thế này! Đảm bảo là vậy đó? Yume với Shihoru cũng thế đấy? Không nhàn đi đâu được. Kiểu gì cũng đang buồn rôm rả. Con gái mà lị.”

“À...” Moguzou lên tiếng như thể đồng tình.

Haruhiro trở mình. “... Có vụ đó hả?”

“Đương nhiên rồi. Con gái và chuyện tình cảm làm sao có thể tách rời nhau. Một mối quan hệ khăng khít ngang với hoả hoạn và các ông bố^[9] ấy. Ừm. Coi như không có cái ví dụ vừa rồi đi. Thất bại toàn tập. Nhưng mà trong đầu cái sinh vật gọi là con gái ý, thực sự, thực sự, chỉ rất chuyện yêu

đương thôi. Chắc bây giờ hai cô nàng cũng đang làm trò đấy. Shihoru, Shihoru để ý ai thế hả? Hừm? Còn Yume thì sao? Kiêu thế. Chắc chắn đang như thế.”

“Không đâu... họ không nói mấy chuyện kiêu đấy đâu.”

“Haruhiro, mày không hiểu tí gì về lũ con gái cả. Mấy đứa đó là những sinh vật hết sức khác thường, dù không ăn cơm thì vẫn yêu đương đấy. Kể cả vấp ngã cũng không đau hàng mà sẽ phục hận. Rồi lại yêu. Ngã bảy lần thì yêu đương tám lần. Con gái là thế đấy. Vậy? Còn mày thì sao?”

“Hả? Gì cơ?”

“Mày để ý ai thế?”

“Hả...?”

Chuyện ấy xảy ra phải chăng vì cậu hoàn toàn không cảnh giác?

Hai khuôn mặt lập tức hiện lên. Thứ tự thì... chính Haruhiro cũng không rõ. Có cảm giác khuôn mặt hai người đó cứ thay phiên nhau hiện lên rồi lại biến mất vậy.

“... Ai là ý gì?”

“Để tao đoán nhé? Yume chứ gì?”

“Cái...!?”

“Trúng rồi đúng không? Về ngoài thì Merry là nhất khỏi phải bàn cãi, nhưng nghĩ thế nào thì cô ấy cũng là hoa trên đỉnh núi^[10]. Shihoru được điểm cao ở khoản ngực khủng, khuôn mặt cũng khá dễ thương. Mỗi tội tính cách có vẻ phiền phức, nguyên do là tại không chịu mở miệng nói chuyện với con trai đấy mà. Cái kiểu người luôn tự đánh giá thấp bản thân lại hay lưỡng lự như mày thường tia mấy em gái trên mây như Yume ấy. Kiêu gì cũng thế.”

“... Hay lưỡng lự là tại tao không tốt.”

“Rõ ràng, làm sao mà tốt được. Phiền thấy bà cố.

Mày không hút gái đâu, nói thẳng cho mà biết.”

“Tao nghĩ mày cũng thế thôi, vì lí do khác.”

Hơn nữa, mày đoán trật lất rồi.

Tuy suýt nói vậy, nhưng Haruhiro thấy mình chẳng có cái nghĩa vụ phải tử tế bảo lại Ranta. Không phải *kiêu đó*. *Mình không có cảm xúc yêu đương nào cả. Tối thiểu thì vẫn chưa đến mức ấy... Mình nghĩ thế. Chắc vậy.*

“Ha! Mà không hấp dẫn bởi mà là thằng ngốc không hiểu được sức quyến rũ tràn trề của tao. Haruhiro, mà coi như xong rồi. Còn Moguzou thì sao? Ai nào?”

“Tớ, tớ không có, để ý ai cả...”

“Ồ không, chắc chắn phải có chứ. Khi có cả nam và nữ ở cùng nhau, không có ai thế nào được! Bản năng của giống đực là lựa chọn giống cái một cách tự nhiên.”

“Nghe sống động trực quan quá... Nếu nói theo cái kiểu ấy...”

“Vì bọn mình đang sống mà. Trẻ trung nữa! Không sống động thì biết làm thế nào. Dứt khoát lên! Moguzou muốn kết đôi với ai nào!?”

“Ranta...”

“Hả? Gì thế, Haruhiro. Tao chỉ nói toẹt ra thôi mà. Bởi vì, thứ con trai muốn ở con gái tóm lại cũng vẫn là việc ấy.”

“Như... nhưng, Ranta này. Tớ không nghĩ theo kiểu đấy đâu... mà?”

“Vậy ông nghĩ theo kiểu nào? Kìa, nói thử xem. Tôi bảo ông nói đi mà.”

“Kiểu... ngưỡng mộ chẳng hạn.”

“Hô hô?”

“Hoặc nghĩ rằng... cô ấy đẹp ghê...”

“Thế tức là, Moguzou, ông nhắm đến Merry hả!”

“Ế Sao, sao cậu biết thế! C... cũng không phải tớ nhắm gì đâu...”

“Sao tôi lại không biết chứ. Trong hội đấy, gọi là đẹp thì chỉ có Merry chứ còn ai nữa đâu.”

Haruhiro lắc đầu. “Mà đúng là thằng chỉ toàn được cái nói hớ.”

“Không phải đâu. Tao là người chỉ nói sự thật. Nhìn thế nào thì Yume với Shihoru cũng không thể xếp vào hàng ngũ người đẹp được. Mà cạy cái đôi mắt ngái ngủ đấy ra mà nhìn cho kĩ vào.”

“Nếu cạy mắt ra thì khủng khiếp lắm, và tao phải bảo mà đừng có nói về mắt của tao bao nhiêu lần nữa thì mà mới thông hả?”

“Nhưng mà. Câu trả lời của Moguzou là Merry à? Được đấy. Đúng là chiến hữu của tôi.”

“Ha, ha ha ha... À nhưng mà, tớ thực sự chỉ nghĩ cô ấy rất đẹp thôi...”

“Nhưng này, Merry lúc trước đã nói rồi còn gì, rằng trong số bọn mình, Moguzou được nhất.”

“... Ủ, ừm. Thực ra thì từ lúc đó... nói sao nhỉ, tớ mới bắt đầu hơi... để ý?”

“Để ý...” Haruhiro khẽ thì thầm. Moguzou đã âm thầm phát triển sự quan tâm đến người khác giới... cách nói đó cũng cứ sao sao, nhưng đại khái là cậu hơi sốc.

“Gư ha ha ha!” Ranta không hiểu sao lại cao hứng một cách kì lạ. “Cái tên Moguzou này! Nếu cứ sẵn tới, sẵn tới, sẵn tới, có khi lại ngon lành không ngờ đấy!?”

“À, không, việc, việc đó... không đến mức ấy đâu...”

“Ông đấy, Moguzou, nề tình chiến hữu nên tôi mới nói. Đòi người tưởng dài mà ngắn, cho nên, không làm những việc cần làm là không ổn đâu nha? Để cho mình không phải hối hận ấy, biết chưa? Vì thế hãy bày tỏ đi!”

“Không! Không được đâu...”

“Ông cứ bày tỏ đi! Ngày mai, tỏ tình luôn!”

“Tớ bảo là không được rồi mà.

“Vì nghĩ là không được nên mới không làm được! Nghĩ rằng làm được thì sẽ qua ầu! Chính là như thế! Này, Haruhiro! Mà thấy đúng chứ!”

“Ế? À, ừ thì, cái đấy kể ra cũng... mà này, đừng có tự nhiên lôi tao vào chứ.”

“Đồ ngốc, vậy ra mà không ủng hộ chuyện của Moguzou à? Không phải chúng ta là đồng đội với nhau sao?”

“Ủng hộ...? Không phải tao không ủng hộ nhưng mà...”

“Mày không mong cậu ấy được hạnh phúc sao?”

“Mong chứ, nhưng...”

“Nếu vậy thì cậu ấy nên bày tỏ đúng không! Phải bày tỏ đúng không! Phải trình diễn điệu nhảy tỏ tình đúng không!”

“Điệu nhảy tỏ tình là cái gì hả...?”

“Là nghi thức truyền thống khi tỏ tình đấy! Có vụ đấy nhá! Tao vừa mới quyết định xong! Được rồi, nhảy đi, Moguzou! Nói tỏ tình, tỏ tình nữa nhé!”

“... Tớ không nhảy... đâu nhé?”

“Ừ nhỉ. Ông mà nhảy được thì cũng phiền. Tôi chỉ thử nói thế thôi! Chiêu ‘chỉ thử nói thôi’ hạng nhất của tôi!”

“Ranta, mày là một tên hạng ba hoàn hảo.”

“Tao chẳng cảm thấy gì khi bị ý kiến bởi cái loại Haruhiro hạng năm cả.”

“Mà này, thế mày chấm được ai thế hả? Mày cứ đi hỏi tao với Moguzou còn mình thì chẳng nói gì.”

“Đ... đúng rồi. Ranta cũng nói cho bọn tớ đi.”

“Hả? Tao? Tao á? Gì thế này, tụi bây muốn biết hả?”

“Hỏi là muốn biết hay không thì cũng khá là khó trả lời...”

“Tớ, tớ thì chắc là, có muốn.”

“Tụi bây muốn biết đến mức ấy cơ à?”

“... Nói thật thì tao chẳng muốn biết đến mức độ đó đâu.”

“Tớ, muốn biết... đấy? Tương đối.”

“Thật hết cách. Tụi bây đã nói đến thế thì...”

Cậu cảm thấy Ranta trở mình.

Tuy vậy, cậu ta hơi bị quan trọng hoá vấn đề

Nói gì thì nói, chẳng phải cậu ta cũng đang khoa trương quá đà sao?

Vậy mà kết quả sau cùng lại thành như thế hả?

“Không nói đâu, lũ ngốc.”

“Mày... đừng có giỡn mặt...!”

“Ranta, cậu... cậu quá đáng lắm!”

“Ga ha ha ha ha ha ha ha! Đừng nghĩ có thể nghe được bí mật của tao đây dễ dàng như thế! Còn tao thì đã nắm hết bí mật của tụi bây rồi!”

“Mày nói đi! Hèn thế!”

“Đúng, đúng đấy! Chỉ mình cậu không nói là không công bằng!”

“Nếu thấy hậm hực thì làm anh đây phun ra xem nào! Tụi bây ấy mà! Chưa đủ trình đâu~!”

“Tao nhất định sẽ khiến mày phải phun ra...!”

“Tớ sẽ dùng vũ lực...!”

“Này này! Đợi đã, Moguzou, này! Sức của... ông... Gư uệệệ...!”

8. Tường thịt

Đầu trời vẫn còn tối đen, trước cổng Bắc của Alterna đã vô cùng náo nhiệt.

“Đội Thanh Xà” do Chuẩn tướng Len Water của quân đội vùng Biên cảnh chỉ huy sẽ nhắm đến mục tiêu tấn công Pháo đài quan sát Dead Head. Quân chủ lực gồm năm trăm chiến binh, một trăm thánh kỵ sĩ, một trăm thợ săn cùng một vài tu sĩ trực thuộc quân đội vùng Biên cảnh, tổng cộng hơn bảy trăm người. Đội biệt động có ba mươi bảy tổ đội, gồm một trăm chín mươi bảy lính tình nguyện tham gia, do Britney hay còn gọi là Brichan, sở trưởng kiêm tiếp tân của văn phòng Đoàn lính tình nguyện Red Moon chỉ huy.

Ngoài ra còn có cả người đến tiễn, đám đông hiếu kỳ hay những kẻ buôn bán muốn tận dụng thời cơ, nên phải có hơn nghìn người tập trung ở khu vực này. Không chỉ đơn thuần là “ôn ào” nữa.

Nhân tiện, “Đội Xích Xà” tấn công Thành lũy cốt thép Riverside do Tướng quân Graham Lasentra chỉ huy. Quân chủ lực bao gồm một nghìn chiến binh, ba trăm thánh kỵ sĩ, hai trăm hắc ám kỵ sĩ, đội kỵ binh ba trăm người, đội tu sĩ năm mươi người, trực thuộc quân đội vùng Biên cảnh, tổng cộng một nghìn tám trăm năm mươi người. Đội du kích với nòng cốt là DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) của Souma có quy mô hơn ba trăm người thuộc năm mươi lăm tổ đội lính tình nguyện. Vì thế nên bên đó còn khủng hơn.

Ngoài ra, việc phòng thủ Alterna được thực hiện bởi số binh lính còn lại của quân đội vùng Biên cảnh dưới trướng Chuẩn tướng Ian Ratty.

Ờ mà Haruhiro cũng chẳng biết rõ Tướng quân Graham Lasentra hay Chuẩn tướng Ian Ratty, hoặc nói đúng hơn cậu thậm chí còn chưa từng nghe tên bọn họ.

Chuẩn tướng Len Water đứng trước tiên, ngay cạnh cổng Bắc. Anh ta mặc một bộ giáp trắng sáng bóng, trông uy nghiêm, phù hợp với những từ

ngũ nghe hơi cũ như nam tính hay là đẹp trai. Anh ta trông có vẻ không phải người xấu, nhưng là một người đàn ông hình như khá lạnh nhạt với lính tình nguyện, lại còn có lòng kiêu hãnh rất cao. Trên bộ giáp có khắc hình sao sáu cánh của Thần ánh sáng Lumiaris nên chắc anh ta là một thánh kỵ sĩ.

Nhìn từ ngoài vào cũng có thể thấy trật tự trong Đội Thanh Xà rất rõ ràng. Xung quanh Len Water là thánh kỵ sĩ và tu sĩ, chiến binh được xếp phía sau, tiếp đến là thợ săn. Sau nữa mới đến đội biệt động.

Quân chủ lực xếp hàng khá ngay ngắn, kẻ làm rối loạn hàng ngũ sẽ bị cấp trên hay gì đó khiển trách. Còn lính tình nguyện ở đội biệt động thì khá tề. Họ đại khái phân thành từng tổ đội, đứng ng ồi nói chuyện tùy thích, hết đi bên này lại đi bên nọ.

Cái kiểu này liệu có ổn không đây?

Haruhiro nhát gan đã có lúc nghĩ thế, nhưng có vẻ là không vấn đề gì.

Hay nói cách khác, có lẽ đội biệt động đang bị bỏ mặc.

Chắc hẳn đám quân chủ lực nhìn vào sẽ có suy nghĩ kiểu như: thích làm gì thì làm, đây không quan tâm, quân chính quy bọn này khác với lính tình nguyện mấy người. Dù không quen biết binh sĩ nào trong quân đội vùng Biên cảnh nhưng Haruhiro cũng đã sống với tư cách lính tình nguyện ở Alterna này một thời gian nên cậu cảm nhận được phần nào. Lính tình nguyện vốn dĩ là người ngoài, đâu đó sẽ có cảm giác bọn cậu không được tin tưởng, và lại càng không được yêu quý.

Nhưng nếu nổi dài được thành tích, nâng cao được danh tiếng cỡ như nhóm Souma thì lại là chuyện khác.

Lần này, những lính tình nguyện nổi danh như vậy đều thi nhau tham gia vào đội du kích bên Xích Xà, thế nên, đội biệt động bên Thanh Xà bị xem như căn bã còn sót lại.

Và xếp dưới chót của nhóm căn bã còn sót lại ấy rõ ràng là bọn Haruhiro.

Dù vậy, trong đội biệt động vẫn có những người lính tình nguyện mạnh mẽ nên được tôn trọng, hoặc phải nói là không thể không tôn trọng.

Nổi bật nhất là clan Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] do Kajiko dẫn đầu.

Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] gồm toàn nữ giới, không có lấy một ai ngoại lệ. Tất cả đều quấn khăn choàng lông trắng. Mũ giáp hay mũ, khăn đội đầu hay băng đô cũng gắn trang trí bằng lông vũ trắng tương tự.

Thành viên không chỉ toàn nữ mà họ còn không cho nam giới lại gần. Nếu có gã đàn ông nào định tiếp cận, họ sẽ hét “Hử!?” thật to để dọa cho anh ta biến đi.

Sợ chết đi được.

Đặc biệt là Kajiko, một mỹ nhân cao to, đáng sợ, mang kiếm dài trông rất giống katana, sở hữu đôi mắt thực sự nguy hiểm chết người.

Haruhiro tự tin với việc chỉ một cái lườm của Kajiko cũng đủ khiến cậu sống dở chết dở.

Nhưng có những kẻ cùng lứa với cậu đang toả ra bầu không khí áp đảo ngang ngửa hội Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] kia.

Đó là Đội Renji.

Dáng đứng đường hoàng đến nỗi dường như chỉ cần đứng đấy đã làm ngân lên những thanh âm nặng trĩu của Renji quá ư chói mắt, khiến Haruhiro không thể nhìn trực diện vào cậu ta.

Renji mang trên lưng thanh kiếm của tên orc Ishu Doguran. Có vẻ thanh kiếm Renji từng dùng đã được nhượng lại cho Ron đang ngồi xổm bên cạnh đó. Renji liếc mắt quan sát xung quanh với vẻ điềm nhiên, còn Ron thì có thái độ *gườm gườm* rất rõ ràng. Dù rằng nếu so với Renji thì không đáng gì nhưng chắc cũng chẳng mấy ai có thể bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Ron nhờ cái đầu trọc trông khá là hung dữ.

Đứng sau Renji là Sassa, cô trông ra dáng người lớn, hoặc phải nói là đầy vẻ trưởng thành và đạt điểm tối đa về mức độ quyến rũ. Adachi mang cặp kính màu rêu trông không khác một thiên tài trong lớp, kẻ sẽ làm rung chuyển thế giới.

Đang đứng bên cạnh... hay nói đúng hơn là gần tằm tay của Renji là Chibi nhỏ bé và hết sức đáng yêu. Đến cả cô bé này trông cũng như một linh vật ẩn chứa trong mình sức mạnh kinh khủng, bí ẩn nào đó, càng khiến cho sự hiện diện của Renji trở nên hoàn hảo và ấn tượng.

Đến cả Kajiko cũng chú ý tới Renji. Kajiko đang lườm Renji suốt từ nãy đến giờ.

Dù có nhận thấy hay không, Renji vẫn hoàn toàn mặc kệ.

Miền sau này đừng có thành môi lửa xung đột là được. Mà đây có phải chuyện của mình đâu nhỉ? Chắc chắn không sai.

Đối với Haruhiro, cả Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] lẫn Đội Renji đều là những người ở một tầng cao khác. Con người có thứ gọi là chỗ đứng của mình trong xã hội. Tốt nhất là ai ở chỗ người đấy.

Cậu bắt gặp ánh mắt của Choco.

Thấy Haruhiro ra hiệu bằng mắt, Choco khẽ cúi đầu.

Đội biệt động được bố trí sau quân chủ lực. Bọn Haruhiro đứng ở vị trí sau chót của đội hình. Xét về kinh nghiệm hay thực lực thì vị trí này cũng coi như là phù hợp.

Tổ đội của Choco còn đứng trước cả nhóm Haruhiro. *Việc này là thế nào đây? Mà không, cũng chẳng làm sao cả.*

Nhìn qua thì có lẽ thủ lĩnh tổ đội của Choco là một chiến binh thuộc mẫu người dễ chịu, mang khuôn mặt hấp dẫn phái nữ. Cảm giác như anh-chàng-Dễ-Chịu đang tươi cười nói chuyện ở trung tâm, còn mọi người quây thành một vòng quanh đó, nên trước mắt là không thể sai được.

Tiếp theo là cô gái tóc tím đi cùng Choco khi cậu gặp cô ấy lần đầu. Bọn-Tóc-Tím là một pháp sư.

Ngoài ra còn có một anh chàng mang bộ dạng tu sĩ cùng hai anh chàng khác trang bị theo kiểu chiến binh. Một trong hai chiến binh là anh-chàng-Lêu-Nghêu, cao ráo, nhưng trông cứ u ám thế nào, có vẻ khó gần. Chiến binh còn lại là anh-chàng-Ngu-Ngo, cảm giác cậu ta đang cười ngớ ngẩn và ve vãn Choco một cách quá đà. Choco trông khá là khó chịu. *Dừng lại ngay. Bực mình quá.*

Dù mình cảm thấy có bực cũng chẳng ích gì.

Bởi vì bên đó là đồng đội trong cùng tổ đội, còn đằng này mới chỉ nói chuyện với nhau chút xíu thôi.

“...Hừ. Hừ. Hừ...”

Nhịp thở của Moguzou rối loạn khác thường. Cậu ấy đang hưng phấn sao? Hay quả nhiên cậu ấy đang căng thẳng? Cậu ấy còn cời ra đội vào chiếc mũ giáp với tốc độ chóng mặt nữa chứ.

Haruhiro đập một cú khá thẳng tay vào lưng Moguzou. “Moguzou!”

“... Ý!?”

“Cậu sao thế? Căng thẳng à?”

“Ế? À, ừ, ừm... Có... có một chút. À không, nhiều hơn thế...”

“Cũng phải. Bọn mình chưa từng nếm trải bầu không khí thế này mà.”

“Nhưng, nhưng mà, Haruhiro hình như không căng thẳng như vậy... nhỉ?”

“Cậu thấy thế à? Không phải... là không có chuyện đó.”

Đúng là cậu không mấy, hay nói đúng hơn là gần như chẳng thấy căng thẳng. Cậu rất bình tĩnh. Kết cục là vì mất khá thời gian mới ngủ được nên giờ cậu thấy hơi buồn ngủ thôi.

“Ư phư phư.” Yume cười một cách kì quặc. “Haru lúc nào cũng rộng rãi nhỉ.”

“R... rộng rãi...?”

“À, ờ...” Shihoru ngay lập tức nói đỡ cho Yume. “Tớ đoán nghĩa nó kiểu như có vẻ rộng lượng ấy...”

Yume nghiêng đầu. “Ouyou?”

“Tớ bảo này,” Haruhiro quyết định nói để thêm vào cho yên tâm, “đấy không phải chữ ouyou viết thành ou-sama hay đọc là vua đâu nhé. Vốn dĩ cũng làm gì có cái từ nào như thế...”

“Ouyou...?” Yume suy nghĩ một lát rồi hướng lòng bàn tay về phía cậu. “Oh.”

“O... Oh?” Haruhiro bị cuốn theo hành động của Yume bèn đập bộp tay mình vào lòng bàn tay cô ấy.

Ngay lập tức, Yume đưa tay còn lại ra. “Yo!”

“... Yo?” Haruhiro chạm tay mình vào tay Yume và hai đứa ở trong tư thế áp cả hai tay vào với nhau.

Cái quái gì vậy?

Yume nắm chặt cả hai tay Haruhiro. “Oh! Yo!”

“...Ừ. Ừ...?”

“Nếu nhắc tới ouyou, thì là cái này nè.”

“Cái, cái này... ấỵ hả?”

“Ư. Yume cũng không rõ nữa, hình như thế?”

“Hình như thế à...?”

Haruhiro không hiểu sao lại đưa mắt về phía Choco.

Ngẫu nhiên... Phải, cậu nghĩ là ngẫu nhiên, nhưng Choco cũng đang nhìn về phía này.

Dù cô ấy ngay lập tức cúi mặt xuống.

Cứ thấy khó xử sao ấy.

“... Này, Yume. Bọn mình buông tay ra được chưa?”

“Ô? Ừm. Đúng rồi nhỉ. A, Haru, Haru.”

“Hơ? Gì vậy?”

“Vừa nãy Yume đã nghĩ tay của Haru thật ấm áp. Tại sao thế nhỉ?”

“Tớ chịu...”

Haruhiro đưa tay phải sờ vào tay trái. *Có ấm thật không nhỉ? Mình thấy bình thường mà. Hoặc có thể đây là thứ tự bản thân sẽ không hiểu được.*

Moguzou vẫn đang hết bỏ ra lại đội chiếc mũ giáp vào. Sự căng thẳng của cậu ấy có vẻ không dễ giải tỏa. Dù vậy cũng không thể bỏ mặc cậu ấy nên Haruhiro lại định lên tiếng một lần nữa, nhưng Merry đã nhanh hơn.

“Moguzou.”

“Vuân?”

Vuân là cái gì hả? Vuân ấy?

Moguzou có bộ mặt như thể bắt gặp cá nước sâu ở trên đất liền.

Merry đặt tay lên vai Moguzou. “Hít thở sâu nào.”

“Hít, hít, hít thở sâu... À... Hííííííííííít... Hààà àààààààààààààààà... Ừ, khụ, tắc thở rồi...”

“Chậm rãi, bình tĩnh thôi.”

“Ừ, ừm. Hííííííííííít. Hààààààààààààààààà.”

“Thêm lần nữa.”

“Hííííííííííít. Hààààààààààààà... À. C... có lẽ tớ bình tĩnh hơn... một chút rồi.”

“Bình thường, hít thở là hành động vô thức đúng không? Chính vì vậy, khi tập trung ý thức vào việc hít thở thì cũng có thể tự kiểm soát cảm xúc hay những thứ khác. Lúc không giữ được bình tĩnh tớ đều làm như thế.”

“Cảm, cảm ơn, bạn Merry. Tớ, thấy vững vàng hơn hẳn rồi...”

“Có lẽ là...”

Có phải mình không nên nói xen vào không? Dù hơi phân vân nhưng đây là cơ hội tốt, nên mình muốn nói. Thực ra, mình có chuyện đã giữ trong lòng rất lâu và luôn lấy làm lo lắng.

“Bọn mình có lẽ đang khá dựa dẫm vào Moguzou. Tớ nghĩ rằng, với Moguzou, đây là áp lực rất lớn.”

“... Ờ, à, không, ch... chuyện đó...”

“Nhưng thật lòng tớ nghĩ là về sau cả bọn vẫn sẽ tiếp tục dựa dẫm vào cậu. Tất nhiên nguyên nhân cũng nằm ở chỗ Moguzou là chiến binh và Tank [Chịu đòn] cho cả đội, nhưng không chỉ có vậy thôi đâu. Moguzou là một người rất đáng tin cậy. Vì vậy, tớ muốn cậu tự tin hơn nữa. Bởi vì, dù nghĩ thế nào thì trong bọn mình, người trưởng thành đáng kể nhất, hay gọi là lên level^[11] nhì nhất chính là Moguzou. Các cậu cũng cảm thấy thế đúng không?”

“Ngu ngốc!” Ranta nhảy dựng lên như khi. “Người max level rõ ràng là tao đây! Moguzou chỉ xếp thứ hai thôi! Nếu tao lên khoảng level ba mươi thì Moguzou chỉ cỡ hai mươi lăm thôi nhé!”

“Với Ranta thì khá là khiêm tốn nhỉ.”

“Oái gì ờ? Vậy, vậy hả...? Nếu thế thì, tao lên đến khoảng level năm mươi còn Moguzou chỉ cỡ hai mươi lăm vậy!”

“Mày không giảm level của Moguzou mà lại tăng level của bản thân à...?”

“Đương nhiên rồi! Tao là người đàn ông sẽ giành được thiên hạ mà!”

“... Cậu đang bị mọi người xung quanh cười cho đấy.” Khi nói thế, Shihoru cũng đang nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Cái gì!? Ặc! Thật hả...!”

“Yume ý, lúc nào cũng nghĩ rằng Moguzou rất tuyệt vời. Nếu không có Moguzou thì sẽ chẳng đi được đến đâu cả. Tường thật!”

“Tường thật...” Merry hơi nhăn mặt.

“Oé? Tường thật có vẻ không được nhỉ. Yume định dùng nó như lời khen ấy.”

“Không, à, nhưng mà...” Moguzou lắc xong lại gật đầu. “Tớ, vui lắm. Nói sao nhỉ, nếu được thì tớ muốn trở thành tường thật của mọi người.”

“Ồ!” Ranta khoác vai Moguzou. “Nhờ ông đấy, chiến hữu! Mà không, là tường thịt chứ nhỉ!”

“Cái... cái đó dùng ‘chiến hữu’ thì, hay hơn nhỉ...”

“Hử? Vậy hả?”

Cái trò tranh thủ lên mặt của Ranta tuy gây bực mình, nhưng Moguzou trông có vẻ thư giãn thoải mái hơn vừa nãy. Haruhiro cũng thở phào. Không hề phô trương hay gì cả, Moguzou chính là trục của tổ đội. Chẳng quá nếu nói rằng tổ đội này có *quay* được trơn tru hay không đều phụ thuộc vào Moguzou. Miễn Moguzou ở trong trạng thái hoàn hảo thì dù không có cái loại như Haruhiro cũng chẳng thay đổi gì cả. Quan trọng là Moguzou sẽ phát huy như thế nào thôi.

“Nào nào!” Brichan vỗ tay. “Các cưng, chú ý! Chú ý! Tập trung ở chỗ ta ngay lập tức! Ta sẽ giải thích sơ qua về chiến dịch! R ấ! Nhanh lên nào, nhanh lên nào! Khẩn trương, thật khẩn trương!”

9. Thông báo đến các chú mèo con

“... Tóm lại là như thế.”

Brichan có một cái cằm chẻ. Không phải chỉ một chút một ít. Nó chẻ ra rõ ràng, rành rọt. Môi anh ta đen sì. Chắc là anh ta bôi son môi màu đen. Nếu không phải vậy thì cái màu đấy chỉ có là quái vật. Lông mi anh ta dày, cong vút, liệu chúng có phải tự nhiên không? Má thì hồng, hình như anh ta đánh phấn. Tóm lại, trang điểm quá đậm.

Hôm nay, Brichan mặc một bộ giáp đằng hoàng và đeo kiếm.

Nhưng động tác vẫn uốn éo như mọi khi. Thật đáng sợ.

Trên bộ giáp có khắc hình sao sáu cánh nên chắc anh ta cũng là thánh kỵ sĩ giống như Chuẩn tướng Len Water.

Brichan làm con người màu lam nhạt của mình loé lên thứ ánh sáng rợn người rồi vụt hồng.

“Bên ngoài Pháo đài quan sát Dead Head thì giống như ta vừa nói. Ôn lại một cách đơn giản thì quanh thành sẽ có rải rác các trại lấy chồi canh làm trung tâm, mỗi trại sẽ có từ hai đến năm tên orc. Ta nghĩ rằng các cung ở đây đều đã biết sơ sơ rồi, nhưng hình như vẫn có một số không biết nên ta cứ nói lại cho chắc. Tập hợp các trại này cùng với pháo đài chính là thứ chúng ta gọi bằng tên Pháo đài quan sát Dead Head. Đến đây các cung đã hiểu chưa? Có câu hỏi gì không? Không có à? Không có đúng không? Nếu có thì phiền phức lắm. Vậy, tiếp theo ta sẽ nói về cấu trúc công sự của pháo đài nhé.”

Brichan trải tấm bản đồ ra đất rồi soi sáng nó bằng đèn. Nó trông có vẻ là bức vẽ cấu trúc công sự của Pháo đài quan sát Dead Head.

“Độ cao tường bảo vệ xung quanh pháo đài, ở mặt Nam nơi có cổng chính là khoảng sáu mét, hai mặt Đông Tây thì thấp hơn, khoảng bốn mét, mặt Bắc nơi có cổng sau là năm mét. Sau khi vượt qua tường thành và vào được bên trong pháo đài, chúng ta sẽ phải dùng cầu thang phía ngoài để leo lên sân thượng. Vì ở tầng một không có lối vào đâu. Và cái lối vào đấy thì

ở đây.” Brichan dùng mũi kiếm chưa tuốt khỏi vỏ để chỉ vào một điểm trên sân thượng. “... Chắc nhìn cũng đủ hiểu rồi, tường thành được xây nối liền với góc Đông Nam của pháo đài. Cầu thang phía ngoài nằm ở mặt Đông của pháo đài, tất tận phía Nam đúng không? Tức là, dù có vào từ cổng chính phía Nam thì cũng phải ngoặt về bên phải rồi đi gần hết một vòng mới đến được cầu thang phía ngoài của pháo đài. Sau khi chạy lên cầu thang phía ngoài và vào được bên trong thông qua cửa ra vào ở tầng thượng, lần này, chúng ta sẽ phải đi xuống tầng một. Máy cưa cũng hiểu được tại sao phải phiền phức thế này đúng không? Tất nhiên là để phòng thủ rồi. Sau khi xuống đến tầng một, ở mỗi góc Tây Bắc, Tây Nam, Đông Bắc sẽ có cầu thang để leo lên các tháp canh... À, đúng rồi, đúng rồi, đây cũng là chuyện nói cho lính mới thôi, cái pháo đài này còn sừng sững ba cái tháp canh đấy. Đây chính là khởi nguồn cho cái tên Pháo đài quan sát. Chúng ta dự đoán được rằng Keeper, chỉ huy của quân địch, có mặt ở một trong ba toà tháp canh. Các cưa đã hình dung được đại khái chưa?”

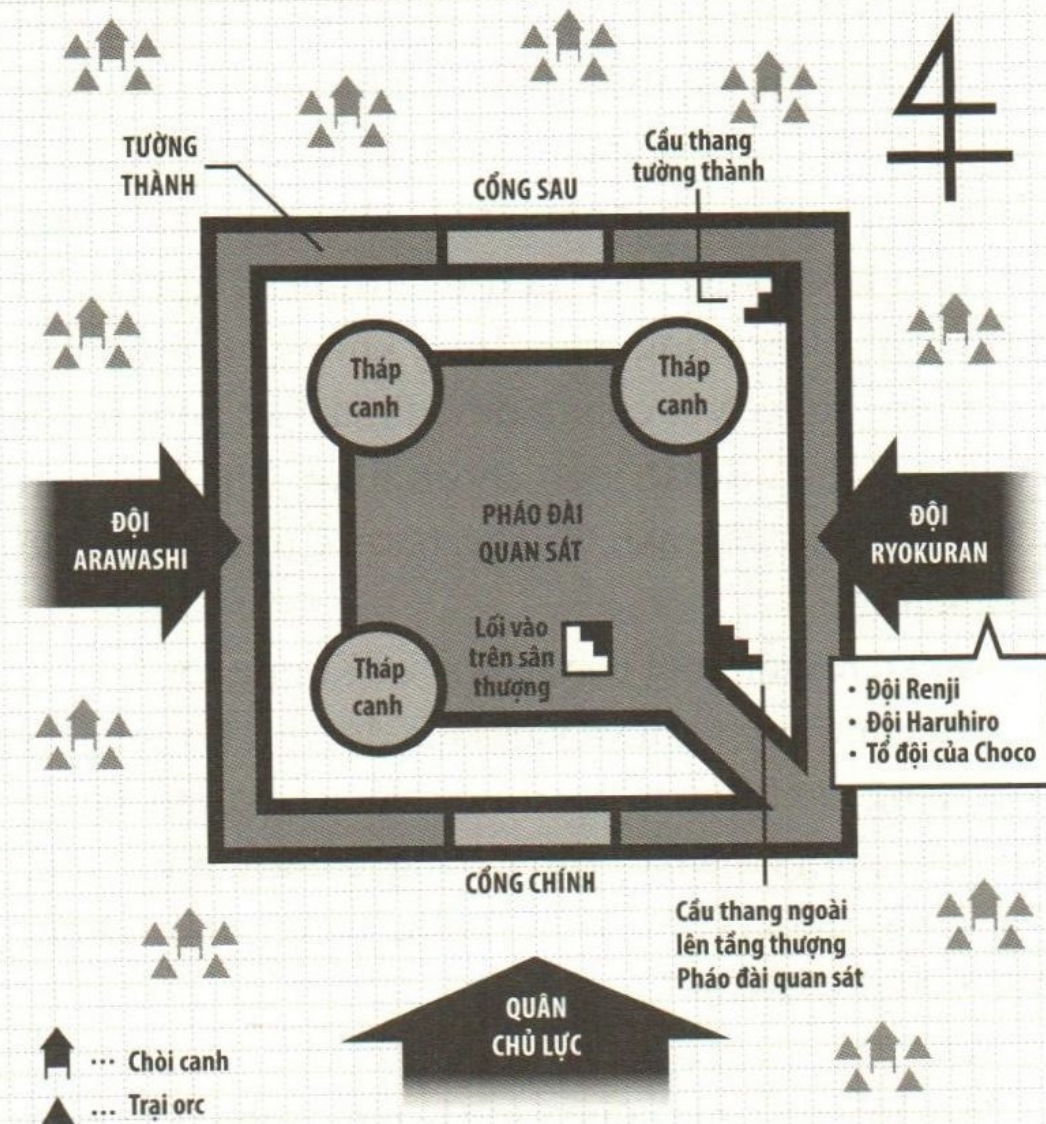
Vẫn nhìn chăm chăm vào bản sơ đồ, Haruhiro khẽ gật đầu. Bọn cậu sắp tấn công vào nơi này sao? Không hiểu sao vẫn không cảm thấy đây là sự thật.

“Tiếp theo, ta sẽ nói sơ qua về chiến dịch.” Brichan bắt đầu cầm kiếm lên nghịch bằng một tay. Thanh kiếm trông khá nặng vậy mà anh ta đi đâu khiễ nhẹ như không. Chúng ta đồng thời bắt đầu tấn công vào lúc bình minh. Quân chủ lực sẽ lo cổng chính ở phía Nam, còn đội biệt động chia làm hai, phụ trách hai mặt Đông và Tây. Rồi, bên đó, đừng có sợ thế! Không sao đâu. Nhiệm vụ của đội biệt động chỉ là kiềm chế và nghi binh thôi. Đội biệt động sẽ hành động trước. Khi chúng ta bắt đầu tấn công từ phía Đông với Tây và địch cố gắng phòng thủ, quân chủ lực sẽ dồn về cổng chính để công phá nó ngay lập tức. Ta đã nói chúng ta sẽ chia quân làm hai nhĩ. Phía Đông gồm hai mươi tổ đội do ta chỉ huy, nên ta quyết định sẽ gọi là Đội Ryokuran^[12]. Các cưa hiểu đúng không? Cái tên lấy từ màu tóc tuyết vờ của ta đấy. Phía Tây gồm mười bảy tổ đội, bên đó sẽ giao cho Kajiko. Thế nên bên ấy tên là Đội Arawashi^[13]. Thế nào? Cũng không tệ đúng không?”

PHÁO ĐÀI QUAN SÁT DEAD HEAD

SƠ ĐỒ NGOẠI VI

Dead Head Watching Keep

GHI

CHÚ

ĐẶC

BIỆT

• Xung quanh toà thành có rải rác các trại lấy chòi canh làm trung tâm, mỗi trại sẽ có từ hai đến năm tên orc.

• Độ cao tường bảo vệ xung quanh pháo đài, ở mặt Nam nơi có cổng chính là khoảng sáu mét, hai mặt Đông Tây khoảng bốn mét, mặt Bắc nơi có cổng sau là năm mét.

Kajiko nhướn một bên mày. “Ừ. Không t ừ.”

“Ta cũng suy nghĩ về việc chia đội r ừ. Rõ chứ? Ta sẽ chỉ riêng ra những tổ đội thuộc Đội Ryokuran. Được chứ? Nào, cứng, thêm cả cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, cứng, và Renji.”

“Ờ.”

“Tổ đội của cứng cũng sang bên này nhé. Tiếc lắm phải không, Kajiko?”

“Ai cơ?” Kajiko lườm Brichan. “Anh muốn bị giết à, Britney?”

“Đâu có. Bị giết r ừ thì làm sao ôm trai đẹp được nữa.” Brichan d ần ánh mắt nóng bỏng về phía Renji. “Re... n... ji nhỉ?”

Renji hoàn toàn chẳng đổi sắc mặt. Chỉ riêng việc bị Brichan nhìn với ánh mắt đầy mà vẫn có thể giữ bộ mặt không biểu cảm là đã rất ghê gớm r ừ. Đến kẻ không liên quan như Haruhiro cũng nổi hết cả da gà. Nói toẹt ra là sợ đến run người.

Sau khi nở nụ cười mỉm siêu khó chịu, Brichan nhìn sang Haruhiro. “Tiếp đến là cứng.”

“... À. Vâng.”

“Cuối cùng,” Brichan chỉ vào anh-chàng-Dễ-Chịu trong tổ đội của Choco, “là cứng. Vậy là đủ hai mươi tổ đội. Còn lại sẽ về Đội Arawashi của Kajiko nhé. Các cứng đã rõ chưa?”

Những người lính tình nguyện thì nhau trả lời. Dường như không một người nào định lên tiếng phản đối. Kể cả có gì bất mãn thì việc chống lại Brichan cũng cần kha khá dũng khí. Dù sao thì anh ta cũng tỏm đến mức đáng sợ mà.

“Kajiko có mang theo đồng hồ nhỉ?”

“Có đấy.” Kajiko lôi ra từ ngực mình một chiếc đồng hồ quả quýt màu bạc sáng lấp lánh.

“Ái chà.” Brichan hình như định khoe ra thứ có vẻ là đồng hồ quả quýt anh ta đang nắm trong tay nhưng đã ngừng lại. “Cứng có đồ tốt đấy nhỉ. Ghét quá đi. Thế chẳng phải cái của ta thành ra giống đồ phế thải à?”

Kajiko cười bằng mũi. “Thế không phải thực ra nó vốn là đồ phế thải r ừ à?”

“Xem cách cung nói kìa. Cái này vì cũ nên giá cao lắm đấy! Tuy hoạt động thì hơi tạm tạm. Tóm lại, nếu cung đã có đồng hồ thì vẫn đề thời điểm vậy là ổn. Ta sẽ báo thời điểm bắt đầu sau. Tiếp theo là về việc tiến hành chiến dịch. Khi chiến dịch bắt đầu, chúng ta sẽ vừa trấn áp các trại ngẫu nhiên gặp được, vừa tiến về phía tường thành. Phải nghiền nát toàn bộ các trại có lũ orc. Cần tiêu diệt chúng nhanh nhất có thể, vì nếu lèm lè, có thể lũ orc sẽ ra khỏi trại và chúng ta sẽ bị bao vây. Đây là giai đoạn một.”

Moguzou gật đầu rất mạnh. *Phải kiểm chế cậu ấy lại, không để cậu ấy phần khích quá.*

Brichan chỉ kiểm vào tường thành trên tấm bản đồ.

“Giai đoạn hai sẽ là bám vào tường thành để tổ chức tấn công. Quân địch có lẽ sẽ tấn công bằng cung tên, nhưng theo trinh sát của đội đạo tặc, số lượng orc tham gia phòng thủ chỉ có hai trăm tên. Đây không phải là số lượng ghê gớm nên không cần phải sợ như thế. Nói vậy thôi chứ nếu bị bắn trúng chỗ hiểm thì cũng có khi chết ngay ý chứ, nên chúng ta đã được chuẩn bị khiên...” Brichan hít thở về phía những thứ trông như mấy tấm ván chất cao bên vệ đường. “Các cung hãy cầm theo trước khi xuất phát. Khiên dùng xong vứt đi cũng không sao cả.”

“Đúng là hào phóng!”

Ranta nở nụ cười đầy ẩn ý nhưng Brichan coi như không thấy.

“... Như vậy thì, tuy phải tấn công phía tường thành không có cổng nhưng ta đã quyết định rằng chúng ta sẽ bắc thang và đồng loạt leo vào. Tất nhiên, cũng đã chuẩn bị thang cho việc đó. Vì thế sẽ có nhóm phụ trách thang. Công việc của nhóm này là mang thang ra chiến trường, lắp ráp, cuối cùng là dựng thang lên tường thành. Đội Ryokuran của ta và Đội Arawashi, mỗi đội sẽ có bốn cái thang. Nhóm phụ trách thang bên phía Đội Arawashi sẽ do Kajiko quyết định. Còn vinh dự được làm nhóm mang thang cho Đội Ryokuran chúng ta là...”

Cậu cảm thấy điềm chẳng lành.

Không hiểu làm sao, dự cảm tốt thì toàn trật lất, thế mà dự cảm xấu lại cứ bách phát bách trúng.

Chuẩn luôn.

Brichan liên tiếp chỉ vào Haruhiro và anh-chàng-Dễ-Chịu. “Các cung và tổ đội của các cung sẽ làm việc này cho ta.”

“Hả ả ả ả ả ả ả ả ả ả...” Ranta làm cho môi mình cong tớn lên. “Tại sao bọn tôi lại phải làm cái việc đó chứ! Bình thường đã phải vác một cái khiên rồi còn gì! Làm sao mà có thể ề cõ vác thêm mấy cái thang nữa chứ!”

... Ranta, mày đừng cảm thật.

Trước khi Haruhiro kịp nói, Brichan đã rút kiếm ra, đâm mũi kiếm về phía cõ Ranta. “Người chỉ huy ở đây là ta. Nếu thích phản nản thì quay về đi. Tất nhiên là phải trả lại tiền cọc đấy nhé?”

“... T... tôi không trả lại tiền đâu! Đúng hơn là... không thể trả lại được.” Ranta cup mắt xuống, khịt mũi rồi cười. “... Tôi tiêu hết sạch rồi.”

Haruhiro suýt thì ngã bổ chửng. “... Đã tiêu rồi ấy hả!?”

“Lắm chuyện! Tiền tao nhận được nên nó là của tao! Dùng thế nào cũng là quyền tự do của tao!”

“Cái đó thì đúng, nhưng...”

“Vậy thì,” Brichan đâm hờ mũi kiếm vào dưới cằm Ranta, “hãy ngoan ngoãn mà nghe lời ta đi. Cưng mà làm mấy trò như chống đối hay bỏ chạy thì ngay giây phút ấy ta sẽ treo thưởng cho đầu của cưng đó.”

“Treo thưởng...!? Ng... ngầu quá! À nhưng mà, cứ có vẻ hơi gay go...?”

Shihoru ra sức lắc đầu. “... Đầu phải là hời.”

Ánh mắt Merry lạnh như băng. “Gay go toàn tập đấy.”

“Mà này,” Brichan thu kiếm lại rồi quay người đi, “mang thang là công việc cực kì quan trọng đấy nhé? Trước khi tới được pháo đài, phải nỗ lực hết sức để tránh việc giao chiến, đến lúc mấu chốt thì lao về phía tường thành và nhanh chóng bắc thang, nên là ngầu phết đấy.”

“... Ngầu.” Ranta lặp đi lặp lại từ đó như thể đang nghĩ đến ngấm rồi làm mặt vắn vẹo rất khó coi. “... À thôi, nếu vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác. Làm thì làm. Những kẻ không có phẩm chất cõ như tôi quả nhiên sẽ không làm được công việc quan trọng đấy đâu nhỉ!”

“Bọn tôi cũng phải làm đấy.” Anh-chàng-Lêu-Nghêu bên tổ đội của Choco bình thần phản pháo.

“Im đi!” Ranta lườm anh-chàng-Lêu-Nghêu toé lửa. “Việc nào ra việc đấy! Mà đảng ấy là đàn em của bọn này đúng không! Đừng có làm phiền lúc đàn anh đang cao hứng, đờbạch tuộc!”

“Tôi không phải là bạch tuộc.”

“Vậy thì là mực hả!?”

“... Thôi. Gì cũng được.”

“Oa ha ha ha ha ha ha ha ha! Thắng rồi...! Ta thắng rồi...!”

Bạn-Tóc-Tém trong tổ đội của Choco nhìn Ranta từ xa với ánh mắt như nhìn một con gián. “... Tệ hại.”

Haruhiro dùng hai tay che mặt. “Mày đừng làm tao xấu hổ thêm nữa...”

Tóm lại, nhóm Haruhiro cùng tổ đội của Choco sẽ phải vận chuyển bốn cái thang. Bọn cậu muốn chứng tỏ mình ra dáng đàn anh và mang hơn một cái nhưng đúng là không thể. Mỗi đội hai cái có vẻ hợp lý hơn.

Cái thang khá dài. Một cái thang hơn bốn mét sẽ được hoàn thành bằng cách ghép hai cái thang dài quá hai mét một chút lại với nhau. Tức là, thực ra cả lũ sẽ phải vận chuyển tám cái thang dài hơn hai mét.

Haruhiro, Ranta, Moguzou mỗi người một cái. Nhóm ba cô gái khuôn một cái. *Chia kiểu này à?*

Tổ đội Choco gồm bốn nam hai nữ nên có lẽ mỗi anh chàng sẽ khiêng một cái.

Thêm vào đó, vì cả bọn lại phải mang khiên nữa nên có vẻ công việc sẽ còn nặng nhọc hơn. Để là chưa đến nơi đã mệt đứt hơi rồi.

“Giờ thì...” Brichan vận hông và chống hông lên. “Mặc dù việc xông vào pháo đài và tiêu diệt quân địch chủ yếu do quân chủ lực phụ trách nhưng ta vẫn sẽ giải thích trước về binh lực của quân địch. Như đã nói ban nãy, ước chừng sẽ có khoảng hai trăm tên orc, quá nửa trong số đó là lũ orc từ bộ tộc Zesh. Bọn chúng nhuộm tóc đen và có hình xăm màu đỏ trên mặt. Vũ khí của chúng gần như thống nhất, hình như gồm kiếm một lưỡi gọi là gahari, khiên bọc da có lông, giáp đỏ, và cả cung tên nữa. Bởi thường xuất hiện ở tuyến đầu nên chắc chắn lũ orc của bộ tộc Zesh không hề yếu. Tuy nhiên, lũ orc ở các trại đến từ nhiều tộc khác nhau nên sự đoàn kết chắc chắn sẽ không cao.”

Đây sẽ là trận quyết chiến cho đến khi bắc được chiếc thang dài lên tường thành. Nhiệm vụ của đội biệt động là kìm chế và nghi binh. Nếu tạo ra tình huống bắc thang lên và leo được qua tường thành thì chắc sẽ khiến đối phương hoảng loạn.

Nghĩ như vậy thì quả thực nhóm mang thang có trách nhiệm rất nặng nề. Vì phải tránh chiến đấu, tức là không cần đánh nhau, nghe có vẻ phù hợp với những lính tình nguyện ở dưới chót như bọn Haruhiro và tổ đội của Choco đấy, nhưng nếu bọn cậu thất bại, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Keeper [Kẻ giữ thành] là tộc trưởng bộ tộc Zesh, Zoran Zesh. Bé Zoran là một tên có thể hình cường tráng, mái tóc dài nhuộm hai màu đen và vàng kim, nhìn cái là biết ngay. Có thông tin rằng hắn sử dụng song kiếm. Cận vệ của bé Zoran có khoảng hai mươi tên orc, nghe nói khá tài giỏi đấy. Ngoài ra hình như còn có một vài tên thầy pháp nữa. Thầy pháp của orc thường trang bị nhẹ, không mặc giáp hay đội mũ giáp, vì thế các cung sẽ dễ dàng phân biệt được thôi, nhưng chắc có khá nhiều người chưa đấu với chúng bao giờ nên hãy cẩn thận nhé. Chú thuật của lũ orc lấy sức mạnh tâm niệm và côn trùng làm chủ đạo. Nó hầu như khác với phép thuật, không cần niệm thần chú hay làm động tác gì nên xuất chiêu rất nhanh. Bọn thầy pháp rất rắc rối nên nếu tìm thấy chúng thì phải ưu tiên xử gọn trước tiên. Tiếp theo là... đúng rồi, khói hiệu.”

“Khói...” Yume nghiêng đầu, “*diệt...*?”

“Phải, con người đang ngã xuống... Máu chảy ra. Không còn thở. Có lẽ nào... đã chết rồi!? Đó là do ai chứ!? Ai đã làm thế hả! Cái cách giết người diệt... Ở này, ta có đang nói về cái đó đâu! Thật là! Thấy ta trót hòa theo cung không hả! Cung định làm gì cho ta đây, đùa thế mà chẳng ai cười cả!”

“Chẳng lẽ Brichan đang giận Yume đấy à? Phải không?”

“... Ta không có giận. Ta đây mà lại làm cái việc thiếu chín chắn đấy à?”

“Vậy à? Nhưng mà nhưng mà, Brichan, xin lỗi nhé. Yume ấy mà, có lẽ đã *ngấm* lời của Brichan.”

“Cung đợi đã, đây không phải là tình huống để ngấm lời ta đâu. Phải ngắt lời chứ. À không, cung không cần ngắt lời ta đâu nhé?”

“Nếu Yume không cần làm thế thì Yume tò mò không biết mình nên làm gì ấy.”

“Mặc kệ nó đi! Cung im đi để ta còn nói! Ta không ghét những đứa như cung đâu nhưng mọi thứ loạn hết cả lên rồi nên bây giờ im lặng hộ cái! Xin cung đấy! Ngậm miệng cho chặt vào!”

“Ừm.”

“Được rồi. Nói về khói hiệu nhé. Khi bị tấn công với quy mô lớn, Pháo đài quan sát Dead Head sẽ báo việc đó cho Thành lũy cốt thép Riverside nhờ khói hiệu. Lần này có lẽ chúng vẫn sẽ nổi khói hiệu ngay lập tức. Nhưng bên đó cũng sẽ bắt đầu tấn công cùng lúc. Dù có yêu cầu cũng sẽ không có viện binh. Vì thế, kể cả khói hiệu có bốc lên thì các cung cũng không được dao động. Thôi, cơ bản là như thế. Ta nói cũng khá nhiều, nhưng miễn các cung không lỏng ngóng quá đáng thì chắc chắn chúng ta có thể chiến thắng. Tiếc thường cho việc hạ Keeper cùng mấy tên thầy pháp có danh tiếng cũng chẳng liên quan gì đến đội biệt động chúng ta cả. Dù sao thì đây cũng không phải là một trận chiến khó khăn. Mấy đứa ít kinh nghiệm cũng cứ yên tâm đi nhé.”

Chắc chắn Brichan đang hướng về bọn Haruhiro mà nói đi đầu đó. Dù không hẳn là có thể an tâm, nhưng cậu dần cảm thấy việc này không đến nỗi khó khăn như mình nghĩ. Biết đâu vụ vác thang và khiên đến Pháo đài quan sát Dead Head cách nơi này sáu kilomet mới là việc gian truân nhất cũng nên.

“Tuy nhiên!” Brichan đột nhiên đánh giọng. “Đối phương là thiên địch của chúng ta, lũ orc. Hiện nay, khi No-Life King [Vua Bất tử] không còn tồn tại, chúng đàn áp được tộc bất tử Undead, tự hào với thế lực lớn nhất ở vùng Biên cảnh này. Nếu lơ là cảnh giác thì không chỉ ăn quả đắng thôi đâu. Dễ chết lắm đấy?”

Haruhiro nuốt nước bọt.

Nâng lên rồi hạ xuống.

Là kiểu mách khoé đấy sao?

Nhưng có lẽ nó có hiệu quả. Thực tế, Haruhiro cũng đã trở nên khá lạc quan, bị vỡ mộng như thế giúp cậu chấn chỉnh lại cả thể xác lẫn tinh thần của mình về trạng thái sẵn sàng.

Brichan thè chiếc lưỡi màu hồng ra liếm đôi môi đen sì.

“Ờ thì tóm lại là như thế, hăng hái lên và xuất phát nào, các bé mèo con.”

10. Tốt nghiệp

K
hông lâu sau, ánh bình minh ló rạng.

Chẳng có bất kì ai mở miệng nói câu nào.

Cũng không ai động đậy.

Đến cả hít thở cũng hạn chế hết mức có thể.

Trong tình hình đó, tên ngốc Ranta lại đang lấy tay bịt miệng, thân thể hết nghiêng trước lại ngã sau. *Chẳng lẽ cậu ta muốn hắt xì? Đang sắp hắt xì đến nơi nhưng cố nhịn? Đùa nhau à? Mà đang làm cái gì thế?*

Chết rồi.

Hỏng thật rồi.

Cậu ta sắp hắt xì rồi.

Hắt xì rồi.

... À không.

Cậu ta có vẻ đã nhịn được. Haruhiro khẽ thở phào. May quá. Nhưng dường như mọi chuyện trở nên hỏng bét ngay giây phút đó.

“Hắt xì.”

Ranta cuối cùng cũng không nhịn được cú hắt xì. Mấy chục ánh mắt chĩa về phía cậu ta.

Tuy nhiên, sau khi nhìn mấy người lính tình nguyện xung quanh, thay vì xin lỗi, Ranta lại làm động tác như muốn nói: “Thôi, bình tĩnh đi.” *Hắn hoàn toàn không biết xấu hổ. Không hiểu thân kinh tên đó là cái kiểu gì nữa.*

Haruhiro ló đầu ra khỏi đồng xà bần, nhìn về các trại nằm rải rác đây đó. Mỗi trại được tạo thành từ một chòi canh cùng từ một đến hai, thỉnh thoảng là ba lều trại. Phía trên các chòi canh, cái có orc cái không. Có vẻ chúng không có động tĩnh gì. Nghĩa là tiếng hắt xì không truyền đến tận đó à? Cũng may.

Mặt trời vẫn chưa lên nhưng sắc trời khá sáng rồi.

Đội Ryokuran - chỉ huy bởi Britney hay còn gọi là Brichan - đang nín thở như để hoà mình vào cái đông gồm nào đá, nào vãi, nào gỗ mà chắc vốn dĩ là một khu trại ở phía Đông vòng ngoài của Pháo đài quan sát Dead Head. Trại của lũ orc bị lính tình nguyện tấn công, phá huỷ, sau đó được dựng lại. Chuyện đó hình như đã lặp lại hết lần này đến lần khác, nên mới có nhiều chỗ ẩn nấp được giống thế này.

Nói vậy nhưng cậu vẫn thấy lo lắng, không biết cả bọn sắp bị lũ orc phát hiện ra chưa. Và cậu cũng thấy hơi mất bình tĩnh.

Chờ đợi thật là khó khăn. Bắt đầu nhanh nhanh lên cho tôi nhờ được không? Nếu được thế thì thoải mái hơn rồi.

Pháo đài nhìn được từ xa với ba ngọn tháp canh như những cái sừng trông thật hung hãn. Tường thành bằng đá, những điểm nối hay khe hở được bịt bằng một thứ vật liệu màu đen. Trên tường thành có vẽ thứ gì đó trông như hoa văn hay chữ viết bằng sơn đỏ. Những thứ tua tủa bằng kim loại hay gỗ kia chắc không phải dùng để trang trí mà nhằm mục đích phòng thủ. Tường thành mặt Đông và Tây cao bốn mét nhỉ? Tuy không phải là quá cao nhưng với cái kiểu kia thì có vẻ chẳng thể leo tay không lên được. Quả nhiên là cần phải có thang.

Trên chòi canh của trại, xương sọ, hay những chiếc đầu đã khô quắt nhưng vẫn chưa hoá thành đầu lâu của động vật bị xiên cọc để treo hoặc bày biện cạnh nhau.

Hình như trong đó có cả xương hay đầu người.

Vì thế mới có “đầu kẻ đã chết = Dead Head” à? Cậu chợt nghĩ, *mình không muốn trở thành như thế. Không, mình sẽ không thành ra như thế đâu nha?*

Haruhiro xác nhận cảm giác từ chiếc thang mình đang mang. *Cái này nặng thật đấy. Hơn cả bản thân vấn đề trọng lượng, nó thực sự quá sức công kênh. Thêm cả chiếc khiên hình chữ nhật dùng để tránh tên đang được buộc bằng dây ở trên lưng cũng thật là vướng víu.*

... Rồi Brichan đứng dậy.

Anh ta nhìn chiếc đồng hồ quả quýt màu vàng kim và gật đầu một cái.

Brichan giờ tay lên.

Đến lúc rồi. Haruhiro nín thở.

Brichan vung tay xuống. “Bắt đầu chiến dịch...!”

Tiếng la hét đồng thời cất lên ở đâu đó. Có lẽ là quân chủ lực hoặc Đội Arawashi chăng?

“Xung phong...! Nghiền nát mấy cái trại đi...!”

Sau hiệu lệnh của Brichan, những người lính tình nguyện tràn ra từ đồng gạch vữa, dấn dập tấn công trại của lũ orc.

“B... bọn mình cũng lên thôi...!”

Giọng cậu bỗng trở nên cao chót vót.

Haruhiro vác thang, tiến lên ở vị trí cuối cùng của Đội Ryokuran.

“Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng]!”

Merry thi triển phép thuật. Trên cổ tay trái cậu xuất hiện hình sao sáu cánh, cơ thể liền nhẹ đi.

Mọi người thì sao? Đều ở đây cả rồi.

Cậu tính chạy nhưng tốc độ chậm rì. *Tại cái thang đấy. Khó chạy thấy ớn luôn.*

A...

Có lẽ mình đang khá là căng thẳng nhỉ?

Cậu đột nhiên không biết bản thân đang làm gì nữa.

Chẳng biết Choco có ổn không. Cô ấy ở đâu thế? Mà giờ không phải lúc cho chuyện đó đâu nhỉ?

Nhưng mọi người cừ thật đấy. Lũ orc bị hạ hết tên này đến tên khác. Là Arve Magic [Ma pháp hoả điểm] à? Những chiếc lâu đang cháy. Có cả lính tình nguyện đã đánh sập được chòi canh. Những khu trại bị giải quyết trong chớp mắt. Nhóm đi đâu đã tiến tới đâu rồi nhỉ? Không nhìn thấy nên mình cũng chẳng rõ. Tuy vậy, mình nghĩ là vẫn chưa thể nào đến được tường thành. Chẳng lẽ mình nên khẩn trương hơn nữa? Nhưng việc không thể thì vẫn là không thể thôi.

“Khói hiệu nổi lên rồi...!” Merry lên tiếng.

Khi cậu quay lại. Merry đang chỉ tay về phía pháo đài.

Cậu nhìn theo và thấy một dải khói mảnh màu tro đậm đang bay lên từ toà pháo đài ba sừng. Là yêu cầu cứu viện. Nhưng hiện tại, Thành lũy cốt thép Riverside chắc chắn cũng đang bị tấn công. Viện binh sẽ không tới.

“Cả phía xa tí kia cũng có khói nổi lên kìa!” Yume nói.

Đúng thật.

Ở phía Tây cũng có mấy cột khói.

Vậy là sao nhỉ? Là thế à? Chuyển tiếp? Có lẽ vẫn còn vài chỗ khác nổi khói hiệu ngoài Pháo đài quan sát Dead Head. Khoảng cách từ đây đến Riverside xấp xỉ bốn mươi kilomet nên có lẽ bên kia không thấy được. Nhưng sao lại là hai cột khói một nhỉ? Ra là vậy. Hiểu rồi. Không chỉ có Dead Head. Riverside cũng đang bị tấn công và phát khói hiệu. Chắc chắn cả hai bên đều muốn gửi cho đối phương tín hiệu rằng bên mình đang bị tấn công.

Nhưng nếu đúng là như thế thì lũ orc ở Dead Head sẽ nhận ra chúng không thể trông chờ viện binh từ Riverside.

Nếu nghĩ viện binh sẽ tới thì bọn orc sẽ cố giảm tổn thất để câu giờ.

Nhưng nếu không phải thế thì sao?

Chẳng phải bọn chúng sẽ chống cự điên cuồng đến chết à...?

Mà thôi, việc như thế chắc những người *bên trên* đã phải nghĩ kỹ rồi. Chẳng phải việc cho loại dưới chót quan tâm. Tội Haruhiro cứ làm tốt công việc của mình là được.

Nói cách khác là phụ trách cái thang.

Khi quân ta hạ xong các trại, bọn cậu sẽ bắc thang lên tường thành.

Hình như các trại ở xung quanh đã bị hạ hết rồi.

Tổ đội của Choco đang ở phía sau. Bọn họ vẫn chậm hơn nhóm Haruhiro.

Bọn mình có thể làm được.

Nhưng cậu phải định ngay lập tức. *Làm gì có chuyện đơn giản thế. Nghĩ mà xem.*

Ai để sống bọn kia thế hả? Là lũ orc. Hai tên. Đang lao về phía này.

Nói là phía này, nhưng thực ra, chúng đang hướng về tổ đội của Choco.

“L... là orc...! Hai tên đang đến...!”

Sau khi Haruhiro cao giọng cảnh báo, tổ đội của Choco dừng lại... *Hả? Dừng lại rồi làm gì? Có vẻ đến cả bọn họ cũng không biết.*

“Ô!”, “Chết rồi!”, “Đội đã, cái thang...!”

Hồng r ồi. Tệ quá. Không được r ồi. Tổ đội Choco chỉ biết cuống hết cả lên, như thế thì sẽ chẳng thể tổ chức chặn đánh lẫn bỏ chạy nổi.

“Không thể để mất một nửa số thang được! Phải giúp họ! Bọn mình sẽ xử lí lũ orc! Tam đặt thang và khiên xuống đi...!”

“Ừ, ừm!” Moguzou bỏ thang xuống đất, cởi tấm khiên đang mang trên lưng.

“Được đấy!” Ranta cũng rất nhanh nhẹn trong những lúc thế này. “Cuối cùng! Cũng tốt nghiệp! Đời trai tân r ồi...!”

Merry đặt thang xuống dưới chân, gật đầu với Haruhiro.

“Tam thời bảo toàn phép thuật đã...!”

Haruhiro vừa hét vừa chạy đi. Trước tiên phải đánh giá sức mạnh của lũ orc. Phía trước còn dài... Có lẽ vậy.

Nhóm Choco vẫn đang hoảng loạn. Moguzou vượt qua giữa bọn họ, chém tên orc A, còn Ranta lao về phía tên orc B.

Bọn orc trang bị áo giáp trông như vảy cá, mũ giáp trùm kín chỉ chừa phần mặt cùng một thanh kiếm h ần h ớ. Mái tóc lộ ra khỏi mũ giáp của tên orc A có màu vàng, còn của tên orc B là màu đỏ. Da chúng màu xanh lục.

Haruhiro ra hiệu bằng mắt với Yume, cố vòng ra bên cạnh và sau lưng tên orc B.

Lũ orc to con thật.

Chiều cao của chúng không quá ghê gớm, cao hơn Haruhiro nhưng thấp hơn Moguzou thì phải. Tuy nhiên, độ dày và độ rộng lại là vấn đề khác. Nói quá lên thì chúng có khi phải gấp đôi con người.

Ấn tượng tổng thể là chúng to hơn Moguzou h ần một bậc.

Bản thân Moguzou đã là một người to lớn với chiều cao một trăm tám mươi sáu centimet, ấy vậy mà chúng còn to hơn thế.

Hơn nữa, đây có lẽ chỉ là những tên orc *thông thường*.

Nói orc là thế lực lớn nhất ở vùng Biên cảnh Grimgar quả là không ngoa. Trông đã thấy mạnh r ồi, không phải kiểu chỉ có vẻ bề ngoài mà chúng thực sự khó nhằn.

Ranta dĩ nhiên bị tên orc B đẩy lùi, cậu ta dùng chiêu Exhaust [Bài xích hệ] rút lui theo phương thẳng để tránh về phía sau. Khi thành ra như vậy thì tất nhiên tên orc B sẽ di chuyển đuổi theo Ranta. Haruhiro và Yume lại phải

đuổi theo tên orc B nên vụ vòng sau lưng hay bên cạnh cũng thành công cốc.

Moguzou cũng khó nói là đang chiếm ưu thế. Cậu ấy bị dính kha khá những nhát chém nhưng đã dùng áo giáp cản được bằng cách nào đó. Mà thôi, đỡ đòn bằng áo giáp cũng thuộc phương pháp phòng ngự nên vẫn nói được là ngang cơ. Nhìn thì cảm giác là tên orc A đang hơi chiếm ưu thế.

Là sức mạnh cơ bắp à?

Chính là cái thể hình đó. Sức mạnh cơ bắp của orc mạnh hơn con người. Sức mạnh cơ bắp không chỉ ảnh hưởng đến lực cánh tay mà cả lực chân. Kể cả khi phần cơ bắp bị tính vào sức nặng của cơ thể thì ta vẫn có thể chạy nhanh hay nhảy cao. Cơ thể càng kình không có nghĩa là chắc chắn sẽ chậm chạp. Sức mạnh cơ bắp liên quan cả đến sự nhanh nhẹn nữa.

Trên mặt bọn orc có cái mũi tẹt, miệng rộng, răng nanh giống như lợn lòi. Từ góc nhìn của loài người như Haruhiro thì chúng chẳng lấy gì làm đẹp. Ừ thì chúng xấu ma chê quỷ hờn đấy, nhưng nhìn không có vẻ ngu ngốc chút nào. Dù là cách xây dựng chòi canh hay kiểu dáng lều trại đều đủ khiến người ta cảm nhận được trí tuệ của chúng. Mặc dù việc để xương sọ hay đầu các loại sinh vật trên chòi canh chỉ có thể xem là trò man rợ, nhưng đó là vì nhân loại và orc đang đối đầu nhau. Nếu coi mục đích lũ orc làm thế là để đe dọa loài người thì cũng không phải không hiểu được.

Về mặt thể xác thì loài orc hơn nhân loại, về mặt năng lực trí tuệ cũng khó biết bên nào hơn bên nào.

Nếu vậy, xét trên năng lực chiến đấu đơn thuần, chẳng phải orc mạnh hơn con người sao?

“Đừng hoảng sợ!” Merry hét lên. “Quen rồi thì sẽ đấu được...!”

Đúng vậy.

Ít nhất cũng phải nghĩ như thế.

Nếu thua về mặt tinh thần, đến cả những trận chắc thắng cũng sẽ không thể thắng được nữa.

“Merry nói đúng...! Bọn mình vẫn chưa quen với cách hành động của lũ orc! Chỉ có vậy thôi! Moguzou, cậu có thể làm được! Không có chuyện cậu không làm được đâu...!”

“Mô...!”

Moguzou chuyển sang tấn công. À vừa rồi là một kĩ năng của cậu ấy, chiêu Steel Guard [Phòng thủ thép] trong kĩ thuật chiến đấu dành cho trang bị nặng. Moguzou không ngần ngại dùng giáp trụ ở vai đẩy bật thanh kiếm của tên orc A. Sau đó, nhân lúc tên orc A mất thăng bằng, cậu ấy bổ thanh kiếm chặt chém - The Chopper - xuống. Dù bị chặn lại, cậu ấy vẫn tiếp tục tung đòn.

Thấy tên orc A bị đẩy lùi, bước chân của tên orc B trở nên thận trọng.

Haruhiro chạm mắt với Ranta.

“... Kể cả mày không nói thì...!”

Dù bị tên orc B dồn đuổi, Ranta vẫn không dùng chiêu Exhaust [Bài xích hệ] để né tránh. Kiểu áp sát của tên orc B trở nên hiên hơn so với ban nãy.

“Hãy a!”

Là chiêu Reject [Xua tan thịnh nộ].

Ranta đẩy lùi tên orc B rồi chớp thời cơ bước lên.

“Anger [Cú đâm phẫn nộ]...!”

Mình đã nghĩ đó là một cú đâm đẹp...

Thế mà tên orc B nghiêng người tránh được.

Nhưng chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi. Tiếc quá. Thêm chút nữa là trúng rồi.

“Tao biết mà! Tao là vô địch...!”

“Mày thành vô địch từ lúc nào thế...!”

Thấy sau lưng rồi.

Tên orc B đang quay lưng về phía Haruhiro.

Cậu không nhìn thấy cái đường kẻ đó.

Khi cậu định dùng chiêu Spider [Nhện sát thủ] thì ngay lúc đó, tên orc B nhận ra và tránh được. *Nhưng tao đâu có hành động một mình.*

“Hãy a! Ha...!”

Yume tấn công bằng đòn liên hoàn cắt tĩa và Thập tự chéo. Tên orc B đẩy bật dao săn của Yume ra rồi định phản công.

“Ha nya.”

Yume lăn như một con chuột hang và né được.

Tên orc B ngay lập tức định truy kích nhưng, *đã bảo là bọn tao không hành động một mình rồi mà.*

“Này này này này!”

Ranta vùng thanh trường kiếm ra, với lực g ần như là lao thẳng người vào tên orc B. Trong lúc đó, Yume đã chỉnh lại tư thế. Haruhiro cũng thăm dò sau lưng hắn. Tên orc B không còn giữ được sự bình thản, rõ ràng hắn đang nôn nóng. Chỉ cần một cú hích nữa thôi.

Và cú hích đó đã đến.

“Cảm ơn...!”

Moguzou giáng một đòn Cảm ơn trảm vào bả vai tên orc A. Tên orc A vẫn chưa ngã xuống, nhưng hắn đang lảo đảo và không thể sử dụng kiếm một cách tử tế nữa. Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Tên orc B luống cuống.

Haruhiro ở phía sau lưng tên orc B nên không thấy được biểu cảm ấy. Dù vậy, cậu vẫn thấy rõ màu sắc của sự dao động.

Backstab [Đâm sau lưng].

Cậu lặng lẽ thu hẹp khoảng cách, nhanh chóng đâm dao găm vào người kẻ địch. Dù không nhìn thấy đường kẻ đó, nhưng lưỡi dao găm của cậu vẫn dễ dàng phá được tấm áo giáp vảy cá của tên orc B và chạm tới thân thể hắn.

Không phải là một cú chí mạng rồi, cậu nghĩ.

Nhưng thế là đủ.

Ngay khi Haruhiro nhảy lùi ra xa, Yume dùng dao sẵn đập hai, ba phát vào tên orc B. Dao sẵn ngắn hơn trường kiếm nhưng thay vào đó, chúng có độ nặng không vừa. Tuy không chém được nhưng chắc chắn vẫn có thể ra đòn gây tổn thương với vai trò như một cú đánh. Tên orc B loạng choạng.

“Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Ranta nhảy vào từ ngoài t ầm đánh. Tên orc B không thể tránh được cậu ta. Là bả vai. Thế nhưng, thanh trường kiếm của Ranta lại trượt cái xoẹt trên bộ giáp của tên orc B.

Đây là cố ý hả?

Ranta không chém rách bộ giáp vảy cá bên chắc mà lật cổ tay để nhắm vào mặt tên orc. Nhưng chắc kết quả đó là do ăn may thôi nhỉ? Ai mà tin

được rằng cậu ta làm vậy có chủ đích chứ.

Thanh trường kiếm chém đứt dây buộc cầm đang giữ cố định chiếc mũ giáp của tên orc B rồi móc luôn vào chiếc mũ.

Chiếc mũ giáp rơi ra.

“Tèn ten...!”

Ranta đang đội cái mũ bascinet đen sì. Sau khi hạ tấm che mặt xuống thì sẽ không thấy được khuôn mặt, nhưng có lẽ hiện giờ, cậu ta đang lè lưỡi cũng nên.

Ranta dùng thanh trường kiếm đánh vào đầu tên orc thay vì chém. Đánh cật lực. Tên orc B ngay lập tức không đứng vững nổi nữa. Dù hấn ngã xuống rồi, Ranta vẫn không khoan nhượng. Cậu ta không có ý định ngừng tay. Moguzou chém gục tên orc A với cú Cầm ơn trăm thứ hai. Tên orc B đã không còn cử động nữa. Đến lúc này, Ranta cuối cùng mới chịu dừng lại.

Bọn Choco trông có vẻ mất cảm tình với cảnh vừa rồi.

Nhưng Haruhiro không trách Ranta. Dù đó chẳng phải là thứ dễ coi nhưng Ranta không làm gì sai cả. Dù tàn nhẫn đi chăng nữa thì vẫn phải đảm bảo kết liễu hoàn toàn kẻ địch. Hơn nữa, sinh vật sống đều rất ngoan cường. Tuy lúc chết có thể chết rất dễ dàng, nhưng đôi lúc, dù mang vết thương đủ để mất mạng, chúng vẫn quay ra phản công mãnh liệt.

“Khư khư khư...!” Ranta giờ thanh trường kiếm lên. “Vice [Ác đức]! Lấy được rồi...! Luôn tiện tốt nghiệp đời trai tân...! Xin chúc mừng ta...!”

Đúng vậy nhỉ.

Hơn nữa, không có người bị thương.

Merry và Shihoru đến ma thuật cũng không phải dùng.

“Làm được rồi!” Yume nhảy căng lên. “Tụi Yume hơi bị giỏi phải không!?”

Ranta cười ha hả. “Cái đồ ngực lép nhà bà, có nhảy lên cũng chẳng thấy rung rinh chút nào... Ái. Đừng có mà đấm tôi!”

“Tại Ranta nói mấy thứ đáng ăn đấm đấy.”

Moguzou nâng cao hai nắm đấm rồi giật xuống làm động tác ăn mừng chiến thắng và gật đầu.

Shihoru tuy có chút dè dặt nhưng vẫn nở nụ cười đầy vui mừng. Merry thì có vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Không phải mình không thấy lằng lằng.

Có thấy chứ.

Cảm giác đó dâng lên từ đầu ngón chân, vừa mơn man lồng ngực Haruhiro, vừa quay ngược lên đến tận đỉnh đầu khiến cậu ngây ngất.

Thật ra cậu muốn đắm chìm trong cảm xúc này thêm một lúc nữa.

“... Ghê thật!” Anh-chàng-Dễ-Chịu của tổ đội Choco thì thẩn.

“Đúng là đàn anh có khác.” Tuỳ vào cách tiếp nhận mà lời nói của anh-chàng-Ngu-Ngo nghe vừa có vẻ như đang mỉa mai, lại cũng vừa không giống vậy.

“Được, được cứu rỗi...” Cậu-Tu-Sĩ ngẩng bật xuống. Có vẻ cậu ta đã khá sợ hãi.

“Ồ...” Bạn-Tóc-Tém thoáng ngẩn người.

Choco đang nhìn về phía Haruhiro, cũng ngẩn người giống bạn-Tóc-Tém. Miệng cô ấy hơi mở ra.

Một cảm giác không tệ.

Thế mà lại bị anh-chàng-Lêu-Nghêu phá hoại.

“Ờ thì, mọi người cũng hạ lũ orc khắp nơi kia kìa.”

“Nàyyyyyyyyyyyyyy!” Ranta chĩa mũi thanh trường kiếm dính đầy máu orc về phía anh-chàng-Lêu-Nghêu. “Tên kia! Đừng có dội một gáo nước lạnh ngay khi người khác đang cảm thấy tự hào! Nhà người là ông già dội nước đấy à!”

“... Tôi không già đến mức ấy. Với lại, ông già dội nước là loại người gì thế?”

“Làm sao mà tôi biết được chuyện đấy!”

“Chính ông nói ra còn gì.”

“Ồn quá! Lắm mồm quá đi! Chỉ vì lưng hơi dài một tí...!”

“Ranta! Đủ rồi đấy!”

Mặc dù khả năng nhận biết bầu không khí của anh-chàng-Lêu-Nghêu cũng khá là đáng nghi ngờ nhưng giờ không phải lúc để đắc ý. Haruhiro lao về chỗ vớt thang và khiên.

“... Phải đi thôi! Bọn mình phụ trách thang mà...!” Cậu cấp tốc buột khiên lên lưng rồi cõn lại thang. Hình như đã có không ít lính tình nguyện đang áp sát tường thành.

Bọn Haruhiro chạy, rồi lại chạy.

Tổ đội của Choco cũng theo sau.

Những trại bọn cậu đi qua đâu không có người, chỉ thấy toàn xác lũ orc.

Haruhiro đã tưởng Yume nói: “Teo rồi...!” nhưng không phải, có vẻ cô ấy nói là: “Tên kia...!”

Bọn orc xếp hàng trên tường thành và giương cung tên. Không phải chỉ giương lên đơn thuần. Chúng đã nhả tên rồi.

“T... toi rồi! Khiên...! Tên kia...! Mọi người cũng mau giơ khiên...!”

Những mũi tên dội xuống từ trên trời. Haruhiro mang khiên như thể che ô. Vác thang khi vẫn phải giữ khư khư cái khiên đúng là rất khó, nhưng biết làm sao được. Dù số lượng tên không nhiều lắm nhưng thỉnh thoảng vẫn bay đến chỗ này. Trúng một phát có khi hi sinh luôn mất.

“Thang đâu...! Nhanh lên...!” Những người lính tình nguyện gào lên ở cạnh tường thành.

“Qua ngay!”

Cậu ngăn Ranta đang chuẩn bị lao lên.

“Phải ghép thang đã chứ...!”

“...Ừ nhỉ! Đúng rồi!”

“Merry, Yume, Shihoru dùng khiên che hộ với...!”

Ba cô gái đặt khiên cạnh nhau còn bọn cậu ghép thang ở bên dưới. Cậu ghép các khúc lại với nhau rồi đóng đinh. Tay cậu run rẩy. Âm thanh mũi tên đâm vào khiên vang lên, Shihoru bật ra tiếng kêu “... Á!” khe khẽ. Cậu không sao dồn sức một cách đàng hoàng được.

“Đưa cho tớ!”

Moguzou giật chiếc búa kim loại từ tay Haruhiro rồi liên tiếp đóng đinh. Hết đập xuống lại nhắc lên. Cậu nghĩ là... ổn rồi.

“Được rồi, đi thôi...!”

Hai chiếc thang sau khi hoàn thành đầu có tổng chiều dài hơn bốn mét. Một người không thể mang được. Bọn cậu quyết định chia thành nhóm

Haruhiro cùng Ranta, Moguzou cùng Yume, mỗi nhóm mang một chiếc.

Bọn orc cũng đang liều mạng chống trả. Càng tiếp cận tường thành thì số lượng tên càng nhiều. Uy lực cũng tăng lên. Tên đâm pặp pặp vào những tấm khiên. Mà... *Cái kiểu này...!? Không phải bọn mình đang bị tập trung nhắm bắn à!?*

“Oái, toi r ấ, toi r ấ, toi r ấ, toi thật r ấ...!”

“Đáng đáng đáng sợ quá...!”

“Ô ô ô ô ô...”

“A a a a a...!”

“... Mọi, mọi người, cố gắng lên...!”

“Không sao đâu! Bọn mình có khiên mà...!”

Đừng dừng lại. Không được phép dừng lại. Dừng lại dù chỉ một giây cũng có thể sẽ không tiến lên tiếp được nữa. Thẳng tiến. Chỉ còn cách tiến thẳng một lèo mà thôi.

Cả bọn vừa lớn tiếng hét gì đó vừa xông lên dù suýt ngã nhào để gác thang lên tường thành đầy gai tua tủa.

Tất cả lính tình nguyện cùng đồng thanh hô vang. Hết thấy mọi thứ lung lay, rung chuyển. Cứ như tiếng reo hò chiến thắng. Còn mãnh liệt hơn cả lúc hạ gục lũ orc. *Sao nào! Sao nào...! Bọn này làm được rồi! Làm được rồi, làm được rồi! Nhìn đi! Hãy nhìn xem! Đây là thứ được gọi là tràn đầy hưng phấn đấy nh?*

“Tránh ra...!”

Renji đẩy Haruhiro ra. Cậu ta đang định leo lên thang. Ngay phía trên là lũ orc c ầm cung tên, thế mà cậu ta chẳng thêm mang theo khiên. *Cậu ta không thấy sợ sao? Khí phách quá đi mất.*

“Đợi đã, Renji!” Giọng của Brichan vọng tới. “Không cần phải vội thế đâu...!”

Lại lung lay và rung chuyển.

L ần này thì không phải ở đây. Là ở đâu? Bên tường thành phía Tây của Đội Arawashi à? Hay là... Dù thế nào thì cũng không phải giọng của con người. Có lẽ là lũ orc. Những tiếng gầm giận dữ. Khối âm thanh ấy tập hợp lại với nhau khiến đất trời rung chuyển. Có lẽ nào...

“Là hướng cổng chính sao...!?”

11. Chiến binh vùng Biên cảnh

*J*ên anh ta là Anthony Justin.

Anh là một chiến binh cao quý trực thuộc đoàn chiến binh, lữ đoàn số một, quân đội vùng Biên cảnh đầy danh tiếng.

Không phải là loại chiến binh tầm thường.

Một chiến binh *lão luyện*.

Đặt cược danh dự của một chiến binh, Anthony tham gia chiến dịch “Song đầu xà” với tư cách một tiểu đoàn trưởng đầy vinh dự của đoàn chiến binh. Anh đã dự định đường đường chính chính tấn công trực diện thẳng vào Pháo đài quan sát Dead Head.

Tất nhiên, những chiến binh cỡ như Anthony, một khi đã đặt mình ở chiến trường thì vị trí ngay đầu chiến tuyến là thích hợp nhất, và thực tế, anh ta đang cố dẫn dắt những thuộc hạ can đảm của mình áp sát tường thành của pháo đài, nhưng trong thâm tâm anh ta có chút không thoải mái.

Len Water.

Cái gã đàn ông đẹp mã, ẻo lả đó. Thánh kị sĩ cái gì chứ. Chuẩn tướng cơ đấy. Cái đồ nhu nhược sinh ra ở Bản địa. Nói đến thánh kị sĩ, thông thường đó phải là người đi đầu toàn quân, lấy thân mình bảo vệ cho đồng đội. Ít nhất là những thánh kị sĩ gan dạ sinh ra tại vùng Biên cảnh đều như thế, nhưng tên Chuẩn tướng thối nát mang danh thánh kị sĩ kia lại khác. Hắn ta bắt một trăm thánh kị sĩ cùng vài tu sĩ bảo vệ cho bản thân, rồi ngạo nghễ đi ở phía sau quân chủ lực. Đồ ngu. Một tên yếu đuối đại ngu ngốc. Rác rưởi. Cái gì mà người kế thừa dòng máu của gia tộc Water danh giá chứ! Ai thêm quan tâm. Chết đi! Chết rục luôn đi!

Cho dù việc Tướng quân Graham Lasentra chỉ huy cuộc tấn công Thành lũy cốt thép Riverside là đương nhiên đi nữa thì ngay từ đầu, Chuẩn tướng Ian Ratty, người sinh ra và lớn lên tại vùng Biên cảnh, chiến binh trong số các chiến binh, mới là người nên chỉ huy đội quân chủ lực anh dũng vô song sẽ đánh hạ Pháo đài quan sát Dead Head. Còn mấy tên như

Len Water thì cứ ở lại Alterna, run lấy bấy r ồi kêu chiêm chiếp như gà con mới nở cho r ồi.

Thực tế, cho đến tận lúc này, khi Anthony và những người khác đã giày xéo trại của lũ orc, tiếp tục áp sát tường thành, hiện giờ cũng sắp dùng cỗ máy công thành phá cổng chính dưới làn mưa tên rơi như trút, tên đó vẫn chẳng được cái tích sự gì. Lúc đầu hắn có hô hiệu lệnh: “Tiến lên!” Nhắc tới việc hắn ta đã làm thì chỉ có thế. Đến cả trẻ ranh cũng làm được.

Quá nửa các chiến sĩ trực thuộc quân đội vùng Biên cảnh thuộc *Hội Biên cảnh*. Những chiến sĩ sinh ra tại vùng Biên cảnh đều hãnh diện về sự dũng mãnh thô ráp của mình và khinh thường hết mức những kẻ yếu đuối sinh ra ở Bản địa. Bởi đám đó là những kẻ vô dụng đáng bị coi thường khinh bỉ, kiếm cũng không vung được cho tử tế, chỉ biết tỏ ra ngạo mạn mà thôi.

Nói thật, tại thời điểm tên Len Water nhận chức chỉ huy, sĩ khí của các chiến binh thấp vô cùng. Vốn dĩ trong chiến dịch lần này, tất cả đều muốn sang bên Thành lũy cốt thép Riverside. Việc bị phân sang trận đánh dĩ nhiên sẽ thắng ở Pháo đài quan sát Dead Head khiến tất cả mọi người đều cảm thấy thất vọng không ít thì nhiều. Đương nhiên họ vẫn sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Pháo đài sẽ bị đánh hạ nhưng nếu thắng thì công lao lại về tay Len Water. Và r ồi, không thể nào có kết quả khác ngoài chiến thắng.

Tên khốn Len Water.

Tên chết tiệt đó.

Vậy ra đây là thứ mang tên quyền lực của danh gia vọng tộc? Tóm lại là như thế chứ gì? Không phải là thực lực. Dù không làm gì thì công trạng vẫn d ồn về phía hắn, tự động tích lũy ngày một nhiều hơn. Mọi thứ đã được trù tính như thế.

Tướng quân Lasentra, người có thể nói là biểu tượng của quân đội vùng Biên cảnh, năm nay đã bốn mươi sáu tuổi. Mặc dù ông vẫn đang tuổi tráng niên nhưng lời đồn rằng phải chăng phía Bản địa muốn có được Tướng quân đã bắt rễ sâu trong dân chúng. Người ta cũng nói ông đã nhiều lần khước từ yêu cầu bổ nhiệm Đại Tướng quân. Nhưng đến một lúc nào đó, chắc rằng ngài Tướng quân cũng sẽ bị phía Bản địa mang đi. Vậy chẳng phải Len Water đang nhắm đến vị trí kế tục à?

Hiện nay trong quân đội vùng Biên cảnh, dưới Tướng quân có ba Chuẩn tướng. Chuẩn tướng Ian Ratty, tên khốn Len Water. Tiếp đó là Chuẩn tướng Jauld Horn, người luôn ở bên cạnh Tướng quân.

Nếu nghĩ theo hướng thông thường thì Chuẩn tướng Horn sẽ là người kế nhiệm nhưng ông ấy lại quá thân cận với Tướng quân. Tướng quân có lẽ sẽ muốn mang Chuẩn tướng Horn theo đến Bản địa. Nếu vậy, chuẩn tướng Ratty sẽ là tướng quân tiếp theo. Luận về thực lực thì không thể nào sai được, nhưng Len Water là một tên khốn kiếp nên hẳn có lẽ đang âm mưu sử dụng sức mạnh của gia tộc danh giá để cướp lấy vị trí tướng quân. Có thể lắm. Và một trường hợp không hẳn là không có khả năng, rằng đồ khốn kiếp vẫn chỉ là đồ khốn kiếp, và có lẽ hẳn đang muốn nhanh nhanh chóng chóng quay về Bản địa. Giá mà hẳn quay về Nhanh biến về đi. Kẻ khốn kiếp sẽ hợp với thế giới của những kẻ khốn kiếp.

Bên kia dãy núi Tenryuu, tại vùng Bản địa mà Anthony chưa từng thấy bao giờ, có vài chục, vài trăm thành phố nơi con người sinh sống, đồng ruộng trải dài ngút ngàn mắt, những con gia súc đang nhả nhả rong chơi ở đó. Những bộ tộc man di không quy phục Vương quốc Arabakia chiếm cứ phía Nam, nhưng không phải là mối đe dọa đối với Vương quốc, giao tranh thi thoảng vẫn xảy ra nhưng chẳng có mấy binh lính chết trận. Các bộ tộc man di thường đánh lẫn nhau, có lúc Vương quốc cũng phải đứng ra phân xử. Vương quốc như một người cha nhân từ, còn các bộ tộc man di giống như những đứa con trai. Ở Bản địa, sản xuất phát triển, người người đều yêu ca hát nhảy múa, ở đó chan chứa sự bảo hộ của Thần ánh sáng Lumiaris và ánh sáng thì ngập tràn khắp muôn nơi. Tất cả tiện tệ lưu thông ở Alterna đều được đúc ở Bản địa, nhưng với mười đồng bạc ở Bản địa, ta có thể mua những thứ mà ở vùng Biên cảnh có giá một đồng vàng. Bản địa là nơi giàu có, vùng đất có tất cả mọi thứ, người nghèo cũng có thể nhận được đồ ăn thức uống hay quần áo nếu quỳ gối trước người giàu. Ở Bản địa, dẫu là kẻ bần cùng phải đi ăn xin cũng sống tốt hơn binh lính ở vùng Biên cảnh.

Thôi nát.

Tất cả những thứ đó đều khốn nạn.

Nhờ ai mà lũ khốn kiếp ở Bản địa có thể duy trì cái cuộc sống khốn nạn đấy. Chính là nhờ những chiến binh đang đổ máu nơi vùng Biên cảnh giống như Anthony. Giả sử Alterna bị hạ, những thứ như con đường huyết

mạch Chiryuu nằm bên dưới dãy núi Tenryuu, kết nối vùng Biên cảnh và Bản địa, sẽ bị phát hiện ra ngay lập tức. Lũ orc hay undead sẽ ùn ùn kéo vào Bản địa. Bản địa sẽ bị xâm lược và đàn áp một cách dễ dàng.

Bản địa được dựng nên từ sự hi sinh của những người như Anthony.

Một toà lâu đài trên cát.

Chính vì vậy, dẫu Bản địa trong những câu chuyện có tuyệt vời đến đâu, có giống thiên đường nơi hạ giới thế nào, thì nó cũng chỉ là một đồng cứt.

Nói thật lòng, Anthony muốn tự mình xâm phạm vùng Bản địa thối tha và cướp đoạt mọi thứ thay cho lũ orc hay undead. Chắc chắn anh có quyền làm thế. Chính nhờ những người như Anthony cần mẫn làm nhiệm vụ mà của cải của đám đó mới được bảo vệ, và bọn chúng thì có thể tiếp tục làm ra của cải. Đó chính là những tài sản được tạo ra nhờ công của Anthony và những người khác. Nói những thứ đó thuộc về những người như Anthony cũng chẳng phải quá lời.

Tất nhiên, anh sẽ không làm chuyện đó.

Tuy một phần cũng vì nó không thực tế, nhưng chủ yếu là bởi Anthony Justin có niềm kiêu hãnh của một chiến binh. Anh thích rượu, gái đẹp cùng thức ăn ngon, nhưng tất cả những thứ đó hiện hữu là nhờ có chồn sa trường của những người đàn ông. Nơi Biên cảnh này có cuộc chiến của các đấng nam nhi.

“Chết đi, Len Water...!”

Khi Anthony hét lên cổ vũ như vậy, những chiến binh đang hợp sức quăng chiếc cột gỗ phá thành đầu ngoác miệng cười nhạo nhỏ.

“Chết đi, Len Water!”, “Chết đi!”, “Chết phút luôn đi!”, “Chết đi, Len Water!”, “Chết phút luôn đi!”, “Chết đi, Len Water...!”

Nếu tiếng hô của những chiến binh truyền đến tai của Len Water đang ở tuyến dưới thì sau này sẽ thành chuyện không hay. *Nhưng ai thêm quan tâm chứ! Chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Nghĩa vụ với tư cách là những chiến binh. Chúng ta thề trên danh dự của người chiến binh.*

“Đếm ba, hai, một rồi cùng lên nhé...” Người chiến binh có nhiệm vụ ra hiệu lệnh vùng kiếm lên quá đầu. “Ba...”

Những tiếng hô sau đó bị nhấn chìm.

Tiếng rống giận dữ. Những tiếng rống giận dữ trút xuống. Là lũ orc.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Lũ orc đang lao xuống từ trên tường thành. Chúng rơi xuống. Tường thành phía Nam cao sáu mét, tuyệt đối không hề thấp. Nhưng lũ orc thật can đảm. Chúng nhảy ra và rơi xuống mặt đất không chút sợ hãi. Có những tên orc cứ như vậy mà đè bẹp chiến sĩ của quân ta.

Những tên khốn kiếp sinh ra ở Bản địa hay xem thường chủng tộc đối địch như bọn orc, nhưng người lớn lên ở Biên cảnh như Anthony không có cái thói ấy. Họ thậm chí còn dành sự kính trọng nhất định, đặc biệt là với những tên orc dũng mãnh và ngoan cường.

Orc là những kẻ cường tráng, ương ngạnh và không biết sợ.

Đã có mười, không, phải hơn hai mươi tên orc đã xông vào... không, phải nói là bay vào quân tiên phong của ta, những người hầu như chỉ cảnh giác với tên từ trên đầu rơi xuống.

Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt. Những chiến binh đang cố gắng đi đầu khiến cỗ máy công thành đã bị lũ orc quét sạch trong tích tắc. Dù có mất cảnh giác đi chăng nữa cũng không thể tin những chiến binh dày dạn kinh nghiệm lại có thể bị hạ gục đơn giản đến thế này. Nhưng ngạc nhiên cũng chẳng ích gì.

Cổng chính vẫn chưa mở. Đám orc đã mở một cuộc tấn công không còn đường quay lại. Chúng là đội cảm tử. Những tử sĩ.

Ngược lại, quân ta tham gia chiến dịch này với tiền đề là mình sẽ thắng. Chúng ta chắc chắn sẽ chiến thắng. Không thể thất bại được. Ai cũng nghĩ như vậy cả.

Quân địch quyết tử theo đúng nghĩa đen. Còn phía quân ta lại chẳng hề có ý định chết trong trận chiến thế này. Tinh thần sẵn sàng chiến đấu của hai bên khác nhau. Khác nhau quá mức.

“Bình tĩnh lại...!”

Anthony chém một tên orc. Do đã vào thế Bind [Chặn kiếm] nên anh nhắm đến chiêu Wind [Cuốn lấy]. Nhưng đối phương cũng biết đi đầu đó. Hấn đẩy anh ta để tách ra.

“Bao vây! Bao vây đi...! Không có nhiều quân địch đâu...!”

Cấp dưới của Anthony ngay lập tức định tuân theo mệnh lệnh của anh, nhưng cũng có nhiều chiến binh đã trở nên luống cuống. Họ không thể cử động thân thể như ý muốn. Và tên trút xuống chính chỗ ấy. Hỗn loạn ngày càng tăng thêm, ngày càng mở rộng.

“Tạm thời nên rút lui...!” Có ai đó hét lên.

“Đừng nói vậy!” Anthony vừa hoá giải nhát chém của tên orc vừa rống lên. “Các người quên mất niềm kiêu hãnh của chiến binh r ấ à! Nghe đây! Ra cơ sự này là lỗi của tên Len Water bất tài vô dụng! Chẳng còn cách nào khác, chúng ta sẽ phải chúi đầu cho hắn! Những chiến binh vùng Biên cảnh chúng ta sẽ lại đứng lên! Chiến thôi! Hỡi các chiến binh! Hãy theo ta...!”

12. Để sau

*Đ*ình hình tường thành phía Nam, mặt có cổng chính rõ ràng rất kì lạ. Rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra thế? Mình có cảm giác không hay. Mà phải nói là chẳng có gì khác ngoài cảm giác không hay cả. Thử hỏi thế có gay không chứ?

Gì thì gì, Đội Ryokuran cũng chỉ có thể tiếp tục tấn công tường thành phía Đông. Quân địch vẫn đang phòng thủ. Nếu không quét sạch lũ orc trên tường thành, tên bắn xuống vẫn sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Trước tiên phải trấn áp được tường thành phía Đông đã...!”

Brichan chỉ mũi kiếm về phía trên tường thành. Anh ta không mang theo khiên.

Xem ra cả bốn chiếc thang đều đã được bắc thành công. Nhóm Haruhiro thì đương nhiên không cần nói, nhưng tổ đội của Choco cũng vẫn đang sống khỏe.

Haruhiro dựa người vào tường thành và gioa khiên lên. *Không biết phía trên thế nào rồi? Không nhìn thấy nên mình chẳng biết nữa. Nhưng mà, bọn Renji đi trước chắc đang làm loạn lên rồi. Có phải vì thế không nhỉ? Hình như uy lực của những mũi tên đã yếu hơn so với khi nãy rồi...?*

Vừa mới thở phào một hơi bên dưới tấm khiên, cậu liền bị tóm gáy.

“Ồi!”

“Này! Đừng có xiu xuống thế, tụi mình cũng đi thôi, Parupiro!”

Là Ranta. Tên gốc Ranta. Hắn không biết là làm thế đau lắm à? Haruhiro gạt tay Ranta đi.

“... Parupiro là cái quái gì thế hả? Cơ mà... O? Đi là sao...?”

“Leo lên tường thành ý! Rõ ràng thế còn gì!”

“Không, nhưng mà...”

“Giờ này còn nhưng mà, mừng mủ, củ đậu, củ dền gì nữa! Đến đây!”

Lần này, Ranta định kéo tai Haruhiro. *Vừa vừa phải phải thôi*. Haruhiro nổi cáu và ngáng chân Ranta.

“Ồi...!?” Ranta ngã chổng vó rồi lập tức bật dậy.

“Cái thằng này...!”

“Oái...!? Mày định đánh tao thật đấy à!? Vào lúc này sao!?”

“Không liên quan!”

“Nghĩ thế nào thì cũng có liên quan!”

“Tao là người đàn ông không bị trói buộc bởi lẽ thường! Nói cách khác, tao là một nhà cách mạng!”

“Trong lúc mày nói mấy thứ ngu ngốc đấy thì mọi người đã trèo lên thang hết rồi kìa!”

“Cái gì!? Oé! Đúng thật!”

Khi nhìn sang, cậu thấy đến cả tổ đội của Choco cũng đang định leo lên thang. Haruhiro cũng không phải không nghĩ rằng giờ là lúc mình nên di chuyển.

“B... bọn mình cũng đi thôi!”

Nghe Moguzou nói, cậu hạ quyết tâm.

“Được rồi, đi nào! Tớ và Moguzou sẽ lên trước...! Mọi người theo sau nhé...!”

“Đồng ý! Tao sẽ lên trước...!”

Ranta đẩy bay Haruhiro ra rồi bắt đầu trèo lên thang.

“Thích làm gì thì làm, rõ rệt...!”

Haruhiro buộc khiên lên lưng rồi theo sau Ranta. Moguzou đang trèo lên một chiếc thang khác. Yume ở phía sau Haruhiro, còn Merry theo sau Moguzou. Shihoru leo cuối cùng.

Trận mưa tên đã ngừng.

Tuy phía trên tường thành là cảnh địch ta lẫn lộn, nhưng nhìn sao cũng thấy quân ta đang chiếm ưu thế. Gần chỗ bọn Haruhiro không có bóng dáng tên orc nào.

Ở vị trí gần góc Đông Bắc của tường thành, có cầu thang dẫn xuống phía bên kia tường. Quân địch dường như định tử thủ chỗ đó, nhưng quân ta, lấy Renji cũng như Đội Renji làm trung tâm, đang tấn công mãnh liệt.

“Tiến lên...!” Ranta hét lớn.

Chắc rằng đó chẳng phải động lực gì đâu, nhưng trùng hợp vào lúc ấy, Renji chém ngã một tên orc và sút một tên khác rơi xuống dưới.

Lớp phòng ngự của quân địch bị phá vỡ khiến những người lính tình nguyện sục sôi.

“Xông lên...!” Tiếng của Brichan vang lên sang sảng.

Renji và Ron chạy xuống cầu thang. Lũ orc đang chen chặt ních trên cầu thang hông ngăn không cho họ tiến bước. *Như vậy thì phải làm sao? Làm thế ấy hả?* Renji và Ron lao thẳng người vào lũ orc.

“Đẩy đi...!” Ron hét lạc cả giọng.

Không phải chứ.

Làm thật đấy à?

Đội Renji cùng những lính tình nguyện khác đẩy Renji và Ron. Đẩy hết sức. Làm vậy thì họ sẽ bị nghiền nát mất. Sẽ chết bẹp cho coi. Lũ orc cũng kháng cự và cố đẩy ngược lại, nhưng bọn Renji đẩy từ trên xuống dưới, còn lũ orc là từ dưới lên trên. Kiểu gì thì bọn Renji cũng có lợi hơn, chắc là việc ra tay trước có tác dụng hơn hết thảy.

Lũ orc đã ngã rạp.

Còn Renji và Ron thì sao?

Họ ở đó.

Không, ở đó là đương nhiên, nhưng họ vẫn đang đứng vững vàng. Renji và Ron đạp lên lũ orc để đi xuống dưới. *Thành công rồi.* Họ đã xuống hết cầu thang.

“Renji ghê thật...! Khủng quá...!”

Cậu cũng hiểu cảm xúc “bấn loạn” của Ranta. *Đúng thật. Renji siêu quá đi mất. Mấy tên đó cùng lứa với mình. Mình không muốn so sánh họ với nhóm của mình. Làm vậy chỉ thêm buồn mà thôi.*

Dù vậy, cậu vẫn thấy có chút hãnh diện. *Đám đó là cùng lứa với tôi đấy.* Cậu muốn khoe khoang với ai đó như vậy. Nhưng cậu sẽ không làm. Đìêu đó kể ra cũng thật khổ tâm.

Nhưng, Renji đúng là ngầu thật.

Mình đã biết điều đó rồi, nhưng cậu ta tuyệt vời quá.

Khác nhau một trời một vực. Cảm giác quá khác biệt, tới mức mình có thể nghe răng cười.

“Đừng tiến vào sâu quá...! Quân chủ lực vẫn chưa phá được cổng chính đâu...!”

Khi Brichan hét to ở trên tường thành, tên liền bay xuống từ những tháp canh vươn lên khỏi pháo đài.

Brichan dùng kiếm gạt những mũi tên đi. Dù hoàn toàn không hề nhìn về hướng những mũi tên bay tới, anh ta vẫn dễ dàng làm được.

Tuy Brichan không bị thương, nhưng tên không phải chỉ có một hai mũi. Vài người lính tình nguyện trúng tên và gục xuống.

“Cứ ở đây thì không ổn...!” Haruhiro nói to, để cho cả tổ đội của Choco đang ngơ ngác cũng có thể nghe thấy. “Nhanh lên! Xuống bên dưới có lẽ sẽ an toàn hơn...!”

“Tao biết rồi, thằng ngố!”

A... Ranta thật lắm mồm. Mà toàn nói thừa một hai câu. À mà bản thân cái sự tồn tại của mày đã dư thừa rồi đấy. Khoan, kìm chế, kìm chế. Hãy nghĩ việc này giống như là tu luyện. Một bài tu luyện tệ hại nhất trần đời.

Tháp canh là một công trình được xây chắc chắn, tên có vẻ đang phóng ra từ các khe hở, hoặc nói đúng hơn là các ô cửa sổ nhỏ. Do không nhìn thấy kẻ địch nên cũng không biết được thời điểm bắn tên.

Tên lại bay tới khi bọn cậu định hướng về phía cầu thang. Những người lính tình nguyện đang xuống cầu thang là mục tiêu bị ngắm bắn.

“Dừng khiên!”

Haruhiro giương tấm khiên đang buộc trên lưng lên.

Nhưng mọi người không ai mang khiên cả.

“... Ủa? Tại sao?”

“Yume nghĩ là không còn cần đến nữa, nên đã vứt ở bên dưới rồi. Tại cái đó nặng lắm mà.”

“... T... tớ cũng thế.”

“Cả, cả tớ nữa.” Moguzou tiếp lời Shihoru.

“Tao cũng thế luôn.”

“... Tớ nữa.”

“Ừ... Đến cả Merry cũng...”

Thế này hoá ra Haruhiro là thiếu số à? Nhìn thì thấy tổ đội của Choco cũng như những lính tình nguyện khác, gần như tất cả đều không mang theo khiên.

Tính tiết kiệm của Haruhiro đã cho kết quả. Kể cả thế thì chỉ với một chiếc khiên này...

“A. Có khiên rồi! Khiên của lũ orc!”

Nhìn qua thì có vẻ Đội Ryokuran vẫn chưa phải chịu tổn thất gì lớn, nhưng lũ orc thì đã chết khá nhiều. Những tấm khiên nằm lẫn lóc cùng với thi thể và kiếm. Đó là những tấm khiên bọc da thú của bộ tộc Zesh.

“Ồ! Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh...!”

Thấy bọn Ranta nhặt khiên của lũ orc lên, những lính tình nguyện xung quanh cũng nhanh tay bắt chước.

Cả bọn quay khiên về phía tháp canh rồi lao đến cầu thang. Có một, hai mũi tên cắm vào khiên nhưng không sao cả. Bọn cậu đã có thể bảo vệ cơ thể một cách nghiêm chỉnh rồi.

Đến giữa cầu thang, phía trước nghẽn lại, không thể tiến tiếp nữa.

Để vào được bên trong pháo đài thì phải leo lên cầu thang phía ngoài rồi đi đến lối ra vào nằm trên tầng thượng. Cầu thang phía ngoài cách cổng chính xấp xỉ một vòng pháo đài, nằm gần góc Đông Nam của tường thành. Thực tế, nó gần với tường thành phía Đông nhất.

Bọn Renji đang cố áp sát cầu thang phía ngoài rồi. Nhưng, lũ orc không ngừng kéo ra từ trong pháo đài, khiến những kẻ mạnh như Đội Renji có vẻ cũng đang bị chật chân.

“Tốt lắm! Cứ tiếp tục giăng co, trong lúc đó, đồng minh sẽ đến...!”

Brichan vừa dùng kiếm đánh rơi các mũi tên vừa nói một câu như vậy, nhưng như thế này có ổn thật không?

“... Không ổn chút nào cả!”

Haruhiro mở to mắt. Một đoàn orc đang tiến đến từ hướng tường thành phía Bắc, nơi có cổng sau. Quân chủ lực tấn công mặt Nam, đội biệt động là từ hai hướng Đông, Tây nên không có ai tấn công mặt Bắc. Có lẽ lũ orc đang phòng thủ ở tường thành phía Bắc khi biết tường thành phía Đông đã bị chọc thủng liền chạy tới cứu viện.

“Hồng r ồi! Bọn Renji sẽ bị tấn công theo thế gọng kìm...!”

“Những người đang rảnh tay mau sang chặn quân địch ở phía đối diện...!”

Brichan đưa ra chỉ thị không chậm trễ. Thế là một số tổ đội khẩn trương quay sang chuẩn bị đón đầu quân địch. Tuy nhiên, mọi việc không dễ dàng như thế. Dù có cố chặn quân địch đến từ hướng Bắc thì nhóm lính tình nguyện vẫn bị d òn vào khoảng giữa c ầu thang tường thành và c ầu thang phía ngoài pháo đài. Chính vì thế, hơn nửa số lính tình nguyện không thể di chuyển như ý muốn.

“Bọn mình cũng tham chiến thôi...!”

Anh-chàng-Dễ-Chịu, có vẻ là thủ lĩnh tổ đội Choco, nhảy xuống từ c ầu thang tường thành. Bọn Choco giương mắt lên kinh ngạc, nhưng cũng định theo sau anh-chàng-Dễ-Chịu.

“Khoan, đợi ch...”

Chẳng biết là tinh thần hưng phấn hay gì, nhưng liều lĩnh cũng có mức độ thôi chứ. Kẻ địch đến từ hướng Bắc chắc cũng phải tầm hai mươi tên. Mấy người chỉ là lính mới thôi đấy. Động não một chút đi.

“Bọn mình không ra đó có ổn không hả...!?”

Bị Ranta huých nhẹ vào vai, Haruhiro bối rối mất khoảng hai giây. *Chết tiệt. Không thể bỏ mặc họ được.*

“Được r ồi, đi thôi...!”

Trong lúc bọn Haruhiro nhảy khỏi c ầu thang thì cuộc chặn đánh cũng đã bắt đầu. Khí thế của lũ orc rất kinh khủng. Trong chốc lát đã có vài lính tình nguyện bị hạ... Họ ngã xuống. Những người đó chết r ồi sao?

Nhóm lính tình nguyện tiên phong bị vượt qua.

Hai, không, ba tên orc lao tới tấn công tổ đội của Choco.

Anh-chàng-Dễ-Chịu, anh-chàng-Ngu-Ngơ, anh-chàng-Lêu-Nghêu, mỗi người chặn một tên orc nhưng rõ ràng bọn họ không đủ sức.

Đầu tiên là anh-chàng-Ngu-Ngơ ngã dập mông, còn anh-chàng-Lêu-Nghêu bị d òn v ề phía tường thành. Anh-chàng-Dễ-Chịu bằng cách nào đó giao đấu được với tên orc nhưng thuộc dạng bị hạ lúc nào cũng chẳng có gì lạ.

Cậu-Tu-Sĩ xông lên trước, định dùng cây đoản trường đỡ một đòn của tên orc. Không được. Sức cậu ta kém xa hẳn ta.

Choco cùng bạn-Tóc-Tém đang ôm lấy nhau, co rúm hết người lại. *Các cậu đang làm cái gì thế hả? Làm như thế khác gì nói hãy đến giết tôi đi?*

Tất nhiên, tên orc chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Haruhiro muốn cứu họ, nhưng... dù làm thế nào cũng sẽ không kịp.

“Ohm Rel Ekt Param Darsh...!”

Là Shihoru. Shihoru đã giúp cậu. Nguyên tố bóng tối trông như đám tảo cầu màu đen phóng ra từ đầu gậy của Shihoru, vẽ một đường xoắn ốc rồi bay đi, đập thẳng vào mặt tên orc đang định ra tay tàn bạo với Choco và bạn-Tóc-Tém.

Đó là phép Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn].

Nguyên tố bóng tối vỡ ra, chui vào trong cơ thể tên orc qua mũi và miệng rồi nhanh chóng phát huy tác dụng. Tên orc đột nhiên ngẩn người ra. Dù nó cũng là phép thuật để chống lại nếu cảnh giác, nhưng không đến mức như Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ]. Hiện tại kẻ địch còn không cảnh giác nên phép thuật *chui vào* rất trơn tru. Tên orc có lẽ sẽ mất hết năng lực phán đoán thông thường, ban đầu ngẩn người như mất hồn, không lâu sau sẽ lắc lư và tỏ ra hưng phấn.

“Anger [Cú đâm phẫn nộ]...!”

Trước khi nó rơi vào trạng thái đó, Ranta đã mạnh mẽ nhảy vào, tung một cú đâm vào cổ họng tên orc.

Kể ra Haruhiro muốn là người thực hiện nhiệm vụ kết liễu tên orc đó, nhưng Ranta lại giành trước mất rồi. *Thôi đành chịu.*

Haruhiro vòng ra sau lưng tên orc đã đuổi anh-chàng-Lêu-Nghêu ra chỗ tường thành. Cậu đã vút khiên đi.

Quả nhiên cậu vẫn không nhìn thấy *đường kẻ* đó.

Tên này khác với lũ orc ở các trại. Không có khe hở nào ở phần lưng bộ giáp màu đỏ mà tên orc của bộ tộc Zesh này đang mặc. Đó là một bộ giáp làm từ những tấm kim loại. Lưỡi của dao găm không thể xuyên qua. Dùng Backstab [Đâm sau lưng] sẽ hỏng chuyện.

Haruhiro khoá vai tên orc từ phía sau rồi đâm dao găm vào khoảng giữa mũ trụ và áo giáp. Sau khi cậu đâm xuyên qua cổ họng hẳn rồi nhảy ra xa,

anh-chàng-Lêu-Nghêu nện trường kiếm vào tên orc đang lao đảo. Cậu ta khá cao nên khi vung thanh trường kiếm lên quá đầu rồi bổ xuống, uy lực có vẻ không tũ. Anh-chàng-Lêu-Nghêu liên tục vung thanh trường kiếm cho đến khi tên orc ngã gục và không còn động đậy nữa.

“... Cảm, cảm ơn cậu.”

Lờ tịt anh-chàng-Lêu-Nghêu đang thở không ra hơi và nói cảm ơn, Haruhiro nhìn quanh quất. Choco lại trở thành mục tiêu của lũ orc.

“Choco, phía sau...!”

“Ư...!”

Thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Choco nhảy sang bên cạnh, tránh được cú chém của tên orc.

“Gashururu...”

Tên orc chuyển hướng. Hấn lao về phía Haruhiro. Không thể đối đầu chính diện được. Chắc chắn không được.

Cậu mài giũa, tổng hợp các giác quan, tập trung vào chuyển động của tên orc. *Vũ khí. Kiếm một lưỡi. Hình như gọi là gahari. Đến rồi. Từ phía trên bên trái. Đánh trả. Swat [Đập ruồi]. Hấn xoay cổ tay nên cú tiếp theo sẽ là từ phía trên bên phải. Swat. Swat. Swat. Swat.*

Lực đánh mạnh quá. Dữ dội không khoan nhượng. Giả sử như có bất cứ cái gì chệch choạc, dù chỉ một chút, mọi thứ sẽ kết thúc.

Nếu kẻ địch định đo sức chịu đựng rồi tấn công một cách thận trọng, có lẽ trong lúc ấy, Haruhiro hẳn đã phạm sai lầm. Thật may vì hắn lại đặt mục tiêu kết liễu.

Tiếp theo là một cú vung mạnh. Cậu sẽ không thể đỡ được nó.

Haruhiro buộc mình phải bước lên trước. Cậu nghiêng người, không chặn thanh gahari của tên orc bằng dao găm mà để nó trượt trên lưỡi dao. Đó là một cú gạt đòn.

Đồng thời, cậu bắt lấy cánh tay của tên orc. Cậu đã bị cô Barbara ép học chiêu này liên tục trong hai ngày, và trong hai ngày đó, cậu bị bắt luyện tập toàn bằng hình thức thực chiến. Chiêu Arrest [Bắt giữ] nối tiếp sau chiêu Swat [Đập ruồi].

Mình không bẻ gãy được nhỉ.

Cánh tay của lũ orc to ghê.

Haruhiro đưa ra quyết định ngay tức thì, gạt chân tên orc trong khi vẫn vịn khuỷu tay hắn.

Tên orc phản ứng lại. Hắn không để mình bị Haruhiro đẩy ngã mà tự nhảy lên.

Hắn lộn người rồi đứng lên. Ngay trước khi hắn kịp thực hiện xong việc đó...

“Cảm ơn...!”

Là Moguzou.

Moguzou lao đến, giáng một chiêu Cảm ơn trăm tất sát vào đầu tên orc. Đúng là chiêu tất sát. Đầu tên orc vỡ toác ra cùng với chiếc mũ giáp. *Ôi chết mất. Moguzou quá tuyệt vời.*

“Cảm... cảm ơn cậu.”

Đôi mắt to của Choco mở lớn, tay cô ấy giữ chặt trên ngực. Cô ấy hình như đang trong trạng thái nửa sống sờ.

“Không có gì...”

Đang trả lời dở, Haruhiro bỗng kéo cánh tay Choco. Orc. Một tên orc khác đang đến. Nhờ có Moguzou nhanh chóng thu hút sự chú ý của hắn nên không xảy ra chuyện gì nhưng... cậu bất ngờ ở trong tư thế như đang ôm lấy Choco. Haruhiro bèn đẩy ra ngay lập tức.

“Xin... xin lỗi.”

“... Không đâu. Hiro đã cứu tớ mà.”

“Ừ thì đúng thế thật... A. Để sau nhé...!”

Để sau là cái gì cơ? Haruhiro cũng không rõ vụ đó lắm, nhưng hiện giờ cậu rất bận.

“Ga ha ha! Moguzou diệt được hắn hai tên cơ à! Đúng là chiến hữu của tôi...!”

Ranta sử dụng chiêu Exhaust [Bài xích hệ] và đảm nhận một tên orc. Moguzou thì đang ra sức nện, có vẻ lại hạ được thêm một tên nữa rồi.

Shihoru quyết định nhắm đến tên orc ở xa và đang dùng phép thuật để chế ngự hắn. Vì Merry làm nhiệm vụ bảo vệ Shihoru rồi nên có thể yên tâm.

Haruhiro ra hiệu bằng mắt với Yume. Cứ như mọi khi là được. Bọn cậu sẽ hỗ trợ Moguzou và Ranta để dọn dẹp kẻ địch càng nhanh càng tốt.

“Haruhiro...!” Ranta nhảy lùi lại bằng chiêu Exhaust [Bài xích hệ].
 “Mày với cô nàng đó có quan hệ thế nào vậy hả...!?”

“Cái gì, mà làm như mà vẫn còn rảnh để hỏi linh tinh vậy...!”

“Vì tao rảnh nên tao mới làm thế chứ! Ồi...!?”

“Chẳng rảnh tí nào thấy không!?”

“Điếc tai quá, đờngốc...! Hãy a! Reject [Xua tan thịnh nộ]...!”

Ngay khi vào thế Bind [Chặn kiểm] với tên orc, Ranta cố hất hấn ra nhưng khoảng cách không được xa lắm.

Moguzou không biết từ lúc nào đã thành thế một đấu hai. Ban này vẫn còn là một đấu một cơ mà. Yume dường như định kéo một tên orc ra khỏi Moguzou nhưng như vậy có vẻ vẫn rất gay go. Haruhiro cũng cảm thấy thà để mình dùng chiêu Swat [Đập ruồi] chống đỡ còn tốt hơn nhiều.

Khi nhìn sang phía Shihoru, cậu thấy Merry đang vung cây tích trượng, cố giữ khoảng cách với một tên orc. Cậu phải nghĩ cách gì đó giúp bên đây nữa.

Cả bọn đến cực hạn rồi. Dù vậy cũng không được hoảng loạn. Bọn mình không đơn độc. Còn có những lính tình nguyện khác nữa. Không hạ được chúng cũng không sao. Chỉ cần giữ chân chúng là được.

Nhưng quả nhiên chúng không phải những đôi thủ đơn giản. Chỉ riêng việc giữ bình tĩnh đã là cố hết sức rồi. Đáng sợ quá. Tạm thời, phải giúp Merry và Shihoru. Tiếp theo. Tiếp theo là... Không, việc sau đó thì sao cũng được. Trước tiên là...

"Iriiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...!"

Tiếng gì vậy?

Không phải orc. Là con người. Giọng phụ nữ, tựa như xuyên thủng bầu trời.

“Đến r ấ...!”

Trên tường thành, Brichan nhảy dựng lên.

Có thể thấy bằng mắt rằng cử động của lũ orc phía Bắc trở nên trì độn. Nói đúng hơn, chúng đang hoảng loạn. Phía sau. Tiếng hò hét rộ lên ở sau lưng chúng.

“Viện binh đến rồi...!” Brichan làm động tác hôn gió. “Đội Arawashi...! Yêu cầu quá, Kajiko...!”

13. Sai lầm của chúng ta

Sau đó là thế trận một chọi mười.

Đội quân orc phía Bắc bị nhóm đánh chặn của Đội Ryokuran bên phía bọn Haruhiro và Đội Arawashi tấn công theo thế gọng kìm và nhanh chóng chịu nhiều tổn thất. Bọn họ đã tồn mấy phút cho đến lúc địch bị tiêu diệt hoàn toàn thế nhỉ? Rất nhanh. Chỉ trong vài phút, phải đến hơn hai mươi tên orc đã trở thành những cái xác không hồn mà chẳng kịp kêu một tiếng. Vì chúng là kẻ địch nên cậu sẽ không làm những việc như là thương hại, nhưng cậu vẫn nghĩ chuyện này thật khủng khiếp. Cậu đã quen ngửi mùi xác chết rồi. Nhưng nhiều đến mức này vẫn làm cậu khá là ngộp thở.

Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] của Kajiko đi ngang qua Haruhiro.

Những chiếc khăn lông vũ trắng các cô gái quấn quanh cổ lẫn vật trang trí bằng lông vũ trắng gắn trên mũ giáp, mũ hay khăn đội đầu của họ đều nhuộm đầy vết máu bắn lên.

“... O... oách quá đi...!”

Ranta thì đang nhìn họ không rời mắt nhưng... *nói là đáng sợ nghe đúng hơn là oách đấy.*

“Britney! Công chính thế nào rồi!?”

Kajiko hỏi bằng giọng đáng sợ như muốn đánh nhau. Brichan vẫn đang ở trên tường thành phía Đông và lắc đầu.

“Không xong rồi! Có vẻ vẫn chưa phá được! Đứng từ đây thì không thấy gì nhưng có vẻ bọn họ đang phải khổ chiến đó!”

“Vậy thì tự chúng ta hạ thành là được!” Kajiko dang rộng hai tay. “Hỡi những người lính tình nguyện, hãy nghe đây! Quân đội vùng Biên cảnh treo thưởng một trăm đồng vàng cho tên Keeper Zoran Zesh! Ngoài ra, cũng có khoản tiền thưởng năm mươi đồng vàng cho đầu của tên thầy pháp Abael,

kẻ tính đến nay đã giết hại không biết bao nhiêu binh lính và lính tình nguyện bằng thuật nguyền rũa ấy!”

“Một trăm...!”, “Một trăm đồng...!”, “Một trăm đồng vàng...!”, “Năm mươi đồng...!?”, “Một trăm gold!”, “Năm mươi gold ấy hả...!?”, “Ghe thật...!”, “Thật vậy hả...!”

Tên trút xuống từ tháp canh như định dội một gáo nước lạnh vào Đội Ryokuran và Đội Arawashi đang xông vào ầm ĩ. Có vẻ vài người lính tình nguyện đã bị trúng tên. Anh-chàng-Ngu-Ngo bên tổ đội Choco cũng bị tên găm vào vai, nên cậu-Tu-Sĩ đã bắt đầu chữa trị cho cậu ta.

“Nhật, nhật khiên...!”

Haruhiro vội vàng nhật khiên của lũ orc lên. Nhưng hình như mọi người chẳng còn để tâm đến mấy mũi tên nữa. Màu mắt của những người lính tình nguyện đã hoàn toàn thay đổi. Họ dỗi mắt về cầu thang phía ngoài pháo đài, rồi từ cầu thang vào bên trong pháo đài. Một trăm đồng vàng. Thêm năm mươi đồng nữa. Một trăm gold. Năm mươi gold. Tổng cộng là một trăm năm mươi gold. *Trong đầu bọn họ chỉ còn mỗi cái đấy thôi à? Ừ thì một trăm năm mươi gold quả là rất hấp dẫn. Số tiền quá lớn nên mình cũng có chút khó hình dung.*

“Ư oa a...!” Một giọng nghe khá quen từ xa vọng tới. Đó là Ron. “Xông vào trong pháo đài thôi...! Bọn ta sẽ lên đầu tiên...!”

Khi nhìn từ cầu thang ở tường thành phía Đông thì thấy họ lúc tiến lúc lui, nhưng cuối cùng họ đã đột phá được qua hàng phòng thủ chắc chắn của quân địch.

Thành viên Đội Ryokuran và Đội Arawashi trở nên lộn xộn, chen chúc nhau trên cầu thang phía ngoài. Cứ như một dòng nước chảy xiết tạo nên bởi các lính tình nguyện. Tên vẫn bắn ra vun vút từ tháp canh nhưng dòng chảy ấy không dừng lại. Nó không liên quan gì đến ý chí cá nhân. Không ai có thể dừng lại. Haruhiro cũng bị đẩy đi. Đồng đội cậu vẫn ở bên cạnh. Cậu chỉ biết được có vậy thôi.

“Ta sang bên cổng chính một cái...! Xem quân chủ lực thế nào rồi! Chỗ này nhờ cứng nhé, Kajiko...!”

“Britney, lúc anh về thì mọi chuyện đã xong hết rồi...!”

“Đừng kích động mà hãy biết kiềm chế chút đi...! Có còn là trẻ con nữa đâu...!”

“Nói với cái lũ quân chính quy vô tích sự ấy...! Tìên thương vào tay tôi rồi...!”

“Thật là...! Đừng có làm chuyện liều lĩnh đấy...!”

Brichan đi đâu sao? Có phải anh ta nói là ra phía cổng chính hay gì đó không nhỉ? Thôi kệ. Chuyện đó sao chẳng được. Giờ không phải lúc. Cầu thang phía ngoài. Cuối cùng cũng đến cầu thang phía ngoài rồi. Mặc dù vẫn đang đôn ứ hết cả lại. Có leo lên nổi không đây? Dù tình thế hỗn loạn khiến cậu không khỏi nghĩ mấy chuyện như vậy, nhưng cậu vẫn tiến lên. Không hiểu sao cả đoàn người vẫn từ từ tiến lên. Ngay kia. Đến tầng thượng của pháo đài rồi... Oa. Oaaa. Nhiều tên quá. Tên bay tới từ ba hướng là ba toà tháp canh. Đây chính là mưa. Một cơn mưa tên. Haruhiro xoay xở giờ khiên lên. Vài mũi tên đã cắm vào khiên trong lúc cậu di chuyển đến cửa ra vào của pháo đài.

Cậu vút tám khiên đi ngay trước khi bị xô đẩy vào trong pháo đài. Moguzou. Có mặt. Ranta. Có mặt. Yume. Shihoru. Merry. Có mặt. Cậu cũng thấy mặt Choco. Cảm giác thế. Trong cái đông hỗn loạn này đúng là chẳng biết đâu mà lần. Cậu cũng không rõ tình trạng bên trong pháo đài. Tạm thời cứ phó mặc cho số phận. Cậu hết chạy qua các lối đi rồi lại xuống cầu thang.

Tầng ba.

Tầng hai.

Rồi đến tầng một.

Tầng một của pháo đài có trần nhà khá cao, hơn nữa lại còn rộng. Rộng đến nỗi cậu tự hỏi nó có phải là khoảng không gian mở chiếm gần hết cả tầng hay không.

Có cầu thang ở bốn góc. Cầu thang bên Haruhiro vừa leo xuống có lẽ là cầu thang ở góc Đông Nam. Nghe bảo muốn lên tháp canh phải leo cầu thang từ tầng một thì phải? Tức là chắc chắn ba cầu thang khác nằm ở góc Tây Bắc, Tây Nam và Đông Bắc sẽ dẫn tới các tháp canh. Trên tường có bốn cánh cửa, đều đã bị mở toang. Nghĩ là đã tìm kiếm xong hết rồi à? Đã vài lần cậu giẫm phải hay nhảy qua xác của lũ orc trên lối đi, nhưng ở tầng một thì không như thế. Dường như đã có một trận chiến khá ác liệt

diễn ra cho tới khi bọn Haruhiro đến. Mười tên orc đã chết, hoặc hơn thế, lính tình nguyện cũng có vài người ngã xuống. Có người đang được đồng đội chữa trị, cũng có người không. Tóm lại, họ đã xử lí xong cả rồi.

“Giờ thì, không biết đi bên nào mới *trúng thưởng* nhỉ?”

Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] của Kajiko có vẻ định tấn công toà tháp canh nằm ở góc Tây Bắc. Đội Renji chọn toà tháp canh ở góc Tây Nam. Thấy vậy, phần lớn lính tình nguyện còn lại có vẻ định hướng về tháp canh góc Đông Bắc.

“Làm sao đây!?” Ranta nâng tấm che mặt của chiếc mũ giáp lên rồi nhìn qua nhìn lại ba chiếc cầu thang. Cạnh tranh với Kajiko hay Renji thì cũng chẳng có cửa thắng đâu, quả nhiên bọn mình cũng nên chọn tháp canh Đông Bắc nhỉ...!?”

“Không...”

Mình phải quyết định.

Haruhiro đưa ra quyết định trước khi kịp suy nghĩ lung tung không phải thế này hay không phải thế kia. Giống như trực giác vậy.

“Bọn mình đi cùng nhóm Renji thôi.”

“Mày bị ngu à! Đi cùng với mấy đứa đấy thì chẳng có nổi một phần vạn khả năng bọn mình lấy được đầu tướng địch đâu!”

“Dù sao thì bọn Yume cũng chẳng lấy được đâu mà.”

“Ngốc nghếch! Yume ngốc nghếch! Phải có quyết tâm cao lên chứ!”

Shihoru phì cười. “... Tớ cho rằng kẻ nghĩ là nếu đi cùng với nhóm Renji thì không có đến một phần vạn cơ hội chẳng đủ tư cách nói thế đâu...”

“Ừm. Ờ nhỉ. Cũng đúng. Được rồi! Lén lấy trộm thôi...!”

“Ha ha ha...” Moguzou cười khỗ sở.

“Đồ hèn.” Merry lạnh lùng nói.

“Thoải mái đi...!” Ranta nhăn nhó cười đắc ý. “Với hắc ám kì sĩ tôi đây, đó chính là lời khen ngợi tuyệt nhất đấy...! Phư ha ha ha! Hỡi Bóng tối, hỡi Chủ nhân Ác đức, Demon Call [Triệu hồi Ác linh]...!”

Ở vị trí hơi chênh lên trên phía sau đầu Ranta, một thứ giống như đám mây màu tím than hiện ra.

Đám mây cuộn xoắn ốc rồi nhanh chóng thành hình.

Đó là Demon [Ác linh], kẻ hầi cận của hắc ám kị sĩ. Nó có hình dạng nửa thân trên không đầu của con người. Tương ứng với vùng ngực là hai con mắt trông như hai cái lỗ, bên dưới có cái miệng giống như vết nứt vậy.

(... Ki hi... Ki hi hi hi hi... Ki hi hi... Ki hi hi hi hi hi hi hi... Ki hi... Ranta sẽ chết.)

“Không phải chết đi mà là sẽ chết sao!? Sao tự đứng lại là dự báo cái chết thế, Zodiakun!?”

(... I hi hi... Giết Ranta.)

“Cuối cùng lại là dự báo sát hại hả!?”

“Zodiakun, tay nào!”

Thấy Yume chìa tay ra, tuy mồm thì nói (... Chết đi... Xấu kinh...) nhưng Zodiakun vẫn nghiêm chỉnh đưa tay ra.

“Ô. Zodiakun đúng là bé ngoan. Nhưng mà, xấu kinh thì phũ quá...”

(... Ki hi hi... Xin lỗi...)

“Ngowan thế!”

Zodiakun chẳng thêm phản ứng lại câu bắt bẻ của Ranta. *Sao mà lại bị Ác linh của bản thân sỉ nhục vậy hả?*

Tổ đội của Choco có vẻ vẫn đang phân vân không biết phải làm gì.

“Có thể là tôi hơi bao đ ồng nhưng các cậu đừng nên cố quá!”

Haruhiro không biết họ có tiếp thu lời khuyên của cậu hay không. Dù thế nào đi nữa thì bọn Choco có vẻ sẽ ở lại tầng một. Có cả những tổ đội khác cũng không định hành động. Như vậy sẽ an toàn hơn. Thế là được rồi.

Thực ra, đến cả bọn Haruhiro có lẽ cũng nên an phận ở lại tầng một. Tại sao các cậu không làm vậy? Bọn cậu đã giết orc. Bọn cậu đang tự mãn vì đã thoát kiếp *trai tân* sao? Bọn cậu thấy mình có thể làm được à? Cậu nghĩ rằng không phải như thế. Nhưng nếu là Haruhiro của mọi khi, ít nhất cậu cũng sẽ lưỡng lự. Tại sao cậu lại quyết định ngay lập tức?

Vì nếu đi theo bọn Renji sẽ không nguy hiểm mấy sao? Có lẽ cũng có một phần lí do như thế. Không thể nói là không có.

Đội Renji rất mạnh. Nếu nấp sau bọn Renji, chắc là sẽ không dễ chết.

Nói vậy chứ bọn cậu không định chỉ lần trốn thôi đâu. Chắc chắn nhóm Haruhiro sẽ trợ giúp được chút gì đó và bọn cậu cũng định làm thế.

Chuyện lạ đời là, trong Haruhiro không phải không có cảm giác muốn giúp nhóm Renji một tay. Dù cả bọn chẳng làm được những việc mang tính quyết định, nhưng khi có mặt ở đó, chắc không đến nỗi không có tác dụng gì. Đàng nào cũng thế, cậu muốn giúp sức cho bọn Renji hơn là những nhóm khác. *Mặc dù có thể sẽ không được chào đón hoặc bị đối xử như những kẻ phá đám cũng nên.*

Cậu không muốn nghĩ rằng cả bọn không thể làm được gì.

Nếu chỉ có một mình Haruhiro, bị gọi là đồ vô dụng cũng được thôi. Dù có bị chế nhạo thì cậu vẫn có thể cười cho qua chuyện. Nếu là bản thân mình, cậu sẽ từ bỏ. Nhưng đây là một tổ đội. Cậu có đồng đội. Moguzou là một chiến binh rất giỏi. Kể cả Ranta, dù là một tên chuyên làm người khác phát cáu, nhưng rất kiên cường, lại có cách sử dụng kỹ năng độc đáo. Yume lúc nào cũng hiền hoà, vô tư khiến mọi người dễ chịu, còn Shihoru tuy không nổi bật, nhưng biết nghĩ cho đồng đội và có tầm nhìn xa. Merry luôn hết mình trợ giúp mọi người.

Manato.

Bọn tớ đã trở thành một tổ đội rất tốt rồi.

Thật quá đáng tiếc khi cậu không có mặt ở đây.

Tớ vẫn muốn cùng tổ đội này hướng tới những mục tiêu cao hơn, cho dù chúng vô cùng khiêm tốn.

Tuy nghĩ rằng không cần phải vội vàng, nhưng kể cả ở giai đoạn hiện tại, tớ cảm thấy cả bọn vẫn có thể tiến thêm một chút.

“Đi thôi nàooooooooooooooooooooooo...!”

Nhóm Haruhiro đuổi theo Đội Renji với Ranta xông lên trước nhất. Chẳng biết có phải vì không muốn cạnh tranh với nhóm Renji hay không mà có vẻ ít lính tình nguyện nhắm đến toà tháp canh góc Tây Nam.

Cả bọn leo lên chiếc cầu thang xoắn ốc.

Chạy lên hết tốc lực.

“Mất tớ sắp quay mòng mòng rồi...!” Yume cười.

Cả bọn nghe thấy âm thanh và giọng nói truyền xuống từ phía trên. Những âm thanh chiến đấu.

“Trúng rồi à...!?”

Gần mép cuối cầu thang có những người lính tình nguyện đang co cụm lại. Số lượng là năm người. Là một tổ đội sao?

“Mấy người đang làm cái gì thế...!”

Nghe Ranta hét lên, người lính tình nguyện có vẻ là chiến binh bèn trừng mắt.

“Muốn cũng không vào được...! Tình hình khủng khiếp lắm...!”

“Mấy người là đồng đội à! Tình hình khủng khiếp thì càng phải nhanh chóng tham chiến chứ...!” Nói rồi, Ranta đẩy Zodiakun. “... Đi đi, Zodiakun! Đi xem có chuyện gì xảy ra...!”

(... Khô khô khô khô khô... không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn... ki si si si si...)

“Tại sao lại không!?”

Haruhiro tắc lưỡi. “Thôi được rồi! Tao sẽ đi xem! Khổ thân Zodiakun!”

“Mày im đi! Zodiakun là của tao, muốn làm gì là quyền của tao...!”

(... A... aaaai là đồ của người... không phải của người... gốc à... chết đi...)

“Tao mà chết thì Zodiakun cũng biến mất đấy! Thế cũng được à!?”

(... I si si si si... mày mà chết... th... thì đúng ý tao... I si si si si si...)

“Gì...”

Ranta liền cấm khẩu. Haruhiro đẩy cậu ta sang bên, gạt những người lính tình nguyện phía trước ra để thò mặt ra từ cầu thang.

“Oa...”

Là thật.

Đúng là khủng khiếp.

Trên tháp canh là một căn phòng hình tròn rộng hơn cậu tưởng tượng, trần nhà cũng không thấp. Nhìn qua phải có đến hơn mười tên orc. Ron và Renji đang tung hoành ở khu vực chính giữa căn phòng, đánh đấm khá ổn, nhưng ba người là Chibi, Sassa và Adachi lại đang bị dồn ra mép ngoài. Tình hình lúc này là Chibi vung vẩy cây gậy để xoay sở bảo vệ Sassa cùng Adachi. Phía lính tình nguyện chỉ có mỗi nhóm Renji, trong khi lũ orc mới chỉ có một tên bị hạ. Haruhiro rút đầu về.

“... Cứ thế này thì gay đấy. Renji với Ron thì không nói làm gì, nhưng nhóm Chibi sẽ...”

Phải giúp bọn họ.

Bọn mình có làm được không? Có lẽ bọn mình đã quá tự phụ khi nói đến chuyện giúp đỡ bọn Renji. Nhưng bọn Renji đang gặp nguy hiểm. Hiện tại đang là năm đầu mười. Dù có là Đội Renji đi nữa thì họ cũng không phải một nhóm siêu nhân. Đối thủ của họ cũng không yếu, mà phải nói là mạnh mới đúng. Nhưng nếu thêm sáu người nhóm Haruhiro vào thì sẽ lật ngược tình thế về mặt số lượng.

Trước tiên là nhóm Chibi. Renji và Ron thì khởi đi. Chắc chắn tự họ sẽ xoay sở được. Với lại, nếu bọn Haruhiro giúp nhóm Chibi, Renji và Ron chắc chắn sẽ dễ hành động hơn.

“Moguzou, lên đây rồi sang bên phải đi! Nhóm Chibi đang ở đó, cậu hãy bảo vệ họ nhé! Tớ và Ranta cũng sẽ đi! Yume, Shihoru và Merry thì tùy tình hình mà hành động!”

“Rõ!”

“Thật là, một đám chỉ biết gây rắc rối cho người khác...!”

“Ranta, mày thử nói thẳng câu đó vào mặt Renji xem!”

“Làm sao mà tao nói được, đồ óc lợn!”

“Mày mới là đồ óc lợn! Đi thôi...!”

Haruhiro, Moguzou, Ranta lần lượt leo lên.

Nhìn thấy rồi.

Cái đường kẻ phát sáng mờ lung đó.

Khi Haruhiro nghĩ là nhìn thấy rồi thì cơ thể cậu đã chuyển động.

Cậu lần theo đường kẻ, không phải chạy lẫn bước đi. Cậu tiến lên như trượt trên sàn nhà.

Không có âm thanh.

Mọi thứ dù không dừng hẳn lại nhưng chuyển động cực kì chậm chạp.

Tên orc đó đang định chém Sassa.

Là ở đây.

Backstab [Đâm sau lưng].

Dao găm của Haruhiro xuyên vào dễ dàng, dù từ bên ngoài bộ giáp.

Nó đã chạm vào thứ gì đó.

Là điểm chí mạng.

Khi cậu rút dao ra, tên orc đổ ập xuống, chẳng kịp kêu một tiếng nào.

“... Gì thế này?”

Sassa hình như vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Haruhiro lắc đầu. Dù cô ấy có hỏi đó là cái gì thì cậu cũng không giải thích rõ ràng được.

“Cảm ơn...!” Moguzou dùng chiêu Cảm ơn trăm đánh bay một tên orc đang định tấn công Chibi.

“Này, này! Zodiakun! Giúp tao một chút đi! Sao mày xấu tính thế...!”

(... Phư hi hi hi hi hi hi hi hi hi... khô khô khô khô khô... không thích... đồ sâu lông yếu nhót... chết đi.)

“Chết tiệt...! Chỗ này không đủ rộng, khó di chuyển quá...!”

Ranta tránh đối đầu trực tiếp mà chạy trốn vòng quanh. Dù vậy, cậu ta vẫn thu hút được một tên orc nên cũng không phải là tệ.

Yume, Shihoru cùng Merry đầu đã lên đến nơi.

“Renji...!” Haruhiro dùng chiêu Swat [Đập ru ồi] chống lại cú chém của tên orc rồi lùi xuống, giao đòn tấn công tiếp theo cho Sassa. Sassa sử dụng chiêu Swat [Đập ru ồi] rất thuần thục. Về cơ bản thì đương nhiên Haruhiro ở chiều trên, nhưng cơ thể của Sassa lại mềm dẻo và động tác thì vô cùng uyển chuyển, có cảm giác rất nhịp nhàng. Haruhiro hét lên. “Chibi và mọi người sẽ không sao đâu...!”

Renji liếc mắt nhìn Haruhiro và khẽ mỉm cười.

A.

Đúng là đáng nể thật.

Renji sử dụng cả cơ thể để làm thanh kiếm của Ishu Doguran xoay vòng. Thậm chí cậu ta trông như thể đang nhảy múa. *Cái kĩ thuật đó là gì vậy? Là kĩ năng sao?* Renji liên tiếp chém gục hai tên orc. Vừa đúng lúc Ron cũng tung hết sức chém hạ một tên, Renji đã lập tức xử thêm một tên khác, lần này là chém bay đầu.

“Zeel Mare Gram Fel Kanon.”

Adachi khiến chân tên orc đông cứng bằng phép Freezing Blood [Đông máu]. Dù vậy, tên orc vẫn loạn xạ định bước đi.

“Zeel Mare Gram Tera Canon.”

Adachi tức thì niệm câu thần chú tiếp theo. Là phép Ice Globe [Cầu băng]. Nguyên tố băng khiến nước trong không khí đông lại trong nháy

mắt. Quả cầu băng đập thẳng vào mặt tên orc một cách vô cùng hoàn mỹ. Cú đó chắc đau lắm. Tên orc khuyu gối xuống.

Chớp lấy thời cơ, Sassa tiến lên.

Cô ấy lướt qua tên orc.

Ngay sau đó, Sassa đâm con dao găm vào cổ họng hắn. Hoá ra Backstab [Đâm sau lưng] có cả kiểu ra chiêu như thế. Phối hợp tốt thật. Nhưng *bọn* này cũng không chịu thua đâu.

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Merry dùng toàn lực giáng một đòn bằng cây tích trượng vào tên orc đang bị giữ chân bởi phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng đêm] của Shihoru, khiến hắn lão đảo. Khi Yume đâm con dao sẵn ra khiến hắn chùn bước thì đến lượt Moguzou.

“Hây...!”

Không phải chiêu Cảm ƠN TRẢM. Cậu ấy bước lên, vươn thẳng cánh tay rồi đâm bằng một tay. Là chiêu First Thrust [Tiên nhất kiếm], cổ họng tên orc gần như bị xé toạc. Tất nhiên, cổ hắn đã gãy. Cũng sẽ chẳng có chuyện hắn lại có thể đứng lên.

Haruhiro nhìn xung quanh. *Kẻ địch thì sao?*

Không có.

Toàn bộ lũ orc đã bị hạ gục.

“Khốn kiếp...” Ron vẩy thanh kiếm nhuộm đầy máu. “Mấy người làm cái trò thừa thãi gì thế hả?”

“Mày nói cái gì...!?” Ranta hùng hổ định lao vào Ron nhưng vừa bị lờm một cái đã rút lại với tốc độ ánh sáng. “... Xin, xin lỗi. Tôi sẽ không làm thế nữa.”

“Yếu quá...!” Merry lẩm bẩm.

(Yếu nhót yếu nhót yếu nhót... ki hi hi hi hi hi hi... đồ sâu lông yếu nhót... i hi hi... sâu lông sâu lông sâu lông sâu lông...)

“... Sâu lông còn khá khâm hơn...” Shihoru thực ra cay nghiệt hơn về bên ngoài. Mặc dù cậu đồng tình với cô ấy.

“Vì bé sâu lông rất là dễ thương mà.” Yume gật đầu lia lịa. *Cái này thì không cảm nổi.*

“Các cậu đã cứu bọn tôi đấy.”

Đến cả giọng nói của Renji cũng ngầu quá đi.

Nó trầm, hơi khàn, có uy nhưng lại phảng phất nét u buồn.

Nghe cậu ta bày tỏ sự cảm kích bằng giọng nói đó... thật lòng thì cậu cảm động vô cùng. Nhưng vì đi đầu đó có phần mất thể diện, nên Haruhiro nhún vai, cố tỏ ra bình tĩnh.

“Tôi có nợ Renji mà.”

“VẬY là huềnhé.”

“... Chắc vậy nhỉ?”

“Ừ.” Renji nhìn sang Moguzou. “Cậu xài được đấy.”

“Ờ...” Moguzou ngơ ngác nhìn quanh rồi chỉ vào bản thân. “... Hả hả!? N... n... n... nói tớ á...!? Khô... không đâu, làm gì mà... à ờ, không... không đến mức đó đâu...”

Cái cách nói *xài được* ấy là sao nhỉ? Haruhiro thì hơi lẩn tránh chỗ đấy, nhưng cả Renji và Moguzou đều là chiến binh. Chỉ có chiến binh mới hiểu chiến binh... Tuy chẳng biết có câu nào như vậy hay không, nhưng chiến binh chắc chắn sẽ biết rõ những chuyện liên quan tới chiến binh. Đã vậy, không phải quá lời khi nói Renji là người đang nhận được sự chú ý nhất trong số các lính tình nguyện hiện nay, việc được một anh chàng như thế công nhận đối với Moguzou hẳn là chuyện rất đáng tự hào.

Moguzou, cậu thực sự cừ lắm đấy.

Moguzou của chúng ta giỏi quá đi.

“Dù sao thì...” Adachi vừa chỉnh lại vị trí cặp kính, vừa nói bằng giọng điệu bình thản có phần châm chọc. “Chỗ này trật rể. Cứ thông thả thể này cũng được à, Renji?”

Renji không trả lời. Thay cho lời đáp, cậu ta xoay người, đi về phía cầu thang. Ngay lúc đó...

“Này! Ở bên dưới...!” Ai đó lên tiếng.

Ai đó. Không phải Đội Renji, cũng không phải bọn Haruhiro. Không phải ở đây.

Haruhiro nghiêng đầu. “*Bên dưới...?*”

Renji lao đi.

“Haruhiro!” Ranta đập vào lưng Haruhiro. “Bọn mình cũng đi thôi!”

Chuyện gì vậy? Lạ quá. Tim mình đang đập thình thịch. Bên dưới. Bên dưới có chuyện gì? Bên dưới. Bên dưới nghĩa là...?

Cậu leo xuống chiếc cầu thang xoắn ốc.

Mình cảm thấy tai ù đi, lạ thật. Tại sao? Tại sao mình lại dao động đến thế này? Mình không biết. Lí do. Nguyên nhân? Haruhiro hoảng loạn đến mức chẳng biết gì nữa.

Chân cậu đi còn không vững.

Nói vậy nhưng không phải cơ thể cậu không di chuyển.

Xuống dưới.

Xuống tầng một.

Những người lính tình nguyện.

Đã chết rồi.

Rất nhiều.

Rất nhiều xác chết.

Bọn orc đang ở đó. Tại sao? Bọn chúng xuất hiện từ đâu vậy hả? Không phải chỉ có một, hai tên. Chẳng phải số lượng của chúng quá nhiều sao?

Trong đó có một tên orc to cao hơn hẳn. Hắn khoác trên người bộ giáp đồ quách, đồ đến mức trông thật loè loẹt. Mái tóc dài nhuộm hai màu đen và vàng kim thò ra khỏi chiếc mũ giáp. Và hắn sử dụng song kiếm. Hắn cầm mỗi tay một thanh kiếm lưỡi cong trông cực bền và hiển nhiên là rất nguy hiểm. Zoran.

Zoran Zesh.

Không thể nhầm được.

Tất cả những đặc điểm mà Brichan đã nói đều trùng khớp.

Đó là Keeper Zoran, tộc trưởng bộ tộc Zesh, kẻ có cái đầu đáng giá một trăm đồng vàng, một trăm gold.

Zoran chém bằng thanh kiếm lưỡi cong.

Đó là anh-chàng-Dễ-Chịu trong tổ đội của Choco.

Có lẽ anh-chàng-Dễ-Chịu định dùng kiếm đỡ thanh kiếm lưỡi cong của Zoran. Nhưng hoàn toàn không kịp.

“A a!”

Tiếng hét thê thảm của anh-chàng-Dễ-Chịu nghe hơi lạc điệu.

Hai cánh tay cậu ta bị chém rời cùng lúc.

Ngay sau đó là đầu. Đầu của anh-chàng-Dễ-Chịu bị chém bay đi.

Một cách quá dễ dàng.

Gì thế này?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Anh-chàng-Ngu-Ngo đâu? Cậu-Tu-Sĩ đâu? Bạn-Tóc-Tém là pháp sư đâu? Không có ai cả.

Không phải, có.

Chỉ là họ đã ngã gục rồi.

Tất cả, bị cắt thành từng mảnh.

Anh-chàng-Lêu-Nghê đang quay lưng vào tường, chặt vật chống đỡ một tên orc không phải Zoran. Bên cạnh cậu ta là Choco. Choco đang ở đó.

Anh-chàng-Lêu-Nghê đang cố gắng che chở cho Choco.

Nhưng nhìn sao cũng thấy cậu ta chỉ toàn chịu trận và không che chắn hết cho cô ấy được.

Mạnh quá. Đám orc này quá mạnh. Chúng khác với những tên orc từ trước đến giờ. Không phải ở trang bị mà là ở hình thể cùng khí thế. Hoàn toàn khác biệt. Chúng là cận vệ của Keeper. Có cả vài tên orc trông giống pháp sư, không mặc áo giáp và đeo những thứ tựa chiếc bình ở hông. *À không phải pháp sư, mà là thầy pháp đúng không nhỉ?*

Đội Renji đã xông lên tấn công lũ orc rồi. Những đối thủ có hơn mười, mà không, có lẽ phải đến hai mươi tên, từng một lại còn rộng. Rộng một cách vô ích. Anh-chàng-Lêu-Nghê và Choco thì...

“Ừ...”

Anh-chàng-Lêu-Nghê đang ở trạng thái Bind [Chặn kiếm] với tên orc cận vệ bỗng ngã sụp xuống, hình như cậu ta bị đá vào bụng hay sao đó.

Này.

Không được.

Không được đâu.

Đã bảo là không được mà.

Choco giờ dao găm lên. Cô ấy nắm chặt chuôi dao bằng hai tay, hướng mũi dao về phía tên orc cận vệ. Mũi dao run lẩy bẩy. Cô ấy đang sợ chết khiếp. Không được đâu.

Như vậy thì không xong rồi.

“Choco...!”

Haruhiro hét lên rồi vùng chạy.

Khoảnh khắc ấy, cậu có cảm giác Choco đã nhìn về phía cậu. Hoặc có thể là cô ấy đã muốn nhìn.

Kiểm của tên orc cận vệ đâm vào vai Choco.

Nó đi tới vị trí khá sâu.

Tên orc cận vệ đá ngã Choco rồi ngay lập tức vung thanh kiếm vừa mới rút ra để chém xuống.

“Dừng lại...”

Một lần.

Hai lần.

Ba là số lần kiếm của tên orc cận vệ được vung xuống.

Choco.

Ôi.

Choco.

Tại sao? Vì có gì mà chuyện này lại xảy ra?

Không.

Haruhiro ôm đầu. Giọng cậu tự nhiên bật ra. Thứ giọng mà bản thân cậu cũng hoàn toàn không hiểu nó là cái gì nữa. *Mình không hiểu. Chuyện này là thế nào?*

14. Vẫn không nói hay vẫn không thể nói

... Chiếc máy bán hàng tự động đó ở cạnh nhà tôi... Thực ra vẫn phải đi bộ cỡ một, hai phút, và đi thêm chút nữa sẽ có cửa hàng tiện lợi, nhưng nếu đến đó thì dù vào khoảng thời gian nào cũng sẽ đụng mặt người quen nên tôi chẳng khoái. Vì thế, bên cạnh chiếc máy bán hàng tự động đó giống như một nơi lánh nạn vậy... Dù nói là lánh nạn nhưng đi đâu đó chẳng phải vì liên tục xuất hiện những thứ khiến tôi cực kì muốn tránh hay muốn bỏ trốn đâu, chỉ là, ừ thì, khi mang tâm trạng hơi muốn trốn tránh hay không thể chịu đựng thêm, tôi thường rời khỏi nhà rồi giết thời gian ở chỗ chiếc máy bán hàng tự động đó.

Từ lúc nào ấy nhỉ?

Từ hồi tiểu học chẳng?

Ờm, khoảng lớp Năm thì phải.

Phòng của tôi không phải là phòng riêng. Vì có anh trai ở đấy nữa nên tôi chẳng thể tĩnh tâm, kiểu như thường muốn ở một mình. Nếu tôi nói mấy câu như thế, kiểu gì anh cũng sẽ bảo tôi đừng có nói láo rồi đáp nhẹ cho một cú, nhưng quả nhiên, tôi vẫn có những lúc muốn ở một mình.

Khi ấy, tôi sẽ đến chỗ chiếc máy bán hàng tự động, mua nước trái cây, hoặc không, có lúc uống, có lúc lại không uống.

Trong lúc ngẩn ngơ ngắm trời ngắm đất, hể chuyển sang tâm trạng kiểu như: “Ày, về thôi nhỉ~” thì nghĩa là về cũng được rồi.

Ban đầu thì là như thế, nhưng khi tôi học lớp Sáu, trời rất nóng, tôi nghĩ lúc đó là mùa hè, tôi đang ở chỗ máy bán hàng tự động thì có ai đó đi tới. Tôi đã nghĩ tới việc hay là nấp đi, nhưng rồi lại tự nhủ cứ giả vờ không biết là được. Thế nhưng đối phương là người tôi biết, đó là Choco sống ở gần đây.

Choco lúc nào cũng để tóc kiểu ấy, gọi là úp nĩa, hay tóc bob gì đó. Choco đã luôn như thế từ khi còn bé tí, nên hình tượng đó gắn chặt với cô

ấy, đến mức cứ hễ nói đến đầu út nãi là hình ảnh minh họa trông giống Choco sẽ tự động hiện ra.

Cô ấy chẳng hề thân thiện, không ai hiểu nổi cô nàng đang nghĩ cái gì, ở trường và những chỗ khác, cô ấy cũng thuộc dạng hơi lạc lõng.

Nhưng cũng chỉ hơi mà thôi.

Choco cũng không phải không có bạn bè. Nhưng thay vì trở nên vô cùng thân thiết với ai đó, cảm giác giống như cô ấy chỉ tự nhiên tham gia vào một nhóm có nhiều người.

Chẳng biết là tại sao, nhưng tôi đã để ý Choco từ hồi học mẫu giáo. Dạng như: “Con bé đó khác thường thật.” Thẳng thắn mà nói thì tôi cứ tiếp tục để ý cô ấy, để ý không ngừng được, rồi thì đấy, nói sao nhỉ, tôi thích Choco.

Thực ra, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Choco là người đầu tiên tôi thích, và kể cả sau đó, tôi đại loại vẫn luôn thích Choco. Dù sao thì hai đứa đã luôn ở cạnh nhau từ thời mẫu giáo, đi học cũng chung lớp mấy lần, nhà lại gần nhau, bình thường cũng nói chuyện, gọi là thân thì cũng thân tương đối, nhưng tôi chưa bao giờ làm cái việc tỏ tình.

Ờ thì thật ra đâu có làm được.

Là bởi cái chuyện xảy ra vào năm lớp Ba. Có lời đồn lan truyền trong một nhóm học sinh, nói rằng hình như Choco thích Awabe. Khi hai đứa đi học về với nhau, tôi đã cố hỏi một cách trôi chảy hết mức có thể, đại loại như: “Chuyện đó là thật hở?” Choco suy nghĩ một lát rồi đáp: “Ừ.”... Và chuyện đó làm tôi bị sốc.

Sốc khá nặng.

Awabe là một cậu nhóc mảnh khảnh, thần kinh vận động không hẳn là tốt, học piano, hơi có cái vẻ con nhà được nuôi dạy tử tế... Chà, hoá ra Choco thích kiểu như thế à.

Ra vậy.

Ra là vậy.

Thì ra là vậy à.

Tôi đã nghĩ mình *chẳng* có điểm nào sất.

Awabe có toàn những thứ mà tôi không có. Để mà nói sự thật thì tôi với cậu ấy là bạn bè ở mức độ thỉnh thoảng chơi cùng nhau và Awabe đúng là

một cậu nhóc rất được, không bao giờ có cái kiêu mĩa mai ác ý, trong lũ bạn cũng xếp hạng ở nhóm trên, nói cách khác, một tên rất được yêu quý. Ồ, vậy ra Choco thích Awabe. Ra là thế...

Tôi nghĩ ngợi đủ thứ.

Kiểu như... Awabe là một anh chàng tốt mà.

Kiểu như... mình phải giúp đỡ Choco vụ này, dù chẳng biết nên làm gì cả.

Nếu đối phương là tên kì quặc nào đó thì đã đi một nhẽ, đằng này lại là Awabe. Awabe là một cậu nhóc tốt.

Nghĩ vậy tôi bèn thử đề nghị. À, Choco này, cậu đã gửi thư hay gì đó chưa? Nhà Awabe khá nghiêm nên cậu ấy không có điện thoại di động, nhưng nếu là thư thì, ừ, tớ nghĩ Awabe sẽ đọc đấy. Cậu ấy chắc cũng sẽ trả lời nữa. Vì đó là Awabe mà. Cậu định làm thế nào?

Choco nói là không cần.

Việc đấy cứ mặc kệ đi.

Tớ không định làm như thế.

À, vậy à.

Vậy à. Hừm.

Vì tớ chỉ đơn giản là thích thôi.

Đó là câu trả lời của Choco. *Chỉ đơn giản là thích thôi.*

Nhưng tôi đã làm rồi. Rất nhiều thứ. Như là sắp đặt để Choco có thể nói chuyện với Awabe càng nhiều càng tốt, để Choco và Awabe có thể ở riêng với nhau. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ những việc ấy khá là lộ liễu, nhưng lúc đó tôi đã cố gắng hết mình. Bởi vì, Awabe là một anh chàng tốt, còn Choco... Tôi thích Choco.

Tóm lại, vào mùa hè năm lớp Sáu, Choco đi đến chỗ máy bán hàng tự động và hỏi: “Cậu đang làm gì thế?” Tôi đã chọn cách trả lời kiểu như: “Ừm, không, không làm gì cả, chỉ ngồi ở đây thôi.” Còn Choco hình như vì trời nóng quá, cô ấy muốn uống đồ uống lạnh có ga, nhưng tủ lạnh ở nhà lại không có nên mới đi mua. Rồi hai đứa nói chuyện với nhau ở đó khoảng mười, mười lăm phút. Từ đấy trở đi, thỉnh thoảng Choco lại đến khi tôi đang ở chỗ máy bán hàng tự động.

Choco hay mua đồ uống có ga lạnh, lúc trời rét thì mua súp ngô nóng.

Quả nhiên tôi vẫn thích Choco những khi cô nàng vừa uống đầuống có ga vừa kêu: “Ủ, đau họng quá,” hay cái cách cô ấy nói ngọng súp ngô thành “súp ngô” hoặc la lên: “Nóng, nóng quá!” và thổi phù phù. Nhưng khác với kiểu thích ơ i là thích, thích không chịu nổi, tôi thích Choco một cách tự nhiên, một cảm giác thích tựa bầu không khí mà ta vẫn luôn hít thở, dạng như: “Ủ thì mình thích cậu ấy đấy,” và tình trạng đó vẫn cứ tiếp tục như vậy mãi.

Choco là kiểu khá dễ có cảm tình với lũ con trai.

Tuy cô ấy không thể hiện ra ngoài mặt.

Theo lời đương sự thì cô ấy thường đột nhiên lơ ãnh nghĩ tới một ai đó theo kiểu: “Người này được đấy.” Trong những lúc như thế, cô nàng rất hay suy nghĩ về người kia, tự nhận thức rằng chắc mình thích người ta rất, và cô ấy sẽ thích người đó trong khoảng thời gian bản thân còn nghĩ như thế.

Bộ cậu không nghĩ tới chuyện hẹn hò à?

Khi tôi thử hỏi vậy thì Choco đáp rằng, tuy không phải cô nàng hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng cảm xúc ấy cũng chẳng mạnh đến mức đó. Chắc là thế đấy.

Tôi thích Choco, cho nên chẳng phải tôi không nghĩ rằng mình muốn hẹn hò với cô ấy nếu có thể, nhưng Choco lại luôn thích một tên con trai nào đó khác. Khi tôi không tìm được và lỡ miệng hỏi: “Hiện giờ, cậu thấy ai được?”, Choco luôn thẳng thắn trả lời... Vậy à, nếu vậy thì hẳn phải làm thế rất, cho dù Choco không có ý định hẹn hò thì trở nên thân thiết vẫn tốt hơn đúng không, cũng nên biết thêm về người kia nữa nhĩ... Và thế là tôi đã luôn hành động, làm hết việc này đến việc khác vì mục tiêu ấy.

Hoàn toàn tự ý, mặc dù Choco chẳng hề nhò.

Không phải tôi chưa từng tự hỏi tại sao mình lại làm những chuyện đó.

Đúng ra là tôi nghĩ rất nhiều, chẳng hạn như tôi luôn thấy bản thân mình là một thẳng ngốc.

Khở nớ*i* Choco chẳng thân thiện gì, lại còn mặt đơ vô cảm, nhưng cứ hể nói chuyện với mấy tên con trai mà cô ấy thích, quả nhiên là cô nàng vẫn sẽ trở nên hào hứng, và khi câu chuyện kết thúc, lúc thì cô ấy ngẩn người mơ màng, lúc thì thoáng đỏ mặt... Mỗi lần nghĩ: “A, Choco đang vui mừng,” tôi đầu thấy vui lây.

Nói sao nhỉ, tuy chơi với Choco đã lâu nhưng dù suy nghĩ nát óc tôi vẫn không biết mình phải làm thế nào mới có thể khiến Choco vui vẻ.

Choco khá bí hiểm, cô nàng không đọc sách, không nghe nhạc, cũng gần như không xem ti vi, đôi khi cô ấy cũng có những thứ na ná sở thích nhưng thường sẽ thấy chán và từ bỏ ngay lập tức.

Khi tôi hỏi: “Cậu không có thứ gì cực kì yêu thích sao?”, cô ấy trả lời ngay tắp lự: “Ừ, không có đâu.”

Choco là một người khó nắm bắt, chính bởi vậy mà tôi mới để ý và muốn làm cô ấy vui, tôi muốn trông thấy nụ cười của cô ấy, nhưng mãi chẳng làm được gì cho ra hồn.

Choco là một người như thế.

Vì lẽ đó, tôi muốn làm Choco vui, bằng cách nào cũng được.

Ừ thì, dù việc đó cũng có chút đau lòng.

Tối hôm đó, khi tôi đang ngồi gần người trước chiếc máy bán hàng tự động, Choco tới. Đa phần những lần tôi nghĩ: “Có vẻ Choco sẽ đến đây”, cô ấy đều không tới. Nhưng vào tối hôm đó, Choco đã đến thật. Tự nhủ một câu “Tuyệt!” trong lòng, tôi có tâm trạng muốn giật khuỷu tay làm động tác mừng chiến thắng, nhưng phải kiềm chế lại để làm bộ bình thản và cất tiếng chào: “Hây.” Thế là Choco liếc tay phải lên và đáp: “Hây.”

Cách nói đó, động tác đó, dễ thương quá đi mất, à, quả nhiên là vậy rồi, tôi lại một lần nữa xác định được sự thật rằng mình thích Choco, nhưng hiện giờ, Choco đang thích Hidemasa, một cậu cùng lớp với cái họ hiếm gặp... Cậu Hidemasa này lại là một tên rất được, vẻ ngoài cũng khá. Choco đúng là có mắt nhìn đàn ông.

Nói sao nhỉ?

Dù không quá nổi tiếng với đám con gái nhưng khi nhìn từ phía con trai, không thích cũng phải thừa nhận tên này là một anh chàng tốt đấy? Tại sao đám con gái không biết đi đâu đó nhỉ? Không, chắc cũng không phải là không biết, hình như vẫn có một, hai hay vài đứa con gái âm thầm tỏ ra “không ghét” cậu ta. Choco rõ ràng sẽ thích kiểu con trai như thế.

Kiểu như... đến cả tôi cũng nghĩ: “À, hiểu mà hiểu mà.”

Kiểu như... nếu là cậu ta thì bó tay rồi.

Kiểu như... vậy thì tôi sẽ ủng hộ cô ấy, làm thật luôn. Bởi vì, nếu đối thủ là tên đó thì tôi không bì được. Nghĩ xa hơn nữa thì nếu là cậu ta có vẻ sẽ làm Choco được hạnh phúc.

Choco mua đồ uống có ga. Là loại có bổ sung hương vị. Cô ấy giật nắp lon rồi đưa lên miệng. Mặt hơi nhăn lại, Choco khẽ phát ra tiếng rên ư ừ.

“Đau họng thế.”

“Này.”

“Hử?”

“Nếu đau sao cậu lại uống đồ có ga?”

“Vì tớ muốn uống.”

“Hắn là thế rồi.”

“Nhưng hình như uống nhiều sẽ không tốt cho cơ thể.”

“Có lẽ thế. Nghe nói vận động viên không nên uống đồ uống có ga đâu.”

“Vậy à? Nhưng tớ có chơi thể thao đâu.”

“Thế chắc chẳng sao nhỉ?”

“Tớ cũng chỉ thỉnh thoảng mới uống thôi.”

“Nói thế chứ cậu uống hơi bị nhiều thì phải?”

“Tớ hầu như không uống ở đâu ngoài chỗ này cả.”

“Vậy à?”

Tôi kể chuyện hôm trước mình đã đi hát karaoke với Hidemasa.

Choco có vẻ không quan tâm. Cũng có thể cô ấy chỉ giả vờ không quan tâm chứ vẫn vẫn tai nghe chăm chú.

Nghĩ rằng kiểu gì cô ấy cũng đang nghe một cách nghiêm chỉnh, tôi bèn nói về những ca khúc Hidemasa đã hát. Chẳng hạn như đó thường là bài hát của một thần tượng mới nổi gần đây, cảm giác như thể cậu ta chọn chúng để hoà hợp với những người xung quanh vậy. Nhưng vì đó là các ca khúc mà tất cả đều biết, nên bầu không khí trở nên hứng khởi hơn nhiều.

Những câu chuyện kiểu như: “Hidemasa cũng có mặt như thế đó.”

Chẳng hạn như khi tôi hơi mệt và im lặng, Hidemasa sẽ lo lắng hỏi han.

Những câu chuyện thể hiện Hidemasa là một anh chàng tốt.

“Tớ...” Choco đột nhiên lên tiếng, “chẳng thể làm được những việc như quan tâm hay ân cần với người khác, nên có lẽ tớ thấy thích những người có thể làm chuyện đó.”

“À. Ra vậy. Dạng tìm kiếm những thứ mà bản thân không có?”

“Quả nhiên Hiro cũng nghĩ tớ không có những đi ầu đó à?”

“Không, làm gì có chuyện đấy. Cậu không làm những chuyện khiến người khác khó chịu mà.”

“Không có phải không?”

“Tớ nghĩ thế.”

“Hiro cũng vậy.”

“Thế hả? Ủa? Tớ có biết quan tâm người khác không ta?”

“Với tớ thì sao?”

“Hừmmm. Ừ thì bọn mình quen nhau cũng lâu r ồi.”

“Hiro không có à?”

“Hả? Cái gì cơ?”

“Người cậu thích, hay người cậu để ý ấy.”

Tôi phân vân không biết nên trả lời thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, tim đập thình thịch, thậm chí còn tự hỏi phải chăng đây là cơ hội của mình. Nhưng r ồi, tôi nghĩ lại: “Không, cơ hội ở đâu ra cơ, hoàn toàn chẳng phải cơ hội gì cả.”

Tôi thích Choco, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó khác.

Không sai, nhưng vẫn khác.

Là gì vậy nhỉ?

Kiểu như đi ầu đó đã lỡ bị vượt qua. Hoặc là chính nó đã vượt lên trên ranh giới.

Những suy nghĩ kiểu như bản thân thế nào cũng được, chỉ cần Choco hạnh phúc, nghe có vẻ thật ngu ngốc, và nếu bàn đến chuyện tôi có thực sự nghĩ thế không... thì biết nói sao bây giờ nhỉ?

Cứ như thế này vẫn ổn, cứ như hiện tại là tốt r ồi. Có lẽ tôi đã nghĩ như vậy.

Nếu luôn giữ khoảng cách từ trước đến giờ, hai đứa vẫn có thể nói chuyện với nhau như thế này. Một lúc nào đó, khi Choco có bạn trai, có lẽ

chúng tôi sẽ chẳng thể làm thế nữa. Nhưng cứ để đến lúc đó đi đã, chuyện đâu sẽ có đó mà.

Bởi vì, Choco lúc nào cũng thích người khác, còn tôi luôn là kẻ chứng kiến đi đầu đó, cho nên, buồn thì có buồn đấy, nhưng tôi đã quen rồi.

Cho dù tôi thích Choco.

“Tớ không có đâu. Nếu có, tớ sẽ kể.”

“Tớ chẳng muốn biết đâu nhé.”

“Oái. Phũ ghê. Tớ lúc nào cũng nghe cậu nói, vậy mà...”

“Tên nhóc kém cỏi!”

“... Cậu vừa nói gì hả?”

“Ừ. Tớ nói đấy.”

“À không, tớ nghe thấy mà...”

Không hiểu câu đó có nghĩa gì nhỉ?

Nhưng mà, là thế sao. Có lẽ đến cả Choco cũng đã nhận ra rồi.

Nhận ra rằng tôi thích Choco.

Cô ấy có biết tới mức đó không? Chắc là biết nhỉ?

Choco ngẩng thụp xuống bên cạnh tôi.

Vai Choco kề ngay sát vai tôi.

Choco đang cúi đầu.

“Một lúc nào đó, khi Hiro có người mình thích...”

“... Ừ.”

“Nói cho tớ nhé.”

“Chẳng phải cậu bảo không muốn biết à?”

“Không muốn lắm đâu. Nhưng cứ nói cho tớ nhé.”

“Cũng được.”

Choco quay mặt về phía tôi, hai khoé môi khẽ nhếch lên, còn mắt hơi nheo lại.

“Hiro không nói dối.”

“Còn tùy thời gian và địa điểm. Với Choco thì chắc là... không đâu?”

“Tớ biết mà.”

Dù rằng tôi đang nói dối.

Và có lẽ đó là một lời nói dối lộ liễu vô cùng.

Tớ từ rất rất lâu rồi...

Đã luôn thích Choco, chỉ thích một mình Choco thôi.

Nhưng tôi không thể nói ra điều đó.

Chắc chắn cả đời này tôi sẽ không nói r.....

15. Ranh giới sống còn

... Cậu cảm thấy... hình như mình đã nhớ lại.

Rất nhiều thứ.

Cậu có cảm giác đó.

Nhưng cậu không nhớ gì cả.

Cậu đã chạm tay đến đó. Không thể nhầm được.

Vậy mà hiện giờ, cậu vẫn chẳng nhớ được gì.

Một giây trước mọi thứ không như thế. Cậu đã nhớ lại tất cả rồi.

Nhưng cậu không biết cái “tất cả” ấy là thứ gì nữa.

Không phải cậu không biết. Cậu đã từng biết. Cậu chỉ tự tin với duy nhất việc ấy thôi.

Nó vẫn còn tồn tại.

Ở đây.

Ngay chính giữa lòng ngực này.

Có đi đâu gì đó đã ở đây.

Nhưng nó đã biến mất. Nó đã bị nạo hết ra và để lại nơi đó một cái lỗ.

Lần theo hình dáng của cái lỗ ấy, cậu vẫn xoay xở suy luận được thứ đó là gì.

Là Choco.

Cậu nhớ ra Choco rồi lại quên mất. Quên đi những việc liên quan đến Choco.

Có lẽ Haruhiro biết Choco. Cô ấy là người quen. Là bạn bè hay gì đó.

Đi đâu cậu biết quả nhiên chỉ có thế.

Ngoài ra thì chẳng còn lại gì nữa. Đến cả chút manh mối cũng không.

“... Haruhiro...!” Cậu bị Ranta lắc mạnh. “Này, thằng kia! Mày ngăn người cái gì thế! Đang lúc dầm sôi lửa bỏng thế này! Không phải lúc cho chuyện đó đâu...!”

“Chuyện...”

Chuyện đó.

Tao biết chứ. Tao biết rõ mà.

... Biết sao?

Thật không?

Không, Ranta đã đúng. Đúng là như vậy. Mình ngăn người cái gì chứ? Tên Keeper Zoran Zesh cùng đám cận vệ và cả tụi thầy pháp orc đang hoành hành ở tầng một pháo đài. Những người lính tình nguyện không ngừng bị hạ gục. Choco. Ôi. Choco.

Nhóm Choco cũng đã chết. Họ chết rồi. Anh-chàng-Dễ-Chịu, anh-chàng-Ngu-Ngơ, cậu-Tu-Sĩ, bạn-Tóc-Tém, và cả Choco nữa. Anh-chàng-Lêu-Nghêu thì sao? Cậu ta đang ngã ở chân tường. Ít nhất cậu biết cậu ta không phải không bị thương. Cậu ta dính thương tích khá nặng. Tất cả đều bị lũ orc sát hại rồi.

Choco đã bị giết.

Sốc thì vẫn sốc. Nhưng nói sao nhỉ, không phải mình không cảm thấy buồn, tổn thương, đau đớn, tuy vậy, những cảm xúc ấy không dữ dội đến thế.

Không hiểu sao mình thấy thật khó chấp nhận. Đại loại là có những suy nghĩ như: “Thế này có được không?” Tất nhiên mình có bị chấn động. Bọn mình đều là lính tình nguyện. Cô ấy còn là đàn em. Mình cũng từng nói chuyện với cô ấy. Trước khi đến nơi này, có lẽ cả hai còn là người quen. Ai mà nghĩ cô ấy sẽ chết chứ. Nhưng, không phải.

Chẳng phải có thứ gì đó... nhiều hơn thế này hay sao?

Không phải như thế này đâu nhỉ? Choco đã chết mà cảm giác của mình chỉ tới mức này thì có phải hơi tàn nhẫn không?

Cho dù chẳng có căn cứ gì cho chuyện đó hết.

Kể cả có quen biết nhau thì cậu cũng không biết hai đứa là quen biết kiểu nào. Có khi chỉ là biết nhau và từng có lần nói chuyện.

Dù sao thì, hiện giờ cũng không phải lúc cho chuyện đó. Đúng như Ranta nói. Tình huống đang vô cùng cấp bách. Những người lính tình nguyện còn sống sót... trong đó có cả nhóm Renji, đều đang chiến đấu ác liệt với bè lũ Zoran Zesh. Về phần Renji thì cậu ta đang so kiếm với Zoran. Và cậu ta *đang bị đẩy lùi*.

Không, không phải là vấn đề bị đẩy lùi.

Renji thậm chí còn không dùng kiếm để đẩy thanh kiếm lưỡi cong của Zoran ra. Cậu ta không thể làm thế ư? Cậu ta chỉ đang né tránh, cố hết sức để né tránh.

Khắp người Renji đều là máu. Mặc dù có vẻ chưa dính vết thương chí mạng nào nhưng đầu cậu ta có rất nhiều vết cắt.

“Chết tiệt...!” Khi Ron định nhảy vào hỗ trợ, Renji gào lên. “Đừng có qua đây! Chỉ tổ vướng chân thôi...! Đừng ai lại gần đây...!”

Thái độ ấy có vẻ không phải vì đây là cuộc chiến tay đôi giữa những người đàn ông hay cái gì tương tự.

Mà bởi vì nó quá nguy hiểm.

Cánh tay của tên Zoran vừa dài vừa to. Ngực và vai vạm vỡ. Chuyển động của hắn. Và cả thanh kiếm lưỡi cong. Zoran có lẽ còn kinh khủng hơn tên Ishu Doguran từng tấn công Alterna và bị Renji đánh bại. Chắc chắn chỉ cần một cú thôi. Chỉ cần trúng trọn một đòn của hắn thì đó chính là lúc mọi thứ kết thúc.

Đến cả lũ orc cận vệ hình như cũng sợ bị cuốn vào trận chiến nên không tên nào có ý định đến gần Zoran.

Kết quả là, Zoran và Renji ở trong tình thế một đấu một. Và đương nhiên trận chiến giữa lũ orc cận vệ và đám thầy pháp với những người lính tình nguyện khác cũng không ngừng được mở rộng.

Kể cả bên đó cũng đang yếu thế.

Cực kì yếu thế.

Ron đang vào thế Bind [Chặn kiếm] với một tên orc cận vệ nhưng tình hình dường như khá cam go. Chibi, Sassa và Adachi đang bị dồn về phía chân tường. Có bao nhiêu người lính tình nguyện đấu ngang cơ được với lũ cận vệ nhỉ? Ít ỏi vô cùng. Chưa kể họ đều sắp bị hạ tới nơi, hoặc nói theo thể hiện tại tiếp diễn thì họ đang bị hạ rồi.

“Lũ thầy pháp...!” Shihoru hét lên.

Haruhiro nhìn sang và thấy một tên orc trông có vẻ là thầy pháp đang tiến lại gần bọn cậu ở lối đi xuống cầu thang.

“Hãy...!”

Thấy Moguzou tiến về phía trước, tên thầy pháp dừng lại, giờ chiếc bình đang đeo bên hông lên rồi mở nắp. Từ trong bình, có thứ gì đó chui ra. Côn trùng. Là côn trùng sao? Sợ rằng đó chính là côn trùng. Nguyên một đám côn trùng lúc nhúc.

“Oái...!?”

Đội quân côn trùng bám lên đầu Moguzou. Moguzou đang đội mũ giáp, nhưng bọn côn trùng rất nhỏ. Có vẻ chúng chui được vào trong thông qua những khe hở.

“Á á á á á á...!”

Moguzou quần quai và suýt ngã bệt xuống. Hồng rồi.

Không được.

“Dừng ngã xuống...!” Haruhiro nói ngay lập tức. “Moguzou, dừng ngã xuống! Dừng lại là chết đấy!”

“Gừ!” Moguzou tiếp tục vung kiếm dù bước đi lảo đảo. “Gừ a a a a a...!”

“Khốn kiếp! Chỉ giờ mấy trò vặt vãnh...!”

Ranta nhảy ra nhưng đột nhiên đứng yên trong tư thế đang chạy nhìn rất kì quặc.

“... Gừ, ư ư ư ư ư ư...”

“Gì thế...!?”

Chẳng lẽ đây cũng là thuật nguyền rũ sao? Tên thầy pháp ban nãy sai khiến lũ côn trùng tấn công Moguzou giờ đang hướng lòng bàn tay về phía Ranta.

“Sức mạnh tâm niệm là thế à...!?”

“Hey...!”

Yume giương cung rồi nhả tên. Khi tên thầy pháp nhảy lùi về phía sau để tránh tên, Ranta có vẻ đã cử động lại được.

Vụ đó thì ổn, mỗi tội mũi tên bay sượt qua mặt Ron. “... Nguy hiểm quá! Này!”

“Oa, xin... xin lỗi nhé!”

“Dùng cung không ổn đâu, Yume! Đang hỗn chiến mà...!”

“Đúng nhỉ, ừ, biết rồi!”

“Ohm Rel Ekt Param Darsh...!”

Nguyên tố bóng tối được phóng ra từ đầu gậy của Shihoru. Nó vẽ thành đường xoắn ốc, bay đi, trúng vào tên thầy pháp rồi chui vào trong cơ thể hắn qua mũi và miệng.

Là phép Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn].

Được chưa nhỉ?

Tên thầy pháp lao đảo trong chốc lát rồi lắc đầu. Nhưng chỉ có thế.

Shihoru nghiêng răng. “... Bị kháng rồi...!”

“Đề nghị cho tôi...! Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Ranta nhảy vào thật đúng lúc. Nhưng có vẻ tên thầy pháp đã đoán được rồi. Hắn nhẹ nhàng nhảy lùi lại, còn tên orc cận vệ A tiến lên trước thay thế.

Thanh kiếm gahari của tên orc cận vệ A va chạm với thanh trường kiếm của Ranta.

Cả hai tạo thành thế Bind [Chặn kiếm].

“Hừ! Reject [Xua tan thịnh nộ]...!”

Ranta định đẩy kẻ địch ra sau để giữ khoảng cách, nhưng lại bị tên orc cận vệ A áp sát ngược lại.

“Ô su...!”

“... Hự...!”

Ranta đang sắp bị mất thăng bằng. *Toi rồi. Cận ta bị xử mất. Phải hỗ trợ thôi. Liệu mình có làm được không nhỉ?* Haruhiro tự nhủ với chính mình. *Làm thôi.* Cậu vừa định xông ra thì tên orc cận vệ B xuất hiện chặn đường. Áp lực thật kinh khủng. Mồ hôi lạnh túa ra. *Mình thực sự phải làm việc này à?*

“Ô su! Ô su! Ô su! Ô su...!”

Swat, Swat, Swat, Swat.

Tệ quá. Tay mình tê rần. Mắt hoa lên. Đáng sợ. Quá đáng sợ. Đã bảo không được mà. Sức hấn quá mạnh.

Mình sẽ bị giết mất.

“Smash [Cường đả]...!”

Đúng vào thời điểm không thể tốt hơn. Merry nện cây tích trượng vào người tên orc cận vệ B.

Không, không ăn thua à?

Khi tên orc cận vệ B dùng khiên đẩy bật cây tích trượng một cách dễ dàng, hấn nhìn sang Merry nhưng vẫn quay người về phía Haruhiro... Chưa phải là vô vọng.

Chính là lúc này.

Haruhiro dồn toàn lực lao tới tên orc cận vệ B.

Có lẽ tên orc cận vệ B định đánh Haruhiro bằng khiên, nhưng Haruhiro lách qua bên cạnh. Khi lướt ngang tên orc cận vệ B, cậu bắt chước Sassa, đâm dao găm vào cổ họng hắn. Chỉ còn một chút nữa thôi, vậy mà...

“Ặc...!?”

Côn trùng. Là lũ côn trùng.

Haruhiro lập tức ngậm chặt miệng, nhắm mắt, hạ thấp người. Côn trùng. Là lũ côn trùng. Tên thầy pháp. Lũ côn trùng. Từ lúc nào? Ở đâu?

“Lùi lại, Haru...!”

Người nói là Merry. Nhưng kể cả được bảo lùi lại thì phải lùi đi đâu mới được? Mà có côn trùng trong miệng mình. Mình muốn nhổ nó ra. Nhưng nếu mở miệng lúc này thì có vẻ chúng sẽ chui vào nhiều hơn nữa. Mắt cũng không dám mở. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mình hoàn toàn không biết. Nguy rồi. Thực sự là nguy to rồi.

Mình sẽ chết.

Có lẽ hiện giờ, tên orc đang chuẩn bị giết Haruhiro. Giây tiếp theo, có thể cậu đã chết rồi.

“Haru, bên này...!” Cổ tay cậu bị nắm lấy rồi kéo đi. Yume chẳng?

Cậu bắt chợt nghĩ đến một thứ. Nước. Là nước.

Haruhiro lôi bình nước ra, dốc chỗ nước bên trong lên đầu. Cậu lau mặt, nhổ con côn trùng trong miệng ra. Nhìn được rồi. Có thể thở nữa. “... Ồn rồi...!”

Không, hoàn toàn chẳng ổn gì cả.

Ranta đang bị tên orc cận vệ A áp đảo, dù đo ván lúc nào cũng không có gì lạ. Chắc cũng bởi ảnh hưởng của lũ côn trùng nên cậu có cảm giác là Moguzou đang phải chặt vật mới giăng co được với tên orc cận vệ B. Merry nỗ lực chiến đấu để bảo vệ Shihoru khỏi tên orc cận vệ C, nhìn là đủ thấy cô ấy đang gặp nguy hiểm. *Mình phải làm gì đó.*

Đội Renji cũng vậy. Chỉ thấy Renji vẫn bị tên Zoran đuổi chạy vòng quanh, trong khi bốn người kia co cụm lại và đang gắng cật lực bằng cách đổ hết sức lực vào phòng thủ.

Liệu có bao nhiêu lính tình nguyện còn sống sót?

Bị tiêu diệt sạch.

Cái từ đó bỗng nảy ra trong đầu cậu.

Ai chấp nhận để bị tiêu diệt sạch chứ. Đây không phải chuyện đùa.

“Yume giúp Merry đi...!”

Haruhiro quyết định chuyển Yume sang phía Merry còn mình sẽ giúp Ranta. Vấn đề là giúp cậu ta kiểu gì. Nếu định vòng ra sau lưng tên orc cận vệ A, có vẻ cậu cũng sẽ bị tên orc khác tấn công từ đằng sau mất.

Một thanh kiếm lọt vào mắt cậu. Nó đang rơi ở trên sàn. Kiếm của ai vậy nhỉ? Mà của ai cũng được.

Haruhiro nhặt thanh kiếm lên, ném về phía tên orc cận vệ A. Một sự kháng cự tuyệt vọng. Nhưng tên orc cận vệ A đã dùng khiên đánh bật thanh kiếm bay tới và lúi xuống một chút. Có vẻ trong khoảng thời gian đó, Ranta đã có thể tạm xả hơi.

“Chết tiệt, không được rồi...! Thật sự! Thật sự không ổn...!”

“Zodiakun sao rồi!?”

“Toi rồi! Một phát tới luôn! Cái đồng hồ đó yếu ời là yếu! Anger [Cú đâm phản nộ]...!”

Có lẽ Ranta là một tên hơi bị đỉnh, lúc này rồi mà cậu ta vẫn chuyển sang phản công. Tuy nhiên, tên orc cận vệ A còn hơn thế. Hắn có thể gạt thanh trường kiếm của Ranta đi không chút khó khăn. Đòn tiếp nối của tên orc cận vệ A đánh vào đầu Ranta. Đầu. Chính là vào đầu.

“Hự...!”

Mặc dù đã đội mũ giáp, nhưng ăn đòn vào đầu vẫn rất nguy hiểm. Ranta lão đảo.

“Đừng hòng tao để yên cho mày làm thế...!”

Haruhiro giả vờ liều mạng lao vào tên orc cận vệ A, rồi thủ thế khi hắn quay sang phía cậu. *Đến đây. Tấn công tao đây này. Đến rồi. Swat, Swat, Swat.*

“Đứng lên, Ranta...!”

“... Không cần mày phải nói...! Ừ ô ô a a! Bách liệt sám hối trầmmmm...!”

Lấy đầu ra cái kĩ năng như thế. Thật điên rồ Ranta đang dùng thanh trường kiếm đánh tới tấp vào tên orc cận vệ A. Mỗi tội tất cả đầu bị hắn đỡ được. Dù vậy, tên orc cận vệ A đã quay sang phòng thủ. *Đúng rồi.*

Phải tấn công thôi.

Dù ít nhiều quá sức thì cũng phải tấn công, nếu không giảm được số lượng quân địch thì sẽ chẳng đi đến đâu cả, một tên thôi cũng được. *Sau lưng. Phải nhắm vào lưng tên orc cận vệ A. Mình sẽ kết liễu hắn bằng một đòn Backstab [Đâm sau lưng]. Làm thôi. Mình phải làm được.* Ngay khi cậu vừa mới quyết định như thế...

“Á á...”

Là Yume. Tiếng hét thất thanh của cô ấy. Yume ngã lăn ra. Hoặc nói đúng hơn là bị đánh bay.

Từ vai đến ngực của cô ấy là máu.

Cô ấy bị tên orc cận vệ C hạ rồi sao?

Tên orc cận vệ C nhảy đến chỗ Yume. Merry trước đó đã định ngăn cản nhưng đáng buồn thay, cây tích trượng cô vung ra bị đẩy bật lại bằng khiên một cách dễ dàng... bởi tên orc cận vệ C.

“Chết rồi...!”

Haruhiro lao tới... Có lẽ là không kịp.

Nhưng Yume vẫn rất cố gắng. Cô ấy phóng cây phi đao đi. “Tinh Quán...!”

Tên orc cận vệ C lùi lại một bước, né cây phi đao. Cho dù việc ấy chỉ kéo dài được chút xíu thời gian, nhưng nhờ vậy, có vẻ cậu sẽ đến kịp. Giờ

bản thân có ra sao cũng mặc. Haruhiro định ôm ghì lấy tên orc cận vệ C. *Thế mà, cái quái gì vậy?*

Có cái gì đó ở bên sườn cậu. Cậu nhận thấy sự hiện diện của kẻ nào đó phía bên trái. Cậu không tìm được mà nhìn sang. Thật may là cậu đã nhìn. Đó là tên thầy pháp. Hắn hít vào một hơi rất sâu và đang chuẩn bị thổi ra. *Thổi gì cơ? Từ miệng hắn... Là lửa...!*

“Ừ...!”

Haruhiro nhanh chóng quăng mình xuống sàn. Dù tránh được cảnh bị ngọn lửa bao trùm trong đường tơ kẽ tóc nhưng cậu vẫn thấy nóng. *Nóng quá. Thật ra là áo choàng của mình đang cháy. Quan trọng hơn, Yume thế nào rồi?*

Hết rồi.

Tên orc cận vệ C đang chuẩn bị bỏ kiếm xuống. Kết thúc rồi. Yume sẽ bị giết. Không đúng.

“Gừ...!”

Mọi việc chưa kết thúc, vẫn còn Moguzou. Bọn Haruhiro còn có Moguzou.

Moguzou lao cả người vào tên orc cận vệ C và đẩy hắn bay ra. Nhưng vẫn còn tên thầy pháp. Tên thầy pháp lại làm trò phun lửa. Hắn phun lửa ra và biến Moguzou thành một hình nhân bốc cháy. Với thái độ thách thức như thể muốn nói: “Thế thì đã sao nào?”, Moguzou tiếp tục vung thanh kiếm chặt chém của mình. Tên thầy pháp bắt đầu bỏ chạy, chẳng hiểu có phải do hấn sợ khí thế của cậu ấy hay không.

“Rút lui...!”

Hết xong, Haruhiro nghĩ bụng rằng cả bọn chỉ còn cách ấy. *Vô phương rồi. Không thể thắng được, nói đúng hơn là sẽ chết. Cứ thế này thì tất cả mọi người sẽ chết. Mình không muốn để đồng đội mất mạng, điều đó còn quan trọng hơn cả việc bản thân không muốn chết hay sợ chết. Mình không muốn họ chết. Không được. Mình sẽ không cho họ chết đâu.*

“Tạm rút lui thôi! Về toà tháp canh ban nãy...!”

Thế nhưng, bọn mình có thể làm được chuyện đó không đây?

16. Last Stand

... Nói luôn từ kết luận thì bọn cậu đã làm được.

Cậu nhớ mình đã cởi chiếc áo choàng bị cháy ra, chùng nó lên tên orc ở gần đó, kéo Yume dậy rồi ra sức chạy. Còn những chuyện sau đấy, nói thật là cậu không rõ nữa. Cậu hành động như thể mộng du, quên cả bản thân mình.

Trên cầu thang của tòa tháp canh có một tổ đội không xuống tầng một mà đứng đó quan sát tình hình. Sau khi thế chỗ bọn họ, nói đúng hơn là đuổi đám đấy đi, lúc này bọn Haruhiro mới có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Merry chữa trị cho Yume đang bị thương nặng trước tiên, còn bây giờ cô ấy đang sơ cứu cho Moguzou. Áo giáp và mũ trụ của cậu ấy vẫn lành lặn, nhưng vì đã lãnh trọn chiêu phóng lửa nên chắc chắn cậu ấy bị bỏng. Không biết cậu ấy có ổn không? Không, làm sao mà ổn được chứ.

“Cảm ơn Moguzou.” Yume ngẩng xuống bên cạnh Moguzou. “Yume ấy mà, nghĩ rằng nếu Moguzou không xuất hiện thì Yume đã chết rồi.”

“K... không có gì. Đấy là... Tại bọn mình là đồng đội mà.”

“Thế à? Phải ha.”

Ranta ngẩng ôm gối trên cầu thang, cực kì trăn mặc. Merry gần như không mở miệng, Shihoru thì im lặng. Haruhiro cũng không muốn nói gì... *Nguy hiểm thật.*

Thực sự nguy hiểm quá đi.

Cả bọn vẫn còn sống này. Đúng là kì tích. Chỉ cần mắc một sai lầm ở đâu đó... không, bọn mình đã mắc sai lầm rồi. Có lẽ mắc rất nhiều là đằng khác. Không liên quan đến việc mắc hay không mắc sai lầm, nếu bọn mình đen đủi, có lẽ ai đó đã bỏ mạng, và nếu có một người chết, chắc là cả nhóm sẽ tan vỡ mất thôi. Rồi sẽ có hai người, ba người chết, và kiểu gì bọn mình cũng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn trong chớp mắt mà thôi. Là vận may. Bọn mình đã gặp may. Tất cả chỉ có thế.

Rút lui. Không biết quyết định đó có chính xác không? Trong lúc rút lui, nếu có người nào bị hạ, chắc chắn bọn cậu cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ hoặc gần như thế. Chuyện không thành ra như vậy hoàn toàn là một sự ngẫu nhiên.

Thật may vì đã không xảy ra chuyện đó.

Chẳng phải quyết định của Haruhiro đã đem lại hiệu quả.

Đó chỉ là may mắn mà thôi.

“Làm sao đây?” Ranta thì thầm nói.

Không ai trả lời. *Làm sao đây...?*

Làm sao... ăy hả?

Chuyện này vô vọng rồi. Bọn cậu không chiến đấu nổi nữa. Hoàn toàn không đủ sức. Đến bọn Renji còn đang phải chiến đấu hết sức nhọc nhằn. Chẳng phải khổ chiến đơn thuần, mà là sắp tiêu tũng. Có khi hiện giờ bọn họ đang bị giết rồi ăy chứ.

Haruhiro ngẩng mặt lên. Đến lúc này, cậu mới nhận ra bản thân đang cúi đầu.

Ánh mắt các đồng đội đổ dồn về phía Haruhiro.

Tại sao?

... *Ra vậy.*

Vì mình là thủ lĩnh hả? Vì Haruhiro là thủ lĩnh của tổ đội này. Cho nên, về việc làm gì bây giờ, cậu là người phải đưa ra quyết định.

Nhưng mà, dù có bị hỏi phải làm gì đi nữa, mình cũng chẳng thể quyết định được. Đừng tào lao nữa đi. Đừng đũn đũy cho tôi nữa. Tôi không có cái năng lực đó đâu. Cái thứ gọi là trách nhiệm thật quá nặng nề. Đã bảo là không thể mà. Đại để là đã có quá nhiều người chết. Chết nhiều thế kia cơ mà. Chuyện này quá là đáng sợ. Làm ơn thôi đi. Chết...

Đã chết rồi.

Choco cũng chết rồi.

Có phải mọi người rồi sẽ chết hết không nhỉ? Cả tụi Renji, sau đó... sẽ đến bọn mình. Tất cả mọi người.

Đều sẽ chết giống như Choco.

Không được đâu.

Tất cả kết thúc rồi. Mình muốn nói. Rằng tớ không thể quyết định được. Tớ chán rồi, không làm nữa. Ai mà làm thủ lĩnh được chứ! Tớ không cần biết, thích làm gì thì làm. Mọi người cứ thoải mái làm theo ý mình đi. Đừng đòi hỏi gì ở tớ. Đừng đặt kì vọng vào tớ. Tớ không gánh vác nổi đâu. Tớ đã bảo là tớ không làm được rồi. Mà thôi, đằng nào chẳng chết? Chỉ còn đường chết thôi nhỉ? Chuyện này rồi sẽ chẳng đi đến đâu cả. Nếu có gì phàn nàn thì ai đó ra quyết định đi. Đưa ra ý tưởng xem nào. Nói xem bọn mình nên làm gì đi. Chỉ cho tớ xem nào.

Nhưng cậu không thể nói.

Mọi chuyện sẽ ra sao nếu cậu nói ra những đi ầu đó. Có thể nhìn thấy rõ ràng rành. Tổ đội này sẽ sụp đổ.

...A...

Sai rồi. Sai quá là sai.

Không phải như thế.

Cuối cùng, mình vẫn chỉ nghĩ cho bản thân.

Dù đang trong tình huống khẩn cấp như thế này, cậu vẫn muốn giữ hình tượng. Cậu muốn ra vẻ ng ầu. Cậu không muốn các đồng đội thất vọng vì mình. Haruhiro không phải một thủ lĩnh xuất sắc và có lẽ cũng không thể trở thành kiểu người như vậy. Nhưng cậu muốn tránh việc bị các đồng đội xem như thủ lĩnh tệ hại nhất trên đời. Cậu không muốn bị mọi người ghét. Cậu không muốn bị bỏ lại. Chỉ ít cậu muốn được mọi người coi là đồng đội cho đến giờ phút cuối cùng.

Thảm hại cũng có mức độ thôi chứ.

Vấn đề không chỉ nằm ở chuyện tiêu t ừng hình tượng. Thật quá tệ hại rồi.

Cuối cùng mình vẫn chỉ đến thế nhỉ? Mình không phải Manato, nên ừ, chỉ được thế này thôi.

“... Tớ sẽ đi xem xét tình hình.”

Bọn Haruhiro đang túm tụm với nhau tại vị trí dịch về phía trên một chút ở lối c ầu thang hình xoắn ốc. Ở chỗ này vẫn nghe được giọng người hay âm thanh chiến đấu nhưng lại không thể nắm rõ tình hình. Có lẽ vì không muốn biết nên bọn cậu mới ở đây. Chẳng ai có ý định di chuyển khỏi chỗ này cả.

Chính Haruhiro cũng thế. Nhưng thà làm gì đó còn hơn ở lại đây rồi bị cả bọn đổ dồn ánh nhìn tham lam... nói vậy có lẽ hơi quá đáng, nhưng ánh mắt đó như dựa dẫm vào cậu, nói rằng: “Cậu hãy làm gì đó đi.” Hơn nữa, cũng không phải cậu không có cảm giác tò mò muốn nhìn những thứ đáng sợ.

Cậu xuống cầu thang rồi lộ mặt ra. Haruhiro nghiêng chặt răng. “... Renji.”

Đội Renji vẫn đang chiến đấu ác liệt. Ron cùng Chibi người đầy máu, đang chiến đấu để bảo vệ Sassa và Adachi, còn Renji vẫn tiếp tục trận đấu tay đôi quả cảm với Keeper Zoran Zesh. Zoran gần như không bị thương nhưng Renji thì trong tình trạng đến cả việc cậu ta bị thương ở đâu, vết thương như thế nào cũng chẳng thể nhận ra được. Dù vậy, cậu ta vẫn đang đứng, di chuyển không ngừng, né tránh song kiếm của Zoran. Thật quả cảm. Không còn cách nói nào khác thích hợp ngoài từ “quả cảm”.

Số lượng lính tình nguyện khác còn sống... vào khoảng năm, sáu người. Bên phía lũ orc gần như không có tổn thất nào.

Nhưng vốn dĩ, tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này...?

Đầu tiên, cả bọn đi xuống tầng một, khi leo lên tháp canh, bè lũ Zoran không ở đó. Bọn chúng trốn ở đâu đó à? Ở tầng một, ngoài cầu thang ra còn có cửa. Tất cả các cửa đều đã mở. Bởi những người lính tình nguyện đã đi tìm một lượt xem có tên orc nào không. Nhưng bọn họ đã không tìm thấy. Có lẽ là có một tầng hầm bí mật. Bè lũ Zoran đã náu mình trong đó, sau khi những người lính tình nguyện hướng về mấy toà tháp canh, chúng mới đi ra. Có lẽ mọi chuyện là như vậy.

Lũ cận vệ của Zoran có khoảng hai mươi tên, bao gồm cả ba tên thầy pháp. Chúng rõ ràng mạnh hơn lũ orc trước giờ một, hai bậc. Chúng là một nhóm tinh nhuệ.

Đội Renji có năm người, ngoài ra còn sáu... không, năm người lính tình nguyện. Thêm vào sáu người bọn Haruhiro. Quân địch đông hơn, tính bình quân khả năng chiến đấu cá nhân có lẽ quân địch cũng cao hơn.

Nhưng, thế này... có phải là sự chênh lệch đến tuyệt vọng không...?

Không lâu nữa, khi những người lính tình nguyện bị hạ, tại Renji cũng bị giết từng người, từng người một, đó mới là sự chênh lệch đến tuyệt

vọng. Nhưng bây giờ thì sao? Ở thời điểm hiện tại thì sao? Thời điểm hiện tại... **Thời điểm hiện tại.**

Sức chiến đấu. Đó vẫn chưa phải là toàn bộ sức chiến đấu của bên mình. Nhóm Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] của Kajiko hẳn là vẫn chưa xuống khỏi tháp canh. Họ có tổng cộng mười tám người. Cứ cho là mất vài người thì chắc vẫn còn khoảng mười lăm. Kajiko có vẻ rất mạnh, nếu họ tới thì chẳng phải sẽ có khả năng đảo ngược được tình thế hay sao? Còn Brichan thế nào rồi? Anh ta đã nói là đi xem tình hình quân chủ lực. Vốn dĩ, nhiệm vụ của đội biệt động là kiên chờ và nghi binh còn quân chủ lực sẽ phá cổng chính và hạ pháo đài. Có lẽ họ gặp phải chuyện bất ngờ gì đó nên đến muộn nhưng chắc chắn, quân chủ lực sẽ tới ngay thôi. Nếu vậy, quân ta chắc chắn sẽ chiếm lợi thế.

Mình sẽ đợi đến lúc đó? Nếu trốn trên tháp canh cho tới lúc quân chủ lực đến... Không, mình không biết họ sẽ tới lúc nào, chẳng may cả nhóm Renji bị giết sạch trước khi quân chủ lực đến thì hỏng bét. Nếu chuyện đó xảy ra, quân địch chắc sẽ kiểm tra xem trong pháo đài còn con người hay không. Dù ở trên tháp canh thì cuối cùng vẫn sẽ bị phát hiện.

Không thể trông chờ vào quân chủ lực.

Nhưng mình muốn hi vọng vào Kajiko.

Vậy thì, cho đến lúc Kajiko xuống, bọn mình cứ ở đây là được? Không biết bọn Renji có cầm cự được đến lúc đó không? Nói thật lòng, mình mong họ cố bám trụ. Mình không muốn phải chịu nguy hiểm nữa. Bọn Haruhiro nấp ở đây. Bọn Renji chống đỡ được. Kajiko sẽ đến. Lật ngược tình thế. Đó là tình huống lí tưởng, chứ chẳng có gì đảm bảo chuyện đó sẽ xảy ra.

Tất nhiên cậu cũng muốn giúp nhóm Renji. Đối với Renji, chắc tụi Haruhiro không hơn gì một hội tép riu chẳng đáng nhắc đến, nhưng bọn cậu vẫn cùng lứa với nhau. Bọn Renji đang đứng trên bờ vực. Mình biết điều đó, không, chẳng phải chỉ là biết nữa mà mình đã nhìn thấy bằng chính đôi mắt này, nếu không làm gì thì sẽ thấy vô cùng căng rít.

Hơn nữa, về mặt sức chiến đấu, nếu không còn nhóm Renji thì cũng rất mệt.

Cậu không biết nhóm Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] của Kajiko sẽ làm được đến mức nào, nhưng nếu Đội Renji cùng những người lính

tình nguyện khác cứ tiếp tục thế này rồi bị tiêu diệt sạch, thì khi nhóm Kajiko xuống tới nơi, về mặt số lượng, quân ta sẽ chỉ gần bằng hoặc thậm chí là ít hơn. Tên Zoran mạnh một cách điên rồ, nên cậu không thể nghĩ rằng nhóm Kajiko nhất định sẽ thắng. Nếu nhóm Kajiko mà thua thì mạng sống của bọn Haruhiro cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Không biết mình đã suy nghĩ bao lâu rồi nhỉ? Mình không biết. Nhưng không thể thông thả được. Chỉ có điều đó là mình biết chắc. Phải nhanh lên. Hãy quyết định việc phải làm.

Nếu không làm gì, có lẽ Haruhiro... cả bọn Haruhiro sẽ chết. Nói vậy chứ chẳng phải cả bọn đang sống dở chết dở rồi à? Nghĩ vậy xong, tự dưng cậu lại thấy có chút nhẹ nhõm.

Choco. Có lẽ tớ sắp được gặp lại cậu rồi. Đến lúc đó bọn mình hãy thông thả nói chuyện thật nhiều và nhớ lại những gì đã quên, từng thứ từng thứ một nhé.

Haruhiro quay trở lại chỗ các đồng đội.

“Xin lỗi mọi người. Tớ biết chuyện này thật đáng sợ. Nhưng bọn mình hãy cùng cố gắng thêm lần nữa đi. Bọn mình sẽ giúp tụi Renji. Mục tiêu của bọn mình chỉ gói gọn trong lũ thầy pháp. Ngoài thuật nguyên rửa ra, bọn đó chẳng có gì ghê gớm cả.”

Cậu đã không chốt bằng câu: “Đấy là tớ nghĩ thế.” Thay vào đó, cậu khẳng định chắc nịch. Điều đó giống như một sự lừa dối. Lừa dối đồng đội, và lừa dối chính bản thân mình. Nhưng không hiểu sao, cậu lại chẳng thấy cần rút lương tâm.

“Có lẽ trong lũ thầy pháp có một kẻ tên là Abael. Hắn đáng giá năm mươi đồng vàng. Zoran thì quá sức nhưng nếu là tên Abael, bọn mình có thể xử được. Chúng ta sẽ nhận lấy năm mươi gold.”

“... Nă... năm mươi! Gold! Chiến thôi...!”

Thật may vì Ranta là một tên đơn giản. Với đôi mắt đã biến thành hình đồng tiền, Ranta chạy xuống cầu thang.

Haruhiro vỗ vào lưng Moguzou.

“Nhờ cậu đấy, Moguzou. Tất cả trông cậy vào cậu.”

“Được...!”

Cậu hơi bất ngờ trước câu trả lời rất ra dáng đàn ông đấy. Moguzou cũng tiếp bước Ranta.

Haruhiro gật đầu với Merry, Yume và Shihoru. *Thế này có ổn không? Sẽ ổn thôi.*

Khi vừa leo xuống khỏi chiếc cầu thang xoắn ốc và bước chân vào tầng một, có ngay một tên thầy pháp lọt vào mắt cậu. Bọn cậu sẽ dọn dẹp từng tên. Haruhiro chỉ vào tên thầy pháp A đó. “Tên kia...!”

Zoran thì khỏi phải bàn rồi, nhưng đến cả đám orc cận vệ bọn cậu cũng không để mắt tới. Tụi Haruhiro cùng nhau xông lên. Tên thầy pháp A nhận ra nhóm Haruhiro và định mở cái bình nhưng đã muộn.

“Anger [Cú đâm phản nộ]...!”

Ranta dùng thanh trường kiếm đâm một cú vào cổ họng tên thầy pháp A. Đúng là một khởi đầu tốt. Nhưng không được quá vui mừng. Phải bình tĩnh, cố gắng tiêu diệt từng tên một. Một tên orc cận vệ nhảy tới nhưng đã bị Moguzou thổi bay. Lũ thầy pháp. Thấy rồi.

“Tiếp theo là tên kia...!”

Khi Haruhiro chỉ vào tên thầy pháp B, lũ orc cận vệ liền sẵn tới. *Mục đích của bọn mình đã bị lộ rồi à? Dù vậy, bọn mình vẫn sẽ làm đến cùng.*

Cả bọn sẽ không đấu với lũ orc cận vệ. Moguzou hét lên, lao đi mở đường, Haruhiro phá vòng vây bằng Swat [Đập ruồi] để chạy qua. “... Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!” Shihoru dùng phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối] giữ chân một tên orc cận vệ, Merry kêu “Ha...!” một tiếng, đập cây tích trượng lên khiên của một tên orc cận vệ khác và đẩy hất ra. “Tinh Quán nya!” Những cây phi đao phóng ra liên tiếp của Yume khiến lũ orc cận vệ chùn bước... *Thế này là cái quái gì hả, nya ấy? Mà thôi kệ đi.*

Người tiếp cận tên thầy pháp B sớm nhất là Ranta. Đây chính là lúc chiêu đó được tung ra.

“Exhaust [Bại xích hệ] cải tiến...!”

Trước mặt tên thầy pháp B, Ranta xoay người sang phải rồi nhảy ra sau lưng kẻ địch. Từ góc nhìn của tên thầy pháp B thì chuyện xảy ra là: con người đang xông tới tấn công chẳng hiểu tại sao đột nhiên quay gót và sau đó liền đập luôn vào mông hắn. Chắc hẳn phải bàng hoàng lắm. Tên thầy pháp B lĩnh trọn cú đẩy hông của Ranta và sắp ngã. *Là lúc này.*

Haruhiro chạy nước rút. Cậu chạy ngang qua bên người tên thầy pháp B. Là chỗ này. Khi cầm con dao găm đang cầm ngược tay vào cổ họng tên thầy pháp B, có cảm giác truyền đến tay cậu. Đó là chiêu Backstab [Đâm sau lưng] lướt qua, sở trường của Sassa mà cậu học lỏm được. Tên thầy pháp B đổ vật xuống.

“Xử được hai tên thầy pháp rồi...!”

Nghe Haruhiro hét lớn như vậy, cả Đội Renji lẫn những người lính tình nguyện còn sống sót như được hồi sinh, bắt đầu gây sức ép ngược lại lên kẻ địch. Thời điểm.

Thời điểm đã đến.

Haruhiro tự nhắc nhở bản thân không được lơ là, không được khinh địch. Cậu cũng cảm thấy có lẽ sẽ phải hối hận nếu bỏ qua cơ hội này. Đâu mới là đáp án đúng? Cậu không biết. Nhưng trong khi cậu phân vân thì tình hình sẽ thay đổi. Cậu không rảnh để lo sợ việc sẽ sai lầm.

“Chúng ta có thể thắng...!”

Cứ hoà vào dòng chảy thôi.

“Sẽ thắng được...! Xông lên...!”

Đó.

Một khi thời điểm đến là sẽ như thế này.

“Iriiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...!”

Đến rồi. Chết giọng đáng sợ đó. Là Kajiko. Là hội Kajiko. Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] với Kajiko dẫn đầu đã leo xuống khỏi tháp canh. Với đòn đột kích đầu tiên đó, hai tên orc cận vệ bị chém hạ, nói đúng hơn là bị nghiền nát. Cậu thậm chí có cả ấn tượng như vậy. Quân ta có thể thắng.

Quân ta có thể làm được. Đây hoàn toàn là dấu hiệu chiến thắng. Cậu đã nghĩ vậy, thế mà...

Tên thầy pháp thứ ba, tên cuối cùng... chắc chắn là tên thầy pháp Abael tung chiêu phun lửa trứ danh vào Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] đang tràn vào tầng một. Không chỉ có vậy. Abael còn ném ra thứ gì đó. Dây thừng? Không phải. Chúng đang chuyển động. Rắn. Là rắn. Không chỉ có một, hai con. Một số lượng không nhỏ những con rắn được ném xuống chân nhóm Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Những tiếng la hét. Wild

Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] trở nên hoảng loạn. Đó là lúc tên Zoran Zesh bỏ Renji lại một bên rồi lao đến, chém, chém và chém. Chỉ trong chớp mắt. Bốn, năm nữ chiến binh bị chém gục. “Không được hoang mang...!” Kajiko định cản Zoran lại. Cả hai va chạm với nhau. Kiếm của Kajiko và song kiếm của Zoran ghì nhau đến toé lửa.

Kajiko lùi lại. Nhưng thay vì nói là tự lùi lại thì trông cô giống như bị đẩy đi hơn.

“Chết tiệt...! Không thể có thêm tổn thất nữa...! Trừ Mako, Kikuno, Azusa, tất cả rút ngay...!”

Hình như Kajiko có ý định chỉ để lại những người giỏi, còn lại sẽ cho rút lui. Renji đuổi theo Zoran, tính chém hấn một kiếm nhưng bị đẩy bật ra một cách dễ dàng. Anh chàng Renji đó mà lại bị đối xử như trẻ con. Không, Renji đang bị thương. Cậu ta thở hổn hển, chắc chắn còn rất mệt mỏi nữa. Ít nhất phải làm gì đó với vết thương của cậu ta. Có vẻ Chibi đang chữa trị cho Ron bằng Ma pháp ánh sáng. Ma pháp ánh sáng. Nếu dùng phép Heal [Ánh sáng chữa lành] thì có thể chữa được cho cả những người ở xa. Tu sĩ. Ngoài Chibi ra vẫn còn người khác.

“Merry! Dùng ma thuật lên Renji...!”

“Heal [Ánh sáng chữa lành] không dùng được nếu di chuyển đâu! Vì nó là phép cần chỉ định vị trí...!”

“Cần chỉ định vị trí...” Vậy sao? Heal [Ánh sáng chữa lành] là phép thuật chiếu sáng một vị trí nhất định bằng ánh sáng chữa trị. Cho đến khi ánh sáng chữa lành vết thương thì phải đứng nguyên ở vị trí đó. Renji đang chiến đấu với Zoran. Không thể bắt cậu ta đứng im một chỗ được. “... Nhưng phải để cho Renji nghỉ ngơi một chút...!”

“Tôi...! Cứ giao cho tôi...!”

Không phải Ranta. Là Moguzou. Moguzou không xưng tớ mà lại xưng tôi^[14]. Cậu ấy nói rằng: “Cứ giao cho tôi.”

Moguzou gào lên và dũng mãnh lao về phía Zoran. Những cú đánh không thể tin được. Cực nhanh. Từng cú, từng cú đều rất nặng. Cứ như của Đấm tử thần Dead Spot vậy. Zoran chuyển sang phòng thủ. Renji định chớp thời cơ tấn công Zoran. ... *Ơ hay cái tên này! Cậu nghĩ Moguzou cố gắng như thế vì cái gì vậy hả!* Haruhiro nắm lấy cánh tay Renji. “Không được...! Cậu phải được chữa trị đã...!”

“... Tránh ra.”

“Còn lâu mới tránh...! Merry...!”

“Ừ...!” Merry vừa làm động tác vẽ hình sao sáu cánh, vừa chạy tới, giơ bàn tay về phía Renji. “... Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]...!”

Khi được ánh sáng của Thần ánh sáng Lumiaris bao trùm lên người, Renji không di chuyển nữa, chẳng hiểu có phải vì đã chấp nhận thực tế hay không. Merry hướng lòng bàn tay vào các vết thương ở đầu, vai và mấn sườn của Renji để chữa trị lần lượt. Nhưng chữa mãi chữa mãi mà vẫn chưa xong. Nhịp hô hấp hỗn loạn của cậu ta thật không ổn, sắc mặt cũng xấu. Renji đã bị mất máu quá nhiều.

Ranta đang vờn nhau với một tên orc cận vệ. Yume cũng đang đấu với một tên orc cận vệ khác. Shihoru sắp bị một tên orc cận vệ khác nữa tấn công. Haruhiro vội vàng xen vào, đỡ bằng một cú Swat [Đập ruồi].

“Được rồi...!” Renji hạ gục tên orc cận vệ đang tấn công Haruhiro chỉ với một nhát vung bằng cây kiếm của Ishu Doguran, rồi chạy về hướng Zoran. “... Thay người, đồ đần độn...! Tên đó là con mồi của tôi...!”

“Không...! Đừng có làm một mình...!”

Moguzou nhanh chóng di chuyển về bên trái của Zoran, để lộ ra bên phải của hắn. Renji chiếm lấy vị trí đó cứ như bị hút vào. Cuộc chiến thành thế hai đấu một.

“Tôi không phải là đồ đần độn...!”

Moguzou vung thanh kiếm loạn xạ ngang dọc để tấn công. Cậu ấy liên tục tung đòn, đến mức không kịp thở. Renji cũng xoay thanh kiếm của Ishu Doguran vun vút. Nếu nói đến cương và nhu thì Moguzou là cương còn Renji là nhu, Moguzou là sức mạnh còn Renji là kỹ thuật. Nhìn họ có cảm giác như vậy đấy. Zoran giờ phải cố hết sức dùng song kiếm để đỡ kiếm của hai người bọn họ. Cứ như đùa vậy. Nhưng không phải đùa. Đây là sự thật.

“Đúng vậy! Đúng vậy đấy...! Cậu không phải thằng đần! Được lắm, Moguzou...!”

Cậu ấy cứ như một người khác vậy. Không. Có lẽ đây mới chính là Moguzou. Có lẽ Moguzou đã từng phải nghe đủ thứ quá đáng, nào là chậm chạp, nào là ngu đần. Chuyện đó chắc đã xảy ra từ trước khi cả bọn đến

Grimgar, nên có thể cậu ấy không nhớ được, nhưng nó đã ngấm sâu vào suy nghĩ, khiến Moguzou không còn tin vào bản thân. Nhưng cậu ấy đã chiến đấu cùng với bọn Haruhiro, hiện tại còn là nòng cốt tuyệt vời, thậm chí là quá sức tuyệt vời của tổ đội. Cho dù không có Haruhiro, chỉ cần Merry hay ai đó nhận chức thủ lĩnh, cả đội chắc vẫn có thể *hoạt động bình thường*, nhưng nếu không có Moguzou thì chết dở. Một người không thể thay thế. Chắc hẳn mọi người đều nghĩ như vậy và trông cậy vào Moguzou. Moguzou hẳn cũng cảm nhận được sự tin tưởng từ các đồng đội. Và hiện tại, cậu ấy đã tự ý thức được rồi. Cậu ấy đã trở nên tự tin và có thể phát huy năng lực của bản thân.

Kia chắc hẳn là thực lực vốn có của Moguzou.

Renji đã nhìn lầm. Đáng ra cậu ta nên chiêu mộ Moguzou cho Đội Renji. Nhưng, nhờ Renji không nhận ra năng lực của Moguzou mà cuối cùng cậu ấy đã lập tổ đội với nhóm Haruhiro. Có lẽ Haruhiro thậm chí còn phải cảm thấy biết ơn ấy chứ.

Biết ơn vận mệnh tình cờ, đã kéo Moguzou và các cậu lại với nhau.

“Dù tôi không thích thú gì trò hiệp đồng tác chiến cùng với lũ đàn ông nhưng ...!”

Kajiko xen vào, tấn công Zoran từ phía sau. Zoran nhảy sang bên để tránh. Tên Zoran đó đang phải bỏ chạy.

“Chia đầu tiền thưởng nhé...!”

“Cô biến đi...!”

“Ừ ga a a a a...!”

Kajiko, Renji, Moguzou cùng đuổi theo Zoran. Có thể làm được.

Biết đâu cả bọn sẽ thành công.

Cậu vừa nghĩ thế thì thấy Ranta hùng hục khí thế, làm một cú nhảy lộn người.

“Ô a! Gư a a a a a...!”

Là tên thầy pháp, tên thầy pháp Abael.

Sau khi phun lửa vào Ranta, Abael lập tức xoay người. Tên đó quá khéo. Hơn nữa, có vẻ hắn luôn trung thành với lối đánh Hit & Away [Đánh rồi thoái lui]. Vì vậy mà rất khó tóm được hắn.

“Merry, giúp Ranta...!”

“Đã hiểu...!”

“Yume bảo vệ Shihoru...!”

“Unya!”

“Unya là cái gì hả...!”

Tuy cậu không hiểu lắm, nhưng vì Yume đã theo sát bên cạnh Shihoru nên có lẽ cô ấy muốn nói “ừ”.

“Ohm Rel Ekt Param Darsh...!”

Shihoru dùng phép Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn] khiến một tên orc cận vệ hoảng loạn nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể. Vẫn còn đến hơn mười tên orc cận vệ, ngoài ra còn có Zoran và Abael nữa... Quân ta thì còn năm người. Đội Renji cùng sáu người nhóm Haruhiro, Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] tính cả Kajiko có bốn người, ngoài ra còn ba lính tình nguyện khác... Ủa? Quân ta đang thắng? Chẳng phải nếu chỉ tính đầu người thì quân ta đang thắng sao? Nhưng tên Abael lại vừa phun lửa trúng một người lính tình nguyện.

“Ư ô oa a...!”

Người lính tình nguyện bốc cháy và ngã lăn ra. Nếu không được ai chữa trị thì anh ta nguy mất. Nhưng người lính tình nguyện đó mặc trang phục tu sĩ, mặc dù nó đang bị cháy. Nếu là tu sĩ thì có thể tự chữa cho mình không? Việc đó có vẻ khó. Nhưng cả Chibi lẫn Merry đầu không có thời gian tới chữa trị cho anh ta.

“Là Abael! Phải diệt được tên đó...!”

Moguzou, Renji và Kajiko đầu đang tập trung vào Zoran. Ron không tách ra khỏi Sassa, Chibi và Adachi được.

“Chị Mako, chị Kikuno, chị Azusa...! Hạ tên thầy pháp trước...!”

Do tình cờ nhớ được tên của họ nên Haruhiro thử cất tiếng gọi các cô gái của Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Ba người bọn họ, mỗi người đang đấu với một tên orc cận vệ. Một người trong số đó, cô gái có vẻ là chiến binh với vóc dáng cao to ngang ngửa Kajiko, đã hạ gục tên orc cận vệ một cách ngoạn mục. Ra là hấn nhắm tới thời điểm ấy. Abael nhanh chóng tiến lại gần cô gái rồi mở nắp chiếc bình đeo bên hông. Còn trùng sao? Trước khi cậu kịp lên tiếng cảnh báo, đám côn trùng đã tập kích cô gái cao to.

“Á á á á á...!”

Cô gái định gạt lũ côn trùng ra. Hành động ấy chắc là theo phản xạ nên cũng không trách được, nhưng như thế là hỏng rồi. Phải nhanh chạy trốn hay làm gì đó chứ. Lần này, tên Abael không lập tức rút lui. Hắn dấn ép cô gái, định giở trò gì đó. *Ơ khoan, nhưng mà, đây chẳng phải là một cơ hội sao...?*

Khi nghĩ như thế, Haruhiro nhận ra mình đang chạy tới rồi.

Abael cần một cây chùy ngắn bằng kim loại. Hắn dùng nó quật lên đầu gối cô gái rồi tiếp tục đập mạnh vào đầu cô. Cô gái có đội mũ giáp nên cậu không biết đó có phải là vết thương chí mạng hay không. Nhưng cô đột nhiên khựng lại rồi ngã xuống.

Abael ngoái lại, quay về phía cậu... *Chết tiệt.*

Bị phát hiện rồi.

“Gashu glashair...!”

Abael vung cây chùy. Nó ngắn nên cậu có thể né được. Nhưng trái ngược với phán đoán đó, cơ thể Haruhiro lại phản ứng quá đà. Cậu quăng người xuống sàn nhà, lộn vòng rồi nhồm dấy, khi ấy tên Abael đã vào tư thế chuẩn bị đào tẩu rồi.

“Sớm quá đấy...!”

Tận sau khi bắt đầu đuổi theo hắn, cậu mới nghĩ, *làm thế này có ổn không nhỉ?* Cậu chẳng biết là ổn hay tệ nữa. Nhưng nếu cứ để hắn tự do lộng hành thì thiệt hại chỉ càng lúc càng lớn mà thôi. Từng người một sẽ bị hạ, và chẳng mấy chốc, ưu thế về mặt số lượng của quân ta sẽ biến mất.

Cậu sợ, nhưng mà...

Cỡ như Haruhiro liệu có thể ngăn cản kẻ địch này không? Cậu không nghĩ rằng đó là đối thủ mà cậu có thể làm thế nào đó xử lí một mình. *Bởi vì, xem kìa.*

Haruhiro lại quăng mình xuống sàn như thể tung người vào đó. Bởi tên Abael đã quay đầu lại. Khi cậu vừa nghĩ: “Tới rồi” thì mọi thứ xảy ra đúng như dự đoán. Lửa. Chiêu phóng lửa. Chỉ phản ứng chậm một chút xíu thôi hẳn Haruhiro đã bị ngọn lửa nướng chín rồi.

Tên Abael lại chạy trốn. Haruhiro ngay lập tức tái khởi động cuộc truy bắt nhưng khoảng cách đã bị nới rộng ra một chút.

Không... Thế này chắc không được rồi. Có vẻ quá sức mình.

Cậu không thể bắt được hắn, và kể cả có đuổi kịp đi chẳng nữa thì cậu phải làm gì tiếp đây? Cậu cũng lo lắng cho đồng đội nhưng nếu rời mắt khỏi tên Abael dù chỉ một giây, cậu có vẻ sẽ mất dấu hắn.

Abael vừa chạy vừa liếc mắt thăm dò Haruhiro.

... Cậu mất dấu hắn.

Haruhiro dừng lại.

“Ô su...!”

Một tên orc cận vệ chém tới. Khi Haruhiro tránh đường kiếm của tên orc cận vệ và quay người lại, cậu lập tức chạy về phía một tên orc cận vệ khác. Ngay trước khi vào tầm đánh của đối thủ, cậu đã cấp tốc lộn người khiến cho hai tên orc cận vệ đâm vào nhau. Ngay lúc đó, Haruhiro tránh ra xa khỏi mấy tên orc cận vệ.

Cậu nhìn xung quanh, chân vẫn không dừng bước... *Mất dấu?*

Làm gì có chuyện đó. Tầm một dù nói là rộng nhưng cũng chẳng quá ghê gớm. Nếu để ý tìm thì có thể thấy hắn ngay.

Dù vậy, Abael đã biến mất. Hắn biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện. Tất nhiên hắn không thực sự biến mất. Hắn chỉ rời khỏi tầm nhìn của cậu hoặc đứng lẫn trong đám orc cận vệ làm cậu thấy hắn như là biến mất. Đến rồi, khi cậu quên mất tên đó, hắn sẽ bất ngờ tấn công.

Haruhiro đã từ bỏ tên Abael. Hắn mà nghĩ như thế thì tốt.

Haruhiro sẽ biến mất đối với Abael.

Nếu làm vậy, có lẽ Abael sẽ lại ra mặt tấn công.

Haruhiro vờ như không nhìn Abael nữa.

Có vẻ Abael đang định đi tới chỗ nhóm Ron. Hay là bên nhóm Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] chỉ còn lại hai người nhỉ? Hoặc Moguzou, hay Renji, hoặc là Kajiko? Thật là một kiểu hành động không cách nào có thể nắm bắt.

Hắn tiến lại gần mục tiêu theo kiểu đấy à? Mình sẽ bắt chước hắn. Không, để cho ra dáng đạo tặc, mình sẽ đánh cắp nó.

Biết rồi.

Mục tiêu tiếp theo của Abael.

Là người đang được Ron với Chibi bảo vệ, dùng Kanon Magic [Ma pháp băng kết] để cản trở lũ orc cận vệ hay khiến chúng tê cóng vì lạnh... Chính là Adachi.

Abael đưa Adachi vào tầm bắn với âm mưu dùng ngọn lửa phóng ra bao tròn lấy cậu ta. Nhưng Haruhiro đã tung một đòn Backstab [Đâm sau lưng] ngay trước đó.

Abael vận mình vừa kịp lúc. Dao găm của Haruhiro chỉ khoét được một miếng ở cánh tay trái của Abael.

Haruhiro đã thất bại. Dù vậy, tên Abael không thêm phản công mà lại nhanh chân bỏ chạy. Hắn chỉ chiến đấu trong tình huống bản thân có ưu thế tuyệt đối thôi sao? Hắn cẩn thận triệt để. Thay vì nói đó là hèn nhát, có thể thấy hắn cực kì khôn ngoan. Đúng là một tên xảo trá. Abael có lẽ đã nhìn thấu mục tiêu của Haruhiro. Haruhiro đã trộm và mô phỏng lại phương pháp của Abael. Nhưng chắc chắn chuyện đó đã bại lộ. Dùng cùng một cách sẽ chẳng ăn thua. Nếu để vượt mặt hắn ở đây, Abael sẽ tăng cường cảnh giác, có lẽ không còn cơ hội nào cho cậu tận dụng nữa.

“Exhaust [Bại xích hệ]...!”

“Ư ô ghê...!”

Chắc rằng tên Abael trong một khoảnh khắc không biết chuyện gì đã xảy ra. Đảm bảo hắn không thể ngờ đến việc có một cái móng của con người bỗng dưng lao tới với lực kinh hồn từ bên cạnh.

Abael té ngã sau khi lĩnh trọn một cú húc hông của Ranta.

Nhưng mà, tại sao tên này thỉnh thoảng căn thời điểm đúng khủng khiếp thế nhỉ. Đúng quá sức tưởng tượng. Gớm chết mất thôi.

Dù sao thì trong tình huống này, kẻ cả không nhìn thấy đường kẻ đó, mình vẫn xử được hắn.

Haruhiro thật cẩn thận chọn chiêu Spider [Nhện sát thủ] thay vì chiêu Backstab [Đâm sau lưng]. Cậu tóm lấy Abael từ sau lưng, rồi thực hiện đòn khoá vai. Cậu chọc dao găm vào dưới cằm hắn, dứt khoát rạch một đường rồi ngay lập tức nhảy ra xa.

“Cười nào...!” Ranta nói ra thành tiếng. *Mày có phải thằng ngốc không? À không, mày đích thị là một thằng ngốc rồi.*

Ranta vùng thanh trường kiếm chém theo phương chéo, găm nó vào cổ họng Abael. Tuy không đến mức chém bay được đầu hắn nhưng đã cắt

được tằm một nửa. Cậu ta đập ngã hần rỗi bỡi thêm một cú. Không phải một mà là hai, ba cú. Tên Abael đã không còn cử động nữa.

“Được rồi! Năm mươi gold...! Lấy được rồi...! Nhân tiện là cả Vice [Ác đức] luôn...!”

Đúng là Ranta. Nhất quán từ đầu đến cuối. Khá là đáng ngưỡng mộ. Không, không có đâu. Còn lâu mình mới làm thế.

“Tiếp theo là tên Zoran...!”

Dù vẫn còn lũ orc cận vệ nhưng trước tiên phải xử tên Zoran Zesh. Không còn tên Abael phiền phức, Zoran thì đang một đấu ba, bọn cậu có thể làm được.

“Mogu... zou...!?”

Cậu vừa định mở miệng động viên thì thấy Zoran nhảy lên. Một cú lộn người trên không về phía trước. Kajiko định chém vào lưng Zoran nhưng lại vung kiếm vào khoảng không, còn Renji với Moguzou đang đứng đằng trước thì không chống đỡ nổi và phải nhảy ra xa.

“Gì...”, “Gư...”, “Ô...!?”

“Ga ...!”

Sau đó, Zoran bắt đầu xoay người. Cú lộn người về phía trước ban nãy là động tác xoay theo phương thẳng đứng, nhưng lần này, hắn lại xoay vù vù theo phương ngang như một con quay trong lúc tiến lên. Cực nhanh. Cực mạnh. Không phải cả Renji lẫn Moguzou đều không làm gì. Họ lùi lại. Nhưng lùi vậy là chưa đủ. Cả hai đều đỡ song kiếm của Zoran bằng kiếm của mình và bị đẩy bật ra.

Zoran không ngừng một giây nào, quay sang tấn công Moguzou. Tấn công dữ dội. Khi Renji định hỗ trợ, hắn lại lập tức quay sang hướng đó nghênh chiến. Bằng những cú chém đầy uy lực, hắn buộc Renji phải thoái lui, sau đó, liên tiếp bổ song kiếm vào Moguzou.

"I r i...!"

Kajiko tấn công Zoran từ sau lưng. Nhưng Zoran quay người lại, đánh bật Kajiko bằng một, hai cú vung song kiếm rồi lại tiếp tục tấn công Moguzou. Moguzou. Moguzou. Zoran kiên trì, triệt để nhắm vào Moguzou. Mỗi khi Renji định chen vào, hắn sẽ dùng combo lộn người về phía trước cùng cú chém xoay vòng để đẩy cậu ta ra xa, rồi lại tấn công Moguzou. *Tại sao? Tại sao lại đến mức ấy?* Moguzou gần như không thể dùng kiếm để

phòng thủ được nữa. Áo giáp trở nên lẫ lẫm. Mũ trụ cũng móp méo. Moguzou. Cậu ấy đang bị bào mòn. Dần dần từng giây từng phút. *Tất nhiên, mình muốn làm gì đó. Nhưng phải làm gì đây?*

Có lẽ được động viên bởi khí thế tấn công của Zoran, lũ orc cận vệ vừa hét: “Ô su ô su” vừa dấn tới. Haruhiro cũng bị một tên orc cận vệ tấn công. Cậu đã dùng chiêu Swat [Đập ruồi] để đỡ nhưng tên này quá khỏe. Dao găm của cậu suýt nữa bị thối bay. “Parupiro...!” Ranta đến cứu viện cho cậu, giúp cậu thoát khỏi nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc. *Nhưng cần gì phải gọi người ta là Parupiro hả? Tuy đúng là cậu ta đã cứu mình.*

“Ga...!”

Trúng một kiếm của Zoran, mũ giáp của Kajiko rơi ra. Mặt cô ấy nhuộm đầy máu tươi.

“Lùi lại đi...!” Renji gầm lên.

Không biết là Mako hay Kikuno hay Azusa đã kéo Kajiko đi. *Chẳng phải thế là hỏng rồi à?*

Hoàn toàn không được rồi.

Mình đã nghĩ lần này thực sự sẽ thành công, vậy mà...

Tên Zoran Zesh đó. Hấn quá mạnh. Hấn chẳng phải là loại như Ishu Doguran. Hấn là một con quái vật.

*Nhưng mà... nói sao nhỉ. Có gì đó kì lạ, hay nói đúng hơn là thứ làm mình chú ý. Là **sự thắng bằng**.*

Đúng vậy. Là sự thắng bằng. Của cái gì? Của cơ thể. Hai bên trái phải. Sự thắng bằng giữa hai bên trái phải. Bên trái... Ngược chiều kim đồng hồ. Khi quay người lại, Zoran nhất định sẽ quay ngược chiều kim đồng hồ. Thế nhưng, khi dùng cú chém xoay vòng lại khác. Thuận chiều kim đồng hồ. Tại sao? Khó hiểu thật. Có cái gì đó làm mình thấy băn khoăn.

“Paroporo...! Đừng có ngăn người ra thế...!”

Giờ không phải lúc để ngăn người. Đúng vậy. Mà tao không phải Paroporo. Dù Ranta nói đúng nhưng Haruhiro phải suy nghĩ. Đây là chuyện rất hệ trọng. Cậu cảm thấy như vậy.

Song kiếm. Zoran thuận tay trái? Hay tay phải? Tại sao mình lại nghĩ thế?

Vì cử động của hắn cứng nhắc. So với tay phải, động tác tay trái của hắn trông có vẻ mượt mà hơn. Tay phải của hắn có ít những cử động lên xuống, cứ như đang bị vướng... hoặc là đang dồn sức một cách bất thường.

Giống như hắn đang che chở thứ gì đó.

Ví dụ, nếu vai phải hay vùng hông bên phải bị thương tổn thì có thành cái dáng vẻ đó không nhỉ? Kể cả không ý thức được đi đâu này thì vẫn che chắn chỗ ấy một cách tự nhiên.

Nhưng thế thì sao?

Những người ra sức đấu với Zoran ở cự li gần như Renji hay Moguzou có lẽ sẽ không nhận ra. Vì Haruhiro quan sát từ xa nên mới tình cờ phát hiện được.

Nhưng nó có ý nghĩa gì?

“Ranta...!”

“Ờ!?”

“Mày muốn có một trăm gold nhỉ!?”

“Tất nhiên rồi!”

“Thế thì, mày làm m ấi nhử đi! Chỉ có mày mới làm được thôi!”

“... Ha! Có vẻ cuối cùng mày cũng biết cách tận dụng khả năng của tao rồi đấy! Tao phải làm cái gì...!”

Haruhiro giải thích ngắn gọn. Nhiệm vụ của Ranta tuy nguy hiểm nhưng lại cực kì đơn giản. Bỏ qua chuyện thành công hay thất bại, nếu chỉ thử nghiệm thôi thì với hắc ám kỳ sĩ như Ranta sẽ chẳng khó khăn gì.

Vấn đề là ở Moguzou và Renji.

“Moguzou, Renji...! Hắn có thói quen khi xoay người sẽ quay ngược chiều kim đồng hồ nên điểm yếu của hắn ở bên phải! Là vết thương cũ hay gì đó...! Tớ sẽ để Ranta đứng ở chính diện! Hai người hãy tấn công từ phía sau...!”

Nói vậy bọn họ có hiểu được không nhỉ? Giả sử hiểu đi nữa thì có làm được không? Mình chẳng có căn cứ chắc chắn nào cả.

Haruhiro đánh mắt về phía nhóm Merry. Merry và Yume đang cùng nhau ngăn cản bọn orc cận vệ, bảo vệ cho Shihoru. Còn Shihoru đang dùng

phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối] để càn chân một tên orc cận vệ khác. *Chỉ cần bọn họ còn sống là được rồi... Choco.*

Choco đã ngã xuống. Cô ấy chết rồi.

Chết là hết chuyện.

Hãy kết thúc mọi thứ nào.

Đến lúc dứt điểm rồi.

“Làm đi, Ranta! Mày đã chuẩn bị tinh thần rồi nhỉ...!”

“Ừ! Một trăm năm mươi gold đấy...!”

“Là cái đấy hả trời!”

Haruhiro bắt đầu chạy. Zoran vừa dùng song kiếm tấn công Moguzou và Renji một cách mãnh liệt, vừa dõi mắt theo Haruhiro. Tinh mắt thật đấy. Haruhiro đang định vòng ra sau lưng Zoran. Bị bắt thóp rồi. *Nhưng còn chiêu này thì sao?*

“Này, quân tép riu...!” Ranta nhảy ra ngay trước mặt Zoran. “Cỡ như mi chỉ cần mình ta là đủ, đờ tép riu khốn kiếp! Mày có nghe tao nói không đấy, quân tép riu kia! Téppp riuuu téppp riuuu tép...!”

Kiểu chữa mũi thanh trường kiếm vào Zoran rồi làm điệu bộ khoa trương thì ừ, giống như những gì đã bàn thật, nhưng trình độ lại thấp quá thể.

Nhưng chỉ cần làm đến mức đấy thôi, dù ngôn ngữ không tương thông thì chắc hẳn cũng biết mình đang bị sỉ nhục. Hẳn nổi cáu rồi đấy nhỉ? Zoran thực hiện một cú lộn người trên không về phía trước rồi tiếp nối bằng chiêu chém xoay vòng.

“Ga a a a a a a a a a a a a a a a a a...!”

“Exhaust [Bài xích hệ]...!”

Ranta không phải bị đánh bay. Cậu ta tự bay thẳng ra đằng sau, tránh cú chém xoay vòng của Zoran, hoặc nói đúng hơn là bay ra khỏi phạm vi của chiêu chém xoay vòng.

“A ha! Đồng gốc, lộ liễu lắm, tép... úi! Exhaust [Bài xích hệ]...!”

Zoran hùng hổ đuổi theo Ranta, kẻ đang được đà lấn tới. Khoảng cách Ranta lùi lại nhờ chiêu Exhaust [Bài xích hệ] bị Zoran thu hẹp trong thoáng chốc.

Nhưng việc đó vẫn đúng với dự liệu của Haruhiro. Về sức chiến đấu, Moguzou và Renji rõ ràng đầu hơn Ranta. Nếu đấu một chọi một, Ranta chắc chắn sẽ thua. Nhưng không phải hai người họ xuất sắc hơn Ranta ở mọi mặt. Có những điểm Ranta mới là kẻ trên cơ.

Khi Zoran thi triển combo [đòn liên hoàn] lộn người về phía trước cùng cú chém xoay vòng, Moguzou và Renji do không né được nên chỉ còn cách dùng kiếm để phòng thủ. Không chỉ lần đầu mà việc đó được lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Chẳng phải Moguzou và Renji chậm chạp, nhưng dù biết chiêu đó được tung ra, họ cũng không thể tránh. Combo của Zoran có *tốc độ xuất chiêu* nhanh, tầm đánh lại xa, tóm lại là đáng sợ. Thế nhưng, Ranta đã cho tất cả thấy là cậu ta né được.

Trong chuyện này phải bao gồm cả tính năng của skill Exhaust [Bài xích hệ] nữa nhưng ít nhất, về mặt né tránh combo [đòn liên hoàn] kia, hắc ám sĩ như Ranta vẫn trên cơ chiến binh như Renji hay Moguzou.

“Ga a a a a a a a a a! Ga a a a a a a a a a a ...!”

“Exhaust...! Exhaust...!”

Zoran nổi giận đùng đùng. Việc hấn phát khùng vì không tóm được cái loại như Ranta cũng không có gì vô lí.

Nhờ vậy, Haruhiro có thể lén được ra sau lưng Zoran. Moguzou và Renji cũng đang đuổi theo Zoran cùng với Haruhiro.

“Vì hấn sẽ xoay sang trái...!”

Nên nếu tấn công sẽ là từ phía sau bên phải. So với tấn công từ phía sau bên trái hay thẳng sau lưng thì sẽ có thêm thời gian, dù chỉ một chút thôi, cho đến khi kiếm của Zoran chạm được tới các cậu.

“Ư oa ha ha ha...! Cái tên như mày làm sao mà hạ được tao đây...!”

Bị tên Ranta lì lợm khiêu khích, Zoran gằn lên. Lại là combo [đòn liên hoàn]. Lộn trên không rồi chém xoay vòng. Ranta lại chạy trốn bằng Exhaust [Bài xích hệ]. Ở cuối cú chém, Renji thực hiện tấn công từ phía sau bên phải của Zoran.

Tĩnh lặng, nhanh gọn, sắc bén và mạnh mẽ.

Cậu ta giống như chỉ rón rén lại gần, nhưng vẫn tiếp cận kẻ địch cực nhanh rồi vùng kiếm chém xuống.

Zoran đã phản ứng lại. Quả nhiên là hắn xoay người ngược chiều kim đồng hồ. Hắn cầm ngược kiếm bên tay trái, hoặc nói đúng hơn là hất ra phía ngoài hông đánh bật kiếm của Renji. Chỉ còn một chút nữa thôi.

Kiếm của Zoran ngăn được kiếm của Renji, chỉ với một khoảng chênh lệch mỏng manh như tờ giấy.

Nhưng khác với những tình huống từ nãy tới giờ. Kiếm của Renji dù không chạm được đến người Zoran nhưng đã đánh bật được kiếm của hắn.

Tuy nhiên, Zoran là kẻ sử dụng song kiếm. Zoran lập tức dùng kiếm ở tay phải chém ngang người Renji. Renji có lẽ đã dồn hết sức vào đòn tấn công vừa rồi. Cậu ta đã vứt bỏ chuyện phòng thủ.

Cậu ta không thể tránh được.

“Hự...!”

Nhờ có áo giáp mà cậu ta không bị chém làm đôi. Dù vậy, đó vẫn là một đòn trực diện. Renji đã bị hạ gục.

Thất bại rồi.

Không được rồi.

Haruhiro chồm dừng bước. Nhưng Moguzou thì không.

“Cảm ơn...!”

Nhưng cậu ấy thật liều lĩnh. Cậu ấy ra đòn Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] hay còn gọi là Cảm ơn trăm. Cậu ấy bước lên, dồn sức toàn thân chém một đường chéo xuống. Không phải là chiêu thức bất ngờ. Zoran đã chờ sẵn. Hắn chuẩn bị sẵn sàng và thậm chí chẳng thèm đỡ bằng song kiếm. Kiếm của Zoran nhanh hơn của Moguzou.

Đầu tiên, Moguzou bị đánh vào vai trái. Sau đó là bắp tay phải, cẳng tay trái. Vùng hông bên phải. Rồi đến đầu. Vùng đầu bên trái. Đỉnh đầu.

Chiếc áo giáp bằng tấm kim loại hay chiếc mũ giáp đầu chắc chắn, không thể bị chém đứt. Nhưng kể cả chúng không bị chém đứt thì cậu ấy cũng chẳng thể vô sự được. Giáp của cậu ấy trông thật kinh khủng với đầy những vết móp.

Nghĩ thế nào cũng thấy cậu ấy chắc chắn không thể vô sự được, vậy mà Moguzou vẫn không gục ngã. Cậu ấy không khụy gối. Cậu ấy đang đứng với tư thế như chôn chân xuống đất. *Ra vậy.*

Là chiêu Steel Guard [Phòng thủ thép].

Đó là kĩ năng trong kĩ thuật chiến đấu dành cho trang bị nặng. Nếu có đủ sức phòng thủ từ các loại đồ phòng ngự như áo giáp, chiêu này sẽ giữ được mười hai phút, có thể thu hút rồi đẩy bật đòn tấn công của kẻ địch.

Tuy nhiên, nhìn kiểu gì cũng thấy cậu ấy không đẩy được đòn nào. Cậu ấy hoàn toàn bị đánh từ một phía. Cậu ấy có chịu đựng được không nhỉ? Moguzou dù có khoẻ thế nào đi nữa chắc cũng không thể trụ được trong thời gian dài. *Nếu vậy...*

Việc Haruhiro phải làm chỉ có một.

Cơ thể cậu tự ý chuyển động. Haruhiro là đạo tặc. Cậu lúc nào cũng nghĩ mình là kẻ hèn nhát, chỉ biết nhắm vào sau lưng kẻ địch mà thôi. Vì thế, kể cả thời điểm này cũng vậy.

Zoran đang tập trung vào Moguzou. Chắc hẳn đang nghĩ tại sao tên con người này vẫn chưa gục ngã. Khó hiểu. Kì quặc. Có lẽ hẳn thậm chí còn cảm thấy quái dị. Không chừng hẳn còn đang bực mình và sốt ruột nữa.

Haruhiro lao tới, nhắm vào lưng Zoran. *Đường kẻ? Chẳng thấy. Thế nào cũng được. Chỉ là có gì đó mách bảo mình, chắc là khoảng này.* Zoran mặc một bộ giáp đồ trông có vẻ xịn, hẳn cũng đội cả mũ giáp, nhưng giữa chúng vẫn có chút xíu khoảng trống. *Cứ đâm vào đấy thôi.* Zoran cao to nên Haruhiro phải cấn ngược dao găm và vung xuống.

Cậu đã đâm được. Vào vùng tiếp giáp giữa cổ và lưng.

Khoảnh khắc đó, Zoran cứng người lại.

Cậu định rút dao ra rồi đâm thêm một nhát nữa, nhưng cánh tay trái của Zoran đã đánh tới khiến cậu bị hất văng đi.

“Cảm ơn...!”

Khi Haruhiro ngã lăn ra sàn, cậu nhìn thấy Moguzou tung một cú Cảm ơn trảm trúng bả vai Zoran. Zoran đá Moguzou ra, có lẽ hẳn định trước tiên phải tạm rời khỏi chỗ này. *Ai cho phép hả?* Haruhiro bám lấy chân phải của Zoran. Ngay lập tức, cậu bị gót chân trái của hắn đá vào đầu và mất ý thức trong giây lát.

Khi tỉnh táo lại, cậu thấy Kajiko đang giáng một đòn lên Zoran. Ron cũng ở gần đấy. Adachi tung phép Kanon Magic [Ma pháp băng kết] lên Zoran. Chibi đánh hắn bằng gậy. Ranta chém tới. Shihoru dùng chiêu

Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Yume cũng bổ thêm một cú bằng dao sẵn. Đến cả Merry cũng dùng cây tích trượng để nện Zoran.

Có thể do bị đánh vào đầu nên Haruhiro vẫn ngẩn người ra. Có gì đó hơi bất thường thì phải. Mọi người đang quay vào đánh tên Zoran như thể bị ma nhập. Ừ thì không phải mình không hiểu. Cả bọn đã gặp phải tình cảnh vô cùng đáng sợ mà. Ai cũng đang đứng trước cửa tử. Hẳn quả thật là một địch thủ quá đáng sợ, không thể đùa. Tên Zoran đó giờ đã đổ gục xuống sàn, không còn chống cự. Hẳn vẫn còn sống sao? Chẳng biết nữa. Còn những tên orc cận vệ thì sao? Cũng có tên orc cận vệ định tới giúp Zoran nhưng đã bị tiêu diệt. Hơn nữa, số lượng orc cận vệ đã ít đi rõ rệt. Không phải vậy, là quân ta đông hơn. Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] cùng những người lính tình nguyện nấp ở đâu đó giờ đã xuất hiện, bao vây và tiêu diệt từng tên orc cận vệ một.

Haruhiro thử sờ phía sau đầu. Không thấy có máu. Nhưng mặt cậu thì ướt đẫm. Có vẻ khi bị đá vào đầu, mũi hoặc cằm cậu đã đập xuống sàn và chảy máu. Cậu còn rất khó thở, nên có lẽ xương mũi của cậu đã gãy rã.

“Đủ rã.”

Renji đứng dậy, đẩy Kajiko, thành viên Đội Renji cùng đồng đội của Haruhiro ra. Ranta gào lên cái gì đó để tỏ ra chống đối liền bị Renji cho một chưởng.

Renji vùng thanh kiếm của Ishu Doguran lên. Không ai kịp ngăn cậu ta lại.

Cậu ta chém xuống, Zoran rơi đầu.

“Kết thúc rã.”

Gian phòng lớn im phăng phắc.

“Ô...!” Ai đó cất tiếng vui mừng.

Vài tên orc cận vệ vừa gào lên gì đó bằng ngôn ngữ của loài orc vừa lao đến tấn công nhóm Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] nhưng đã bị giết ngược.

“Haru...!” Merry chạy lại. “Cậu không sao chứ...!?”

Haruhiro gật đầu. Cậu định nói gì đó nhưng không thành tiếng.

“Một trăm năm mươi!” Ranta vui mừng nhảy tưng tưng. “Một trăm năm mươi gold...!”

“Người tung đòn kết liễu là Renji mà!”

Sassa vừa lên tiếng phản đối, Kajiko liền hét lên: “Chia đầu!”

Thế nào cũng được nhỉ? Mà không, hay là thế nào cũng không được? Đây là một khoản tiền lớn mà. Bọn mình có thể làm được rất nhiều thứ, như học kỹ năng mới, rời khỏi khu nhà trọ rồi thuê một căn phòng có khoá ở khu nhà cho thuê, hay mua sắm trang bị. Nhất là đồ bảo hộ của bọn mình khá là tả tơi rồi nên sẽ phải sửa lại hoặc mua mới.

A... nhưng mà, đầu óc mình giờ không làm việc được.

Lũ orc cận vệ hình như đã bị giết sạch, Shihoru đang khóc, chắc vì đã yên tâm, được Yume ôm chặt lấy và xoa đầu: “Nào nào. Ổn cả rồi mà. Tốt rồi tốt rồi.”

“Cậu dậy được không?” Merry hỏi. *Ừm, không, tớ chịu.* Haruhiro đã định nói dối ngay. Vì Merry có vẻ sẽ đối xử nhẹ nhàng với cậu. Nhưng, cậu không làm thế.

“Tớ xoay sở được.” Haruhiro nâng người dậy.

“Mà, so với tớ thì...”

Tại sao cậu ấy vẫn đứng sừng sững như vậy nhỉ?

Mọi người đều đang làm gì đấy, chẳng hạn như nhảy múa vui mừng, hay cãi cọ, hoặc nhờ đồng đội là tu sĩ chữa trị, còn cậu ấy chỉ đứng đó thôi.

Thế nhưng, có đi đâu gì đó thật kì lạ.

Cậu ấy không cần kiếm. Hai cánh tay buông thõng.

Chỉ việc cậu ấy đang đứng thôi đã đáng nể lắm rồi.

Cậu ấy còn đứng được kia đấy. Sao có thể đứng được nhỉ. Trong tình trạng đó. Mũ giáp cậu ấy không chỉ tả tơi mà còn lệch hẳn đi. Khắp nơi trên người cậu ấy, máu rỉ ra rồi nhỏ xuống tong tong.

Bỗng nhiên, cậu ấy từ từ ngã xuống.

Cách ngã ấy, giống như một vật nặng đang được chống đỡ bằng thứ gì đó, bất ngờ mất đi điểm tựa và đổ ập xuống.

Merry nín thở.

Haruhiro gọi tên cậu ấy.

“... Moguzou?”

Lời bạt

Ồi thật may mắn và cảm thấy vô cùng biết ơn vì có thể kiếm sống bằng việc viết tiểu thuyết.

Đây là một môi trường rất được ưu đãi, khi mà vì một lí do nào đó, tôi đã liên tục nhận được công việc từ rất nhiều người và gây dựng cuộc sống của mình chỉ nhờ vào việc viết những bản thảo mà mình cần phải viết. Tuy khá bận rộn nhưng thực tế, nếu muốn thì lúc nào tôi cũng có thể dành thời gian cho bản thân, còn việc viết tiểu thuyết liên tục không nghỉ cơ bản là vì tôi muốn viết. Thỉnh thoảng, khi tạm ngừng công việc một, hai ngày, thay vì thông thả chơi mấy game đã mua thì tôi lại suy nghĩ về việc biến những ý tưởng mình đang ấp ủ thành tiểu thuyết.

Với tôi, gần như không có sự tách biệt giữa vui chơi và công việc. Vốn đã ít bạn nên đối với tôi, vui chơi = chơi game một mình, vì vậy, viết tiểu thuyết một mình cũng giống như đang vui chơi vậy. Tất nhiên, viết tiểu thuyết không chỉ có toàn chuyện vui. Cũng có cả những lúc khó khăn, khổ sở. Nhưng ngay cả game thì cũng có lúc phải khổ sở khi không làm sao phá đảo được. Niềm vui, sự giải phóng khi vượt qua được đi đầu đó và phá đảo game là thứ hoàn toàn khác biệt. Tiểu thuyết cũng vậy. Sau khi vất vả viết ra, quả nhiên sẽ thấy vô cùng hạnh phúc.

Tôi là một người dành một nửa, không, hơn nửa cuộc sống để vui chơi. Dù trong quá trình viết tiểu thuyết cũng hay gặp phải khó khăn nhưng tôi vẫn khá lạc quan rằng, đến nay tôi đã vượt qua chúng không biết bao nhiêu lần và từ nay vẫn sẽ có thể vượt qua được. Giả dụ có phạm phải những sai lầm thì tôi cũng không phải đang ở trên chiến trường, cũng sẽ không chết vì những sai lầm đó, nên vẫn có khả năng cứu vãn được tình thế. Thôi thì, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy.

Tôi không còn chơi game giống như ngày xưa nữa. Lí do cho việc đấy có lẽ là ở chỗ này. Đối với tôi, game, ít nhất là trong một thời kì nhất định, có thể nói là thú vui duy nhất. Nhưng hiện tại, tôi đang vui chơi với việc

viết tiểu thuyết. Nhờ đó, tôi không có thời gian rảnh để chơi game. Nói vậy chứ chắc chắn có những cảm giác mới mẻ hay những niềm hưng phấn chỉ tìm được trong game, nên tôi vẫn theo đuổi đi đầu đó, ngày hôm nay cũng lại sục sạo thông tin về game, mua những game mà mình có hứng thú, chơi một tí rồi thất vọng một xíu, nhưng tôi vẫn không thể ngừng mong chờ vào cuộc gặp gỡ tiếp theo. Chắc chắn tôi sẽ không ngừng lại cho đến lúc là đời.

Đến đây là hết giấy rồi. Với muôn vàn tình yêu thương, tôi xin cảm ơn từ tận đáy lòng với biên tập viên K, họa sĩ Eiri Shirai, designer của KOMETWORKS, ngoài ra còn có những người liên quan đến việc chế tác và kinh doanh cuốn sách này cùng tất cả các bạn, những người hiện giờ đang cầm cuốn sách trên tay. Hôm nay, tôi xin dừng bút tại đây. Tôi sẽ rất vui nếu có thể được gặp lại các bạn.

Ao Jyumonji

[1] Xích quỹ, quỹ đỏ.

[2] Người không lờ.

[3] Nguyên gốc là Choco-chan. Hậu tố “chan” trong tiếng Nhật đi kèm theo tên người có mối quan hệ thân thiết hoặc ít tuổi hơn người nói.

[4] Nguyên gốc là Choco-san. Hậu tố “san” đi kèm theo tên người trong hầu hết các cuộc nói chuyện thông thường, có sắc thái lịch sự.

[5] Ở câu trên Haruhiro nói oozappa (大雑把: qua loa đại khái) nên Ranta nói chệch thành ou (王: vương) và you (様: dạng), từ này thông thường đọc là ou-sama.

[6] Từ có cách đọc là ouyou viết bởi hai chữ Hán khác là 鷹揚, có nghĩa là rộng lượng.

[7] Địa điểm hẹn hò.

[8] Safe và out là hai thuật ngữ trong bóng chày. Safe là khi cầu thủ chiếm được gôn. Out là khi cầu thủ chiếm gôn thất bại và bị loại. Ở đây chỉ Ranta thất bại trong cách làm người.

[9] Xuất phát từ quan niệm về bốn điều đáng sợ nhất của người Nhật: Động đất - Sấm sét - Hoả hoạn - Các ông bố.

[10] Ý nói khó chạm tới được, khó đạt được.

[11] Cấp độ.

[12] Nghĩa là: bão táp màu xanh lục.

[13] Nghĩa là: đại bàng hoang.

[14] Bình thường Moguzou dùng đại từ nhân xưng “boku” (bản dịch đang để là “tớ”). Ở đoạn này Moguzou chuyển sang xưng “ore” (“tôi”), là ngôi xưng thể hiện sự nam tính, thân mật hoặc suồng sã, ít lịch sự hơn “boku”.

Table of Contents

1. Thân phận, tài năng cùng sự cay đắng
 2. Ngẫu nhiên
 3. Câu chuyện về giấc mơ không hồi kết
 4. Đứng để bị cuốn đi
 5. Cảm giác như vậy
 6. Đích đến của cuộc bỏ phiếu
 7. Muộn về đêm
 8. Tường thịt
 9. Thông báo đến các chú mèo con
 10. Tốt nghiệp
 11. Chiến binh vùng Biên cảnh
 12. Để sau
 13. Sai lầm của chúng ta
 14. Vẫn không nói hay vẫn không thể nói
 15. Ranh giới sống còn
 16. Last Stand
- Lời bạt